

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΤΟΣ 150N
ΕΡΙΑΔΟΣ Β.
ΜΗ. 35 - (1756)

1938

και υπήρξαν
πολλοί οι λαοί

Αγαίο ανδρό
και Γιορτασμός Γάμος

A

Αυτό το Μικρό Λάβος μπορεί να σας κάνει να φαίνεσθε 10 Χρόνια Μεγαλύτερα

Ενώ ένα χρώμα πούδρας μπορεί να σας κάνει να φαίνεσθε νέα και να στολίζη την επιδερμίδα σας με απεριγγραπτον ωραιότητα, μια άλλη μπορεί να σας κάνει να μοιάζετε σαν γηρά. Το να είσθε μελαχρινή δεν θέλει να πη ότι πρέπει να μεταχειρίζεσθε μια πούδρα διά μελαχρινές ή ρα-σέλ σκούρα, εάν πάλι είσθε ξανθεία τίποτε δεν επιβάλλει την χρῆσιν πούδρας ρασέλ, ανοικτής. Ο ασφαλέστερος τρόπος να εκλέξετε το χρώμα, όπου σας πηγαίνει καλλίτερα, είναι να δοκιμάσετε εις το πρόσωπόν σας έξι διαφόρους χρωματισμούς και να δῆτε ποιοχρώμα σας πηγαίνει καλλίτερα. Δύνασθε επίσης να χρησιμοποιήσητε μίαν πούδραν όπου κρατά επί της επιδερμίδος σας για να μη θρίσκεσθε εις την ανάγκην να πούδρασεσθε συνεχώς. Μπορείτε να κάμετε κάθε πούδρα να κρατά αρκετά να προσέσετε σε κάθε κουτί ένα κουταλάκι του καφέ mousse de

crème. Είς την πούδραν Τοκαλόν ή mousse de crème, είναι επιστημονικώς αναμεμυγμένη, ακριβώς εις την πρέπουσαν αναλογίαν με πούδρα εκτάκτως λεπτήν, αεροποιημένην. Δεν σχηματίζει ούτε κηλίδας ούτε πλάκας επί της επιδερμίδος και μια απλή χρησιμοποίησις θα σας δώση επί όκτώ ολοκληρωμένους ώρας το καλλίτερον και γοητευτικώτερον χρώμα.

3.000.000 γυναίκες μεταχειρίζονται κάθε πρωί την πούδρα Τοκαλόν. Η απόχρωσις λέγγεται τη βοηθεία τελευταίας ανακαλυφθέντος μηχανήματος όπερ αποκλείει οιοδήποτε λάθος.

ΖΩΝΕΣ

ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ, ΜΑΓΙΟ, ΣΟΥΤΙΕΝ
ΔΙ' ΟΛΑ ΤΑ ΓΥΝΣΤΑ, ΔΙ' ΟΛΑ ΤΑ ΣΠΟΡ

Χωρίς ΜΠΑΝΕΛΛΕΣ, ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ μοντέλλα του
Ο Γ Κ Ο Υ ΜΠΑΡΡΕΡ των Παρισίων. ΕΙΔΙΚΟΣ ΤΕ-
ΧΝΙΤΗΣ και προσωπικόν έρτιον εις την διάθεσιν σας
εις το ιδιαίτερον τμήμα του

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΑ ΚΙΡΣΟΥΣ και ΦΛΕΒΙΤΙΔΑ ΚΑΛΤΣΕΣ έ-
λαστικές νέας παραλαβής έντελως αδιόρατες και έ-
πίδεςμοι Ideal, Velpeau κλπ.

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ ΣΚΥΡΙΑΝΕΣ - ΒΥΖΑΝΤΙΝΕΣ ΚΑΙ ΑΓΓΛΙΚΕΣ ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ
ΤΟΡΤΟΡΕΛΗΣ ΣΑΛΟΝΙΑ ΚΑΙ ΧΩΛ ΕΤΟΙΜΑ ΤΑ 10 ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΑΠΟ 3 ΧΙΛ. ΚΑΙ ΑΝΩ
ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΚΟΛΟΚΥΝΘΟΥΣ 2. Τηλ 54-737. ΤΡΑΠΕΖΑΡΙΑΙ
Σκυριανές δραχ. 7.500 και 10.900.
Βυζαντινά 16.400, Άγγλικά 23.000
ΚΑΙ 28.000 τὰ 10 κομμάτια.

ΑΡΟΜΑΤΙΣΜΕΝΟ ΚΑΙ ΔΡΟΣΕΡΟ ΣΑΝ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Αυτά τα αποτελέσματα έχετε στο
στόμα σας μετά την χρῆσιν της ΚΟΛΥΝΟΣ.
Ο ένεργητικός, αναζωογόνας άφρός της έ-
ισάσει εις κάθε κοιλότητα και σισήν και
άνανεώνει συντόμως τα κίτρινα δόντια,
καταστρέφει και αποβάλλει τα επικίνδυνα
μικρόβια, την αιτίαν της καταστροφής των.
Δοκιμάσατε την ΚΟΛΥΝΟΣ και παρατη-
ράτε πόσο δροσερό και καθαρό θα έ-
καίτην το στόμα σας.

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ "ΚΟΛΥΝΟΣ"

ΚΟΛΥΝΟΣ
Η ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΗ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΕΙΔΙΚΟΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ

ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗΣ

ΧΡΗΣΤΙΝΑ

Μητροπόλεως 14x Τηλ. 25-733

Ίδιαιτερον νυκτερινόν τμήμα κοπτικής λειτουργεί δια τὰς εργαζομένας 8-10 μ.μ.

ΔΥΟ ΜΗΝΩΝ

25 Αυγούστου 1938

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

3

ΕΚΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ HENRI ALLORGE

ΤΟ ΤΥΜΠΑΝΟ

Μόλις είχε χτυπήσει έννη ή ώρα.
Στο υποκατάστημα της Έθνικής Τραπέζης, οι υπάλλη-
λοι είχαν κιάλας αρχίσει την κουραστική δουλειά τους.
Μπρός στα γκισσέ, διάφοροι πελάτες είχαν αρχίσει να έρ-
χονται για να καταθέσουν ή ν' αποσύρουν τα χρήματά
τους.
— Έννη και δέκα ! φώναξε, στριφογυρίζοντας στην
καρέκλα του, για να θρή την πιο αναπαυτική θέσι, ο
μπαρμπα - Γκριφόν, παλιός υπάλληλος, με σκούφια, γυα-
λιά, και χαρακτήρα μεμψιμοιρο. Έννη και δέκα ! Και ή
δεσποινίς Γενεθιέση δεν φανηκε ακόμα ! Άλλοτε, δεν θα
το άνεχόντουσαν αυτό !
— Μπα ! Έκαμε ή δεσποινίς Υθέτ, μια ξανθιά με κοντά
μαλλιά, πολύ κοκέττα κι' όχι λιγώτερο κουτσομπόλα, να
δῆτε πως δεν θα της κάνουν καμιά επίπληξι. "Α ! Άν ή-
μουν εγώ, τί είχα να πάθω !
— Είσατε κ' ή δυο κακές γλώσσες, είπε γλυκά ένας
άλλος υπάλληλος, είκοσιπέντε χρονών περίπου, ο Ζωρζ
Λεφράν, που όλοι τον έλεγαν «ο κύριος Ζωρζ». Η καθυ-
στέρησι δεν είναι μεγάλη και είμαι θέβαιος, πως ή δε-
σποινίς Γενεθιέση θ' άργησε από καμιά σπουδαία αίτια...
— "Ω ! αποκρίθηκε ή δεσποινίς Υθέτ, με πειραχτικό ύ-
φος, σεις παίρνετε πάντα το μέρος της. Πότε, λοιπόν, θα
μάθουμε τους άρραβώνες σας ;
Έκείνη τη στιγμή, αυτή για την οποία μιλούσαν, έκανε
την εμφάνισή της. Ήτανε μια κομψή μελαχρινή είκοσιδυό
χρονών, που δεν είχε θελήσει, σύμφωνα με τη γενική μό-
δα, να κόψη τα μαλλιά της. Γι' αυτόν τον λόγο, και εξ
αίτίας της σοβαρής φυσιογνωμίας της, την είχαν έπωνομά-
σει: «Η δεσποινίς Παρελθόν».
— Μόλις συνάντησά, είπε, σφίγγοντας το χέρι των συν-
αδελφών της, την δεσποινίδα Σεθέρ, της υπηρεσίας των
άνανεώσεων, που μου είπε κάτι που με αναστάτωσε.
— Τι λοιπόν ;
— Ξέρετε, θέβαια, πως κάθε τόσο εκποιούν τα διάφορα
ένέχυρα που οι κάτοχοί τους δεν ήρθαν να πληρώσουν τους
τόκους. Λοιπόν, άνάμεσα σ' αυτά τα πράγματα βρίσκεται
ένα παιδικό τύμπανο, ένεχυριασμένο πριν από
τριανταπέντε ολόκληρα χρόνια !
— Άδύνατον !
— Έτσι είναι ! Κι' ακούστε πως: Πριν ά-
πό τριανταπέντε χρόνια, ένα ανδρόγυνο ένε-
χυρίασε δώδ αυτό το τύμπανο, που τους ήταν
έν τούτοις πολύτιμο και σ' όλο αυτό το διά-
στημα, πλήρσαναν κάθε χρόνο τους τόκους, χω-
ρίς να μπορέσουν ποτέ να θρούν τα χρήματα
που χρειαζόντουσαν για να ξεχρεώσουν αυτό
το ταπεινό πραγματάκι για το οποίο τους εί-
χαν δανείσει όχι και πολλά φράγκα.

— Οι φτωχοί άνθρωποι !
— Και τώρα, δεν έχουν ακόμα κατορθώσει να πληρώ-
σουν το άσημαντο ποσό της όφειλής των.
— Είναι τρομερό !
— Πρέπει, είπε ή δεσποινίς Γενεθιέση, να ξεχρεωθῇ αυτό
το τύμπανο και να τους επιστραφῇ. Έγώ θα το είχα κά-
μει κιάλας. Μά δεν είχα πάνω μου αρκετά χρήματα. Και
έν τούτοις, δεν θα χρειαζόντουσαν πολλά πράγματα. Σή-
μερα είναι ή τελευταία προθεσμία. Άδριο, θα είναι πολύ
άργα πεία...
— Θα δώσω εγώ αυτό το ποσόν, είπε ο Ζωρζ.
— "Ω ! ευχαριστώ ! Είσατε τόσο καλός ! φώναξε ή νέα.
Άλλά δεν θάτανε πιο ωραίο να μαζεύαμε με έρανο τα
χρήματα που χρειαζόνται ;
Τα λόγια αυτά έκαναν έντύπωσι. Όλοι ήσαν συγκινη-
μένοι. Διάφοροι άλλοι υπάλληλοι, που είχαν έρθει για κά-
ποια υπηρεσία τους στην αίθουσα, ρώτησαν κι' έμαθαν τί
τρέχει. Μέσα στην μεγάλη αίθουσα, δεν μιλούσαν πεία για
άλλα πράγματα. Όλες ή γυναίκες και σχεδόν όλοι οι άν-
δρες, άρχισαν να δίνουν, άλλος ένα φράγκο, άλλος δυό,
ή και περισσότερα. Σε μισή ώρα, είχανε μαζέψει ένα
στρογγυλό ποσόν. Η Γενεθιέση χαμογελούσε θριαμβου-
τικά.
— Πως λέγεται ή προστατευομένη σας; ρώτησεν ο κύ-
ριος Ζωρζ.
— Κυρία Πουθρέ. Κάθεται στην ίδια συνοικία. Πρέπει να
πάμε να τη δούμε, γιατί είναι απαραίτητο να έχουμε την
απόδειξι, για να πάρουμε πίσω το ένέχυρο.
— Είναι αλήθεια; Θα πάω 12 με 2, που είμαστε ελεύ-
θεροι.
— Καλλίτερα θάτανε να πήγαμε ένας άνδρας, είπε ο κ.
Ζωρζ. Άν το επιτρέπετε, θα πάω εγώ και θα σας δη-
γηθώ έπειτα ό,τι δώ.
— Ευχαριστώ ! Έχετε καρδιά, σεις. Το δέχομαι. Νά,
πάρτε την διεύθυνσι.
Ο Ζωρζ Λεφράν, ακολουθώντας την διεύθυνσι που του
είχαν δώσει, έφθασε μπροστά σ' ένα παλιό,
σκατεμένο κι' έρειωμένο σπίτι.
Μόλις το αντίκρισε, έννοιασε κάποιαν άνη-
συχία και πρό πάντων, έναν άπέραντο σίκτο.
Πόση δυστυχία θα κλεινότανε μέσα σ' αυτό
το ταπεινό σπίτι !
— Η κυρία Πουθρέ ; ρώτησε τη θυραπό.
— "Ω ! αποκρίθηκε εκείνη, δεν ξέρω αν θα
μπορέσετε να τη δῆτε. Είναι στα τελευταία
της.
— Άλήθεια ; Η δυστυχισμένη γυναίκα !

Έχει, τουλάχιστον οικογένεια;

— "Όχι, τη φροντίζει μια ευσπλαγχτική γειτόνισσα. Κι' εγώ επίσης κάνω ό,τι μπορώ, μιά δεν είναι καθόλου άρκετό.

— Μπορώ να της φανώ χρήσιμος;

— Σταθήτε, να ακριβώς η κυρία Λαμπέρ, η γειτόνισσα που σας είπα. Αυτή θα σας οδηγήσει.

Ο Ζωρζ, ακολουθώντας την οδηγό του, ανέβηκε με κάποιαν αποτροπή, αλλά και με περισσότερη συγκίνηση, στο τέταρτο πάτωμα από μια παμπάλαιη σκάλα, σκοτεινή κι' έτοιμόροπη.

— Η κυρία Πουθρέ είναι πολύ άρρωστη; ρώτησε την οδηγό του.

— "Ω! ναι, απokρίθηκε η κυρία Λαμπέρ, ο γιατρός θε-
βαιώνει πως δεν θα ζήσει πολύ ακόμα. Η δυστυχισμένη, είναι πολύ άτυχη! Ο άνδρας της, που ήτανε θάνατος και μέθυσος, την έδερνε και της έδινε ίσα - ίσα ό,τι χρειαζό-
τανε για να μη πεθάνει από την πείνα. Από τότε που ξμεινε χήρα, άρχισε να εργάζεται σε σπίτια μά ή κακή υγεία της την εμποδίζει να δουλεύει έ-
ξακολουθητικά και είναι πολ-
λύ ηλικιωμένη, άλλως τε.

— Είναι συγκινητικό! Δεν είχε ένα παιδί;

— Ναι, μά πέθανε έφτά χρονών.

— Τι δυστυχία! Πρέπει τουλάχιστον να γλυκάνουμε τις τελευταίες στιγμές αυ-
τής της δυστυχισμένης.

Μόλις φτάσανε στο τέ-
ταρτο πάτωμα, η κ. Λαμπέρ έσπρωξε μια χαλασμένη πόρ-
τα και φώναξε:

— Κυρία Πουθρέ, μιά επί-
σκεψη!

— Μιά επίσκεψη για μένα; ψιθύρισε εκπληκτική ή άρρω-
στη.

— Είμαι υπάλληλος στην
Εθνική Τράπεζα, εξήγησεν
ο Ζωρζ.

— Α! Θεέ μου! αναστέ-
ναζεν ή άρρωστη, έρχεται
να μου πη πως το τύμπανό
του δυστυχισμένου μου Πι-
έρ, πουλήθηκε. Άλλοίμονο!

Δέν μπόρεσα την τελευταία φορά, να πληρώσω τους τό-
κους. Δέν είχα ούτε καν να φάω. Άν έλειπε ή κυρία Λαμ-
πέρ, που μου δείχνει τόση καλωσύνη, θα είχα πεθάνει πριν
από πολύν καιρό!

— Μη μιλάτε τόσο πολύ, αυτό σας κουράζει, της είπεν
εκείνη, κουνώντας μεγαχολικά το κεφάλι της.

Ο Ζωρζ διηγήθηκε τότε τι είχε γίνει το πρωί στην Τρά-
πεζα και ζήτησε την απόδειξη της ένεχυριάσεως, απαραί-
τητη για να πάρουν πίσω το τύμπανο. Χρειάστηκε να ψά-
ξουν πολύν, μέχρις ότου θρούν αυτήν την απόδειξη, κατα-
χωμένη σ' ένα παλιό συρτάρι.

— Ευχαριστώ, καλέ μου νέε, ψιθύρισε μ' εύγνωμοσύνη ή
φτωχή γρηούλα. Είχα αγοράσει αυτό το παιγνίδι, στα
γενέθλια τού παιδιού μου, όταν συμπλήρωσε τα έξη του
χρόνια. Άλλοίμονο! Ένα χρόνο αργότερα, το δυστυχι-
σμένο πέθανε από μηνιγγίτη. Ο

άνδρας μου τότε άρρώστησε κι' αυτός, και ή δυστυχία μας ήτα-
νε τόσο μεγάλη, ώστε χρειάστη-
κε να θάλω ένέχυρο αυτή την
πολύτιμη ανάμνηση, τη μόνη που
μου έμνε από το αγαπημένο μου
παιδί. Από τότε, επί τριανταπέν-
τε δόκκληρα χρόνια, δέν μπόρε-
σα να έξοικονομήσω ποτέ το πο-
σό που χρειαζότανε για να πάρω
πίσω το ένέχυρό μου αυτό. Δέν
μπόρεσα καν να καταβάλω τόν
τελευταίον τόκο. Τώρα όμως που
ηούχασα για την τύχη του, μπο-
ρώ να σας πω πόση άελπισία
έννοιωθα, με τη σκέψη πως θα που

— Άγαπημένη μου Γενεθιέθη, θέλεις να γίνης γυναίκα μου;

λούσαν στον πλειστηριασμό αυτό το παιγνίδάκι, το παιγ-
νίδι του λατρευμένου μου Πιέρ!...

— Θα το πάρετε πίσω, χωρίς στη δεσποινίδα Γενεθιέθη, κυρία.

— Άς είναι εύλογημένη ή δεσποινίς, καθώς και ας, καλέ μου κύριε! Θάθελα να τη δώ για να την ελχα-
στήσω, αυτή την καλή κοπέλλα.

— Θα της μεταβιβάσω την έπιθυμία σας.

Προτού φύγει, ο έπισκέπτης άφησε μερικά χρήματα, στην
κυρία Λαμπέρ, για την άρρωστη.

— Η Γενεθιέθη, όταν τα πληροφορήθηκε όλα, συγκινημένη
κατάκαρδα, θέλησε να πάη άμέσως να δη την άρρωστη.

— Μην πάτε μονάχη σας, της είπεν ο Ζωρζ. Δέν θατα-
νε σωστό.

— Καλά, λοιπόν! του άποκρίθηκεν εκείνη, θα παρακαλέ-
σω τόν παππά της ένορίας μας να έπισκεφθή την φτωχή
αυτή γυναίκα και θα πάω μαζί του.

— Έτσι κι' έγινε.

Ο άσθας Γκαρνό, δέχθηκε πρόθυμα με την καλωσύνη
που τόν χαρακτηρίζει, να έ-
πισκεφθή την δυστυχισμένη
άρρωστη, για να τη μετα-
λάβη και να της δώση τις
τελευταίες παραμυθίες της
έκκλησίας. Συγκινημένη μέ-
χρι δακρύων ή άτυχη γρηού-
λα, έννοιωσε να εξαγνιέ-
ται μέσα στην ψυχή της ή
πίστη, που ήτανε ναρκωμένη
από καιρό μέσα της, και θέ-
χθηκε με χαρα της να την
μεταλάβουν.

Η Γενεθιέθη δονθοσε εύ-
λαδικά τόν παππά στην έκτε-
λεσι τού ιεροϋ καθήκοντός
του, Την ώρα που τελείωναν,
έφτασε κι' ο Ζωρζ, φέρον-
τας το πολύτιμο τύμπανο.
Μιά έκφρασι έκστάσεως με-
ταμόρφωσε άμέσως τα έ-
σκαρκα χαρακτηριστικά της
δυστυχισμένης γρηούλας,
που ξεψυχούσε. Φίλησε τρυ-
φερά το παιγνιδάκι εκείνο,
που ήτανε τόσο πολύτιμο γι' α-
υτήν.

— Τώρα, μπορώ να πεθ-
ώ με ήρεμη καρδιά, γιατί
έχω δώσει τόν ήρω μου, κι' άφου
συμφιλιώθηκα με τόν Θεό. Έλπίζω πως θα μου έπιτρέψει
να ξαναδώ τόν μικρούλη μου Πιέρ, στον Παράδεισο!

— Υστερα, άρχισε να παραληρή, Βλέποντας τούς δυο νέ-
ους να στέκονται πάνω άπ' το κρεβάτι της, τούς είπε:

— Τι ώραίο άνδρόγυνο που είσαστε! Είσαθε πολύν καιρό
παντρεμένοι;

— Η Γενεθιέθη κοκκίνισε.

— "Ω! άποκρίθηκεν ο Ζωρζ, είμαστε μονάχα συνάδελ-
φοι, στο ίδιο τμήμα.

— Δέν θέλω, συνέχισε ή φτωχή γρηούλα χωρίς να ήχη
καταλάβει τί της άπάντησε ο νέος, δέν θέλω να πουλήσω-
νε αυτό το τύμπανο, ούτε να πείση σ' ανάξια χέρια. Σας
τό κληροδοτώ, για τα παιδιά σας...

— Θα είναι ένα ήερο
φυλαχτό... Να τ' αγαπάτε πολύν...

— Θα σας φέρη εύτυχία...

Και ξεψύχησε άπαλά-άπαλά.

Ο παππας άρχισε να ψέλη τις
έπιθανάτιες προσευχές. Ο Ζωρζ
και ή Γενεθιέθη γονάτισαν και
άρχισαν κι' αυτοί να προσεύχον-
ται. "Εμειναν έτσι πολλήν ώρα.

— Υστερα ο νέος, με μιά θαθεία
τρυφερότητα ψιθύρισε:

— Δέν νομίζεις, Γενεθιέθη πως
ο ίδιος ο Θεός θέλησε μ' αυτόν
τόν τρόπο να μας ένώσει; Σ' α-
γαπώ από πολύν καιρό, αγαπη-
μένη Γενεθιέθη, θέλεις να γίνης
γυναίκα μου;

— Ναι, καλέ μου κύριε!

— Τότε, έπαισε ή Γενεθιέθη, και
αυτή η γυναίκα έγινε ή γυναίκα
του Ζωρζ.

— Τότε, έπαισε ή Γενεθιέθη, και
αυτή η γυναίκα έγινε ή γυναίκα
του Ζωρζ.

— Τότε, έπαισε ή Γενεθιέθη, και
αυτή η γυναίκα έγινε ή γυναίκα
του Ζωρζ.

— Τότε, έπαισε ή Γενεθιέθη, και
αυτή η γυναίκα έγινε ή γυναίκα
του Ζωρζ.

HENRI ALLORGE

ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΕΣ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Η μητέρες μας έκαναν τα έπιπλά μας σκούρα, από κα-
ρυδιά, δρύ, μαόνι, τις ταπεταρίες τους σκούρες από
πλούς ή δαμάσκο, στα παράθυρα κρεμοϋσαν θαρείες κευ-
ρίνες και όλα αυτά με την ιδέα πως τα σκούρα έπιπλά κι'
ή σκούρες ταπεταρίες λερώνουν λιγότερα.

Κι' όμως ή σκόνη μαζεύεται και σ' εκείνα τα έπιπλά...
άλλα δέν την βλέπαμε.

Τώρα ή μόδα είναι στ' άνοιχτά χρώματα, στη χαρά, στο
φως, στον ήλιο. Τους τοίχους τους θάφουμε ή τους ντύ-
νουμε με χαρτί σε χρώμα κρέμ, μπέζ, άνοιχτό πράσινο,
που πλένονται εν άναγκη και έξ άλλου δείχνουν μεγαλεί-
τερα και φωτεινότερα τα μικρά κάπως δωμάτια τών και-
νούργιων σπιτιών.

Τα έπιπλά τα κάνουμε από εύλα άνοιχτόχρωμα: λεμο-
νιάς φλαμουρί ή τα θάφουμε με ριπολίνη, όχι άσπρα θέ-
σια, για να μη μοιάζουν σαν έπιπλά νοσοκομείου, αλλά
κρέμ, γκρι - πέρλ και ρόζ ή θαλασιά για τις κρεβάτοκα-
μαρες τών παιδιών.

Τις ταπεταρίες και τις κουρτίνες τις κάνουμε από ύφά-
σματα καλής ποιότητας, άλλα σε χρώμα άνοιχτό, κρέμ,
μπέζ, κοραλλί ή και έμπριμέ με άνοιχτό φόντο.

Σε πολλά σπίατα δέν θάζουν κουρτίνες, άλλα μόνον δι-
πλά στόρ, σταυρωτά που έκτελούν λαμπρά και τις δυο
δουλείς. Τα στόρ αυτά γίνονται από θουάλ, θατίστα με
που ή καρρά, μεσολογγίτικο, μαρκιζέτ, κρεπόν θαμβά-
κομμάτα.

Αντί γι' άλλη γαρνιτούρα τους προσθέτετε ένα θολάν,
μιά φράντζα ή μιά μπورνούρα από χρωματιστό βελούδο.

Το λευκό, τα άνοιχτά χρώματα δέν πρέπει να σάς φαί-
νονται κρύα ή άψυχα. Άμα τους προσθέσετε μιά νότα σε
χρώμα ζωηρό κάνουν την πιο δροσερή, την πιο χαρμόσυνη
έντύπωσι. Δοκιμάστε.

ΚΡΑΣΙ ΠΑΓΩΜΕΝΟ

Το ποτό αυτό σερβίρεται μετά το γεύμα και θα έχη με-
γάλη έπιτυχία στους κυρίους.

Μέσα σε μιά κρυστάλλινη σαλατιέρα αδειά-
ζετε μιά μοτίλλινα λευκό κρασί, μιά μοτίλ-
λια σέλτς ή νερό με σόδα, ένα λεμόνι κομμέ-
νο σε φέτες μαζί με τη φλούδα, τέσσερα ρο-
δάκινα ώριμα κομμένα επίσης σε φέτες. Αφή-
νετε να παγώση και σερβίρετε σε ποτήρια.

Η ΚΥΡΙΑ ΠΟΥ ΞΕΡΕΙ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΕΝΑ ΑΝΑΜΝΗΣΤΙΚΟΝ ΤΕΥΧΟΣ

Το κυκλοφορήσαν τριπλούν τεύχος του μη-
νιαίου φιλολογικού περιοδικού «Κρητικές Σέ-
λιδες» υπό την διεύθυνσι της κ. Θάλειας Καλ-
λιγιάννη, είναι αφιερωμένον δόκκληρον εις
τόν συγγραφέα Ιάκωβον Κονδυλάκη. Εις τας
144 σελίδας του άναμνηστικού αυτού τεύχους,
πλουσίως εικονογραφημένας και φροντισμένας
μ' εξαιρετικήν επιμέλειαν, δημοσιεύονται δια-
φορα ανέκδοτα του συγγραφέως του «Παιού-
χας», καθώς και διάφορα άρθρα και μελέτες
του κ. Κ. Κοτζιά, Υπουργού - Διοικητού Πρω-
τευούσης, του Νομάρχου Ήρακλείου κ. Α.
Μάρκελλα, και τών κ. κ. Σωτ. Σκίπη, Άλκη
Θούλου, Γιάν. Βλαχογιάννη, Μιλτ. Μαλακάση,
Θάλ. Καλλιγιάννη, Κατ. Παϊζη, Σοφ. Μαυροει-
δή - Παπαδάκη, Πέτρου Σπανδωνίδη, Γιάν.
Κατζίκη, Μαρ. Αμαριώτου, Λευτ. Άλεξίου και
λοιπών. Το τεύχος αυτό παλολομενον εις όλα
τα βιβλιοπωλεία αντί δραχ. 30, είναι ένα αλη-
θινόν άπόκτημα της νεοελληνικής λογοτεχνίας.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

ΡΩΜΑΝΤΙΚΗΝ ΝΕΑΝ, Θ. Β. — Άν ή έπιδερμίς σας είναι ξηρά
να μη μεταχειρίζεσθε σαπούνι άλλα να πλένετε το πρόσωπό σας, με πι-
τυρόνερο και κατόπιν να βάζετε την έξης κρέμα:

Lanoline anhydrie	25 gr.
Pommade de concombres	50 gr.
Axonge benjoinée	25 gr.
Eau de roses	10 gr.

Αφού άλείψετε με την κρέμα το πρόσωπό σας κάνετε ένα ξαφρό
μασσάζ και περνάτε το πρόσωπό σας δόκκληρον μ' ένα κομμάτι παγο-
δου - τρεις φορές. Κατόπιν ξεπλένεσθε με κρύο νερό και μετά ένα τέ-
ταρτο πουδράρεσθε. Το θράδυ χρησιμοποιείτε την λοσιόν Σκίν - τόνικ
του Ζωρζ ή άν δέν υπάρχει αυτό που μένετε, την έξης:

Alcool	20 gr.
Eau de roses	20 gr.
Lait d' amandes	100 gr.

Για να μην κάνουν ρυτίδες τα μάτια σας άλείφετέ τα κάθε βράδυ
γύρω - γύρω με θαζελίνη προσεκτικά και φοράτε γυαλιά όταν θγαίνε-
τε στον ήλιο.

ΑΦΡΙΚΑΝΑΝ, Νότιον Άφρικήν. — Πολύ με συγκίνηε το ότι ζη-
τείτε την συμβουλή μου από τα έσθη της μαύρης ήπειρου. Από τις
ρεκλάμες που μου στείλατε ή μιά, της έφημερίδος, είναι τελεία μπλό-
γα και ίσως να κάνη κάτι σε δούος έχουν πλατεία μύτη ή μεγάλα ρου-
θούνια. Η Άλλη, όπως είδατε, ρεκλαμάρει ένα σύγγραμμα εις το όποιον
θα έρθη κανείς πως ήμπορεί να αλλάξη την εμφάνισι της μύτης του, δέν
λέγει όμως καθόλου ότι αυτό θα γίνη χωρίς έγχείρησι. Πάντως δέν θα
χάσατε τίποτε να στείλετε ενάμιση δολλάριο για να το λάβετε, έχε-ε
δέ ότι θύνη σας ότι μιά πλαστική έγχείρησις συνήθως έπιτυγχάνει, όταν
ή μύτη έχη άνάμало σχήμα και όχι όταν είναι πολύ μεγάλη, και ότι
θα σας κοστίση παρα πολλές χιλιάδες.

ΑΞΕΛΑΜ ΝΤΑΒΙΝΗ, Ζάκυνθος. — Έδιάδασα μ' ένδιαφέρον το
γράμμα σας και μου κάνει έκπληξι ή νοστροπία σας. Πρώτα άπ' όλα
δέν είσαθε καθόλου κοντή. Ξέρω άλλες πιο κοντές από σας που φαίνον-
ται χαριτωμένες. Έπειτα αναλόγως του ύψους σας το έάος σας πρέ-
πει να είναι 53 κιλά, δηλ. 41,100 όκ. δέν το υπερβαίνετε παρά μιά-
μιση όκ. πράγμα που δέν είναι δά και τόσο τραγικό. Σας άπαγορεύε-
ται άπολύτως να κάνετε την δίαιτα που μου γράφετε. Η δίαιτα τού Χόλ-
λινγκ δέν είναι κατάλληλη για την Έλλάδα, ή δυ-
σταχισμένες σε καλλιτέχνιδες που υποβάλλονται σ' αυ-
τήν πεθαίνουν νεώτατες. Πάντως άμεσον σγείν με την
σωματική και την υγιεινή σας κατάσταση έχει ή κα-
θυστερήσις που μου αναφέρετε και δέν πρέπει να άμε-
λήσετε διόλου αυτό το ζήτημα. Αφσολούτ όφείλεται σε
ανάμια, πρέπει δε άμέσως να συμβουλευήτε γίαιτρο.

Αν ντρέπεσθε έσείς ή ίδια, παρακαλώτε την μητέρα
σας ή μιά από τους έγγαμους άδελφάς σας, άν και δέν
έλεπε για ποιον λόγο πρέπει να ντρέπεσθε. Στο έρχόμε-
νο τεύχος θα σας άπαντήσω στα ύπόλοιπα.

ΕΛΕΝΑΝ Σί. Ναυπλίου. — Σας καταλάβαμε λαμ-
πρά και θα ήθελα πολύν να σας βοηθήσω. Κάθε φορά
αφού πλένετε το πρόσωπό σας με νερό κρύο περνάτε από
πάνω, ένα θαμπάκι μουσκεμένο με πολύν δυνατό κρύο
τσάι. Επίσης δυο φορές τη δονιά σας κάνετε τη μάσκα με
τόν κροκό τού αγγού, της οποίας τη συνταγή έχουμε δώ-
σει. Αφήνετε τη μάσκα επάνω στο πρόσωπό σας δυο ώ-
ρες και κατόπιν ξεπλένεσθε με νερό χλιαρό στο όποιον
έχετε προσθέσει μιά κουτάλια σόδα. Αφρονίστε ίσως ν'
απαπερθε ύσο συχνότερα μπορείτε. Μόλις έχετε μύτη
ώρα ελεύθερη να έσπλωνεσθε σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο
και να βάζετε επάνω στα μάτια σας μιά κομπρέσσα με
καυρήνη.

ΠΕΡΙΛΑΙΟΠΟΥΛΑΝ. — Πρέπει να χάσετε τρία ή
τέσσερα κιλά από το βάρος σας για να έρθετε στο κα-
νονικό. Δέν υπάρχει λόγος να κάνετε τη φοβερή δίαιτα
που μου αναφέρετε και την όποια δέν θα μπόρεσσε να
συνεχίστε περισσότερο από δεκαπέντε ήμερες. Ακολου-
θήστε αυτή τη δίαιτα, ή όποια θα σας ώφεληση θετικά
έάν έπιμείνετε. Καταργήστε το ψωμί δηλαδή, μην πίνε-
τε νερό παρά μιά ώρα πριν ή μετά το γεύμα και άπο-
φύγετε τις σάλτσες, τ' αμυλάκη και τα γλυκά. Κάνετε
κάθε μέρα γυμναστική και περίπατο.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΠΑΛΗΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΙΣ...

ΤΟΥ Κ. ΔΗΜΟΥ ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ

ΚΑΤΑ τὸ σωτήριο ἔτος 1900, ἔδωκε ὁ Θεὸς καὶ ἡ Κυβέρνησις ἀποφάσεις νὰ γίνουν κάτι σὰν μεγάλα γυμνάσια τοῦ στρατοῦ. Κι' αὐτὸ δηλαδὴ χάρις στὴν ἐπιμονὴ τοῦ πολὺκλαυστοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Διαδόχου πρὸς πότε παρακαλῶντας καὶ πότε φοβερίζοντας τὴν Κυβέρνησις ὅτι θὰ παραιτηθῇ ἀπὸ τῆς Γεν. Διοίκεισιν τοῦ Στρατοῦ, τὰ κατὰφερεν νὰ ξεκολλήσῃ κανένα κονδυλάκι, ἀληθινὸ ψιχουλό, ἀπὸ τὴν κομματικὴ πανδασία.

Σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ δὲ γιὰ τὴ φρουρὰ τῆς πρωτεύουσας, ἀνακτόρων, φυλακῶν, τραπεζῶν, ὑπουργείων κτλ. — δὲν εἶχε μείνει οὔτε μισὸς στρατιώτης ἐδῶ — ἡ Κυβέρνησις εἶχε φέρεи ἀπὸ τὸν Ναύσταθμον καὶ τὸν Πόρο ναυτικὸ ὄχημα.

Ἐθαύμασαν τότε ὅλοι τὸ παράστημά καὶ τὴ χάρι πῶς ἔχον τὰ ναυτικά μας καὶ ἡ ἐφημερίδες ἔγραφαν εὐρημοτάτα γιὰ τὸ Βασιλικὸ Ναυτικόν.

Ἐβλεπες τοὺς σκοποὺς κάτω ἀπὸ τὶς τέντες ποῦσαν στήσῃ πλάι στὶς σκοπιές, καθαροὺς - καθαροὺς, μὲ τὰ κάτασπρα λινὰ τους καὶ τὶς ἀσπρες - μπλε κολλαρίνες τους, γαλλικὸ μοντέλλο, καὶ τοὺς λιμπρίζουν.

Μαθημένοι ἀπὸ τὴ θεωρίαν κι' ἀπ' τὰ καράβια δὲν ἄφηναν τὰ ναυτικὰ παραγγέλματά τους. Ἐγίναν μάλιστα κι' ὠραιότατα ἐπεισοδία:

Ὁ σκοπὸς ἔξαφνα τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, καθὼς εἶδε τὸ ἀμάξι μὲ τὸν ὑπουργὸ νὰ πλησιάζῃ στὴν πόρτα, ἐπρότεινε τὸ ὄπλο του καὶ ὅπως φωνάζουν στὰ καράβια τὴ νύκτα, ὅταν ζυγῶν θάρκα, φώναξε κι' αὐτός:

— Αἱ, τῆς λέμβου!

Ἀλλὰ οὔτε ὁ ἀμαξίας τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, οὔτε ὁ ἀκόλουθός του πῆσαν χαμπάρι, οὔτε καὶ ἤξεραν ν' ἀπαντήσουν κατὰλληλα. Στὰ καράβια οἱ ἀξιωματικοὶ ἀπαντοῦν «Ἐπιτελεῖς», οἱ ναῦτες «ἔνδον» καὶ ὁ κυβερνήτης ἢ ὑπαρχὸς λένε τὴν ιδιότητά τους.

Δὲν ἔδωκαν καμιὰ λοιπὸν ἀπάντησι οἱ ἐπὶ τῆς ἀμάξης. Ὅπου ὁ καλὸς σου ὁ σκοπὸς γεμίζει καὶ σκοπεύοντας, φωνάζει:

— Στὰ ὄπλαα!

Πετιέται ἡ φρουρά μὲ τὰ ὄπλα στὸ χέρι ἀπὸ τὸ ἀντικρινὸ φυλάκιο, ὅπου στρατωνίζονται. Κακό, πατριῆ! Τὸ ἀμάξι, ἐννοεῖται, τοῦ ὑπουργοῦ, ὅταν ἀμαξίας καὶ ἀκόλουθος εἶδαν τὴν κἀνὴν τοῦ σκοποῦ καταπάνω τους... «ἀνέκρουσε πρύμναν» καὶ ἀγκυροβόλησε... «ἀρόδο».

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἔθασιλέμε ἐν τῷ Βασιλικῷ Ναυτικῷ ὡς ὑπουργὸς ὁ κύριος Βασιλάκης ὁ Μπουντούρης. Οἱ κογένεια ναυτικὴ, μεγάλη τῆς Ὑδρας. Εἰς τὸ σῶμα τοῦ Β. Ναυτικοῦ ὑπηρετοῦσαν τότε πολλοὶ Μπουντούραϊοι: Βασίλακης Μπουντούρης, ὁ ἐπιλεγόμενος — ἄγνωστο γιὰτί — Σώλοβαρ, οἰκονομικὸς πλωτάρχης καὶ ταμίας τοῦ Ν. Ἀπομαχικοῦ Ταμεῖου, Δημητράκης Μπουντούρης, πλοίαρχος, διευθυντὴς τοῦ Β. Ναυστάθμου, γιγαντόσωμος, ὅπως ὁ ἀδελφός του ὁ ὑπουργὸς κύριος Βασιλάκης, ὁ πλωτάρχης Σταματάκης Μπουντούρης, ὁ ἐπιλεγόμενος ἐν τῷ κοουσομπλικῷ σῶμα «Καδράκιος» ἀδελφός κι' αὐτός τοῦ ὑπουργοῦ κτλ.

Ὁ κύριος Βασιλάκης μοναχὰ δὲν εἶχε καταταχθῇ ἐν τῷ Β. Ναυτικῷ. Ἐπολιτευόταν ὅμως ἐν τῇ Εὐβοίᾳ, ὅπου εἶχε κι' ἓνα τεράστιο χτήμα, τὸ «Βατώντα» ἔξω ἀπὸ τὴ Χαλκίδα, καὶ ἦταν πνίσιχρος.

Ἀκριβῶς τὴν ἴδια ἐκείνη ἐποχὴ τὸ σῶμα τοῦ ναυτικοῦ εἶχε κάπως χάσει τὴν ψυχικὴ ἐνότητά του. Ἡ πρώτη τάξις τῆς Σχολῆς τῶν Δοκίμων εἶχαν ἀρχίσῃ νὰ προχωροῦν στοὺς ἀνώτερους βαθμούς. Οἱ πρῶτοι-πρῶτοι μαθηταὶ ἦσαν ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ὑποπλοίαρχοι. Ἀπὸ πάνω τους ὅμως, στοὺς βαθμούς τοῦ ἀντιπλοίαρχου καὶ τοῦ πλοίαρχου, ἔ-

κτός μερικῶν πλωταρχῶν, Δημητράκη Ἡπῆτα, Λαζ. Κουντουριώτη, Σωτ. Λάμπρου, Πέτρου Ζώτου, Ἀνδρέα Σαπτινῆ, Πέτρου Γκίνη — ἐνὸς ἀρίστα μορφωμένου ἀξιωματικοῦ, ποὺ πέθανε ἀντιναύαρχος — ποὺ εἶχαν ὅλη ἀπὸ τὴ Σχολὴ τῶν Εὐελπίδων τὸ 1884, ἐπειδὴ δὲν εἶχε ἰδρυθῇ ἀκόμη ἡ Σχολὴ τῶν Δοκίμων, τὰ ὑπολείμματα τῶν παλαιῶν ἀξιωματικῶν, ποὺ οἱ περισσότεροὶ καλοὶ καπετανοὶ, σωστὸ βαλσσοῦλκοι «γεμιτζήδες», δὲν εἶχαν ὅλη ἀπὸ καμιὰ σχολή, ὅπως ὁ μακαρίτης ὁ Γιώργης ὁ Ἀποστολάκης ποὺ μὲ τὴν ψυχραιμία του εἶχε κάποτε σ' ἓνα ταξίδι, γυρίζοντα μὲ τὶς «Σπέτσες» ἀπὸ καθαρισμό, σώσει τὸ θωρηκτὸ ἀπὸ θέβαιο καταποντισμό, γιὰτὶ εἶχε ξεμπυσταρισθῇ ἀπὸ τὴ θάλασσα ἐν τῷ στενῷ τῆς Μεσσηνίας τὸ πλευρικὸ κανόνι τῶν 0,27 τοῦ κεντρικοῦ πύργου, ὁ Παῦλος Κουντουριώτης κτλ.

Ἐξαίρεσις ἀποτελοῦσε τότε ὁ μακαρίτης ὁ Κωνσ. Κατῆ, κυρίακος, πλοίαρχος, ποὺ εἶχε σπουδᾶσι ἐν τῇ Γαλλίᾳ καὶ λίγο πρὶν ὁ ἀείμνηστος Ἡλίας Κανελλόπουλος, ὁ καὶ ἰδρυτὴς καὶ πρῶτος ἀρκετὰ χρόνια διοικητὴς τῆς Σχολῆς τῶν Δοκίμων, ὁ Καρμπουίνης, ὁ Μίμης ὁ Ἀργυροπούλος κ' ἐπὶ κεφαλῇ ὁ κατόπιν ὑποναύαρχος Κοσμάς Ζώτος.

Εἶχαν ἀρχίσῃ λοιπὸν τὰ κοουσομπλικά, τὰ παρατοῦκλια κτλ. Μὰ εἶχε παρατηρηθῇ καὶ κάποια ἐπαγγελματικὴ ἀντιζηλία μετὰ τῶν κατωτέρων ἀκόμη.

Ὁ κύριος Βασιλάκης λοιπὸν ἀποφασισεν νὰ θάλῃ τελεία καὶ παῦλα σ' ἐκείνη τὴν κατάστασι, φθάνοντας ἐν ἀνάγκῃ στὰ ἄκρα.

— Θὰ κάνω ἐκκαθάρισι! ἔλεγε. Θὰ φθάσω ἀκόμη καὶ σ' ἀκαρτησιμασίους!

Θύμα τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως καὶ τῶν μέτρων, ποὺ εἶχε «κατὰ φρενα καὶ κατὰ θυμόν», ὁ κύριος Βασιλάκης, ἔπεσε ὁ συμπαθέστατος πλωτάρχης Πέτρος Ζώτος, ποὺ εἶχε ὅλη ἀπὸ τὴ Σχολὴ τῶν Εὐελπίδων. Τότε οἱ μαθηταὶ τῆς εἶχαν τὸ δικαίωμα, ὅταν βεβόγαιναν, νὰ διαλέξουν τὸ σῶμα, ποὺ ἤθελαν νὰ καταταχθοῦν. Ὅσοι λοιπὸν ἐδήλωναν γιὰ τὸ Β. Ναυτικόν, ἐκολοῦθον ἐπὶ χρόνια, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι, ἀνὰ τὰ μαθηματικά, διαφορικὰ καὶ ὁλοκληρωτικὰ λογισμὰ, Ἡτυπού, ὀχυρωματικὴ, τακτικὴ, ποροβολικὴ, στρατηγικὴ ἀλλὰ ἐπὶ πλείον κατέβαιναν ἐν τῇ Πειραιᾷ καὶ μὲ μιά - δύο ἀκάτους ἔκαναν δύο φορές τὴν ἐβδομάδα γυμνάσια καθημερινά, «στειροδρομίας, κολληθητικῆς κτλ.

Ἔτσι λοιπὸν εἶχε μορφωθῇ ἐν τῷ Β. Ναυτικῷ καὶ ὁ Ζώτος. Κατετάχθη ἔπειτα ἐν τῷ Β. Ναυτικῷ μὲ τὸν βαθμὸ τοῦ «Δοκίμου πρώτης τάξεως» δὲν εἶχε τότε τὸ σῶμα τὸν βαθμὸ τοῦ σημαφόρου — ἔφθασε ἐν τῷ βαθμῷ τοῦ πλωτάρχου.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἔδινε δειγμάτων τῆς ταχυδακτυλουργικῆς τέχνης του καὶ τῆς ὑπνωτιστικῆς του δεινότητος ἐν τῷ καλοκαιρινῷ Βαριετῇ — κατόπιν θεάτρο Κυβέλης, ἀντικρὸν ἐν τῷ παλαιῷ Χρηματιστηρίῳ, ὅδον Σοφοκλέους καὶ Ἀριστοῦ — ὁ ταχυδακτυλουργὸς Καρύδης.

Ἐκανε ὠραία πράγματα. Τὸ θέατρο γέμιζε καθε βράδυ ἀπὸ ἐκλεκτὸ κόσμον. Δὲν ἔλειπε, σημειώσαμε καὶ ὁ μουσικὸς ὠραῖος καὶ κομψὸς Ζώτος.

Ἐνὰ βράδυ λοιπὸν, ποὺ ὁ Καρύδης ἐπροσέλασε μερικὸς ἀπὸ τοὺς θεατὰς ν' ἀνέβουν ἐπὶ σκηνὴ γιὰ νὰ παρακολουθοῦν τὰ πειράματά του, ἐπετάχθηκε ἐν τῷ πάλῳ μὲ πολιτικὴν περιβολὴ καὶ ὁ Ζώτος.

Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως τόμασε ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες καὶ ὁ ὑπουργός. «Αἱ! Αὐτὸ ἦταν ἐγκλημα καθοσιώσεως!» ἔλεγε ἐκεῖ τὴν μέρα ποὺ θέλουσε νὰ καθαρίσουμε τὸ σῶμα ν' ἀνέβῃ ἀξιωματικὸς ἀπάνω ἐπὶ σκηνή, ἔστω καὶ μὲ πολιτικὴν ἀνταρτικὴν Συμβούλιον ἀμέσως. Βρὲ, ἀπάν ἡ ἐφημερίδες! Εἶναι σκληρὸ ἀδίκημα! Βρὲ, ἔστω οἱ ἰσοβαροὶ τοῦ Μπρέ καλέ μου, οἱ συγγενεῖς τοῦ!

Τοῦ κάκου! Ὁ φτωχὸς ὁ Ζώτος θρέθηκε μὲσα ἐν τῷ

Κατὰ τὸ 1898, ὁ Γάλλος ποιητὴς Ἀντρέ Λεμπέ, ὁ ὁποῖος εἶχε ὡς μοναδικὴν του ἀσχολίαν τότε τὴ φιλολογίαν, ἐξύπνησε μιά νύκτα, ἀκούγοντας ἓνα δυνατό καὶ ἀνυπόμονο κουδούνισμα ἐν τῇ πόρτᾳ του. Θὰ ἦτανε δύο ἢ ὅρα, μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Στὸ δεύτερον, δυνατώτερον χτύπημα τοῦ κουδουνιῦ, ὁ Λεμπέ ἀποφασισεν νὰ πάῃ ν' ἀνοίξῃ καὶ θρέθῃκε ἀντικρὸν σ' ἓνα διανομέα τοῦ τηλεγράφου.

— Πῶς; εἶπε, μ' ἀνησυχεῖτε σὲ τόσο προχωρημένη ὥρα γιὰ νὰ μοῦ φέρετε ἓνα τηλεγράφημα;

Ἐρχετα ἀπὸ πολὺ μακριά... ἀπὸ τὸ νότιο Ἀλγέριο, ἀποκρίθηκε ὁ διανομέας. Καὶ σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις, ἐπειδὴ μπορεῖ νὰ πρόκειται γιὰ σπουδαίους ἐιδήσεις, μεταβιβάζουμε πάντοτε ἀμέσως τὰ τηλεγραφήματα.

— Αἱ εὐχαριστῶ, τότε! εἶπεν ὁ Ἀντρέ Λεμπέ.

Ἐδωσε ἓνα γενναῖο πούρ-μουάρ ἐν τῇ διανομῇ, γιὰ τὴν προθυμία του, ὕστερα ἐανάγκασε τὴν πόρταν καὶ ἀνοίξε τὸ τηλεγράφημα, ὅχι δίχως ἀγωνία, γιὰτὶ ὁ φίλος του συγγραφεὺς Πιέρ Λουίς, ταξίδευε τότε ἀκριβῶς ἐν τῷ Ἀλγέρι.

Πραγματικὰ, τὸ τηλεγράφημα εἶχε τὴν ὑπογραφήν τοῦ Πιέρ Λουίς, ὁ ὁποῖος συνήθιζε νὰ σκαρώνῃ διαφορὰς φάρσας ἐν τῷ φίλῳ του, καὶ ἔγραφε αὐτὰ τὰ... θαρροῦς μανταλάκια.

«Τὸ ἔργο τοῦ φίλου μας Ἀντρέ Ζιντ εἶναι ἐντελὸς ἀγνωστο ἐν τῷ Πιζί - Οὐζού».

Ὁ Ἑλληνογάλλος ποιητὴς Ζαν Μορεὰς δέχθηκε μιά μέ-

ῥα ὥρες χωρὶς γαλόνια. Βούϊζε τότε ἡ Ἀθήνα. Τὸ σῶμα πρὸ πάντων συνεταράχθη.

— Ἐκκαθάρισι, μάλιστα! Μὰ γιὰτὶ κρατᾷ τότε τὸν «Καδράκιος»; Τὶ τὸν καμαρώνει;

— Ἀπ' αὐτὸν ἔπρεπε ν' ἀρχίσῃ!

Ὁ «Καδράκιος» εἶπαμε, ἦταν ἀδελφός τοῦ κύριου Βασιλάκη.

Τοῦ ἄρεσε λιγάκι τὸ κρασί. Τὸ «λιγάκι» σημειώσαμε, εἶναι σχῆμα δέυματος. Τοῦ ἄρεσε καὶ μάλιστα παραποῦ.

Τὸν εὕρισκαν πολλὰς φορές ἔξω ἀπὸ τὶς ταβέρνες τοῦ Πειραιῶς ἐξελθόντων ἐν τῇ περὶ τὸν ποταμὸν ἀνάκλιτον σχεδόν.

Δὲν ἦτον λοιπὸν κι' ἐντελὸς ἀδικαιολόγητος ἡ δυσφορία τοῦ σώματος, γιὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ ὑπουργοῦ καὶ τὴν ἀπόταξιν τοῦ καυμένου τοῦ Ζώτου.

— Θὰ φύγῃ κι' αὐτός; εἶπε ὁ ὑπουργός. «Ἀς εἶναι ἀδελφός μου».

Ὁ ὑπασπιστής του ἐξαπελύθη ἀμέσως καὶ θρέκε τὸν Καδράκιον.

— Σταμάτη! τοῦ κάνει ὁ ὑπουργός, μόλις παρουσιάσθηκε μπροστά του. Μ' ἔχεις κάνει ρεζίλι! Πρέπει νὰ ὑποβάλῃς παραιτήσιν!

— Τί ἔκανα, κύριε Βασιλάκη;

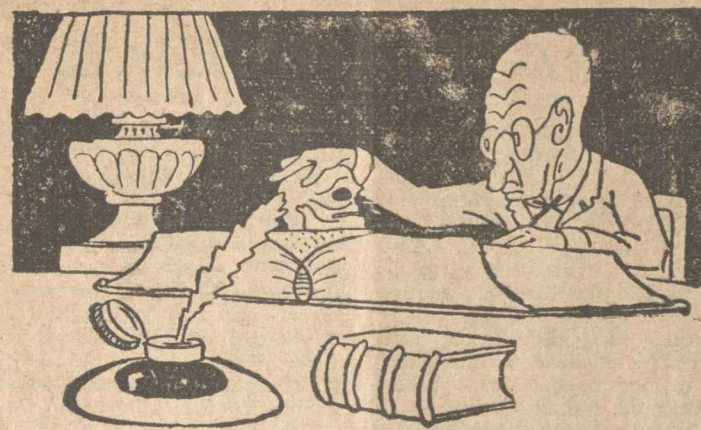
— Ἐγὼ θέλω νὰ καθαρίσω τὸ σῶμα κι' ἐσὺ μπεκρολογᾷς δεξιά κι' ἀριστερά!

Συνέρχεται ὁ Καδράκιος. «Ὦχι, ἀδελφέ! Αὐτὸ ἦταν ὁλοῦ».

— Κύριε Βασιλάκη! τοῦ λέει ἀπαθέστατα. Ὁ σχωρεμένος ὁ πατέρας μας εἶχε τρεῖς χάρες. Ἀγαποῦσε τὶς γυναῖκες, τὸ κρασί καὶ τὰ χαρτιά. Τὶς γυναῖκες οὐλοῦσε τὶς κληρονόμους ἐσὺ καὶ τὰ χαρτιά ὁ ἀδελφός μας ὁ Δημήτρης. Τὶ ἀπόμεινε γιὰ μένα; Τὸ κρασί.

Καὶ δὲν τὸν ἐδίωξε ἀπὸ τὸ σῶμα, οὔτε καὶ αὐτὸ ἐκαθαρίσθηκε. Τὸ ἐκαθάρισε ὁ θάνατος μὲ τὸν καιρὸ.

ΔΗΜΟΣ ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μιά φάρσα τοῦ Πιέρ Λουίς. — Ἐνὰ ἐπεῖγον τηλεγράφημα ἀπὸ τὴν ἄκρην τοῦ κόσμου Τα ἰσπανικά τοῦ Ζαν Μορεὰς. — Ὁ Ἀλφρέδος Ζαρρὺ, τὸ ἀφέντι κ' οἱ τὰ ροῖ. — Ὁ Ἀλφόνος Ἀλλὰ καὶ ὁ ἐπαρχιώτης. Γιάτὶ τοῦ ζητοῦσε δανεικά, κτλ.

ρα τὴν ἐπίσκεψιν ἐνὸς Ἰσπανοῦ συγγραφέως, ἀρκετὰ γνωστοῦ ἐν τῷ τόπῳ του.

Ὑστερα ἀπὸ τὶς θερμότερες διαχύσεις, ὁ Ἰσπανὸς παρακάλεσε τὸν Μορεὰς νὰ εὐαρεστηθῇ ν' ἀκούσῃ ἓνα μινωπρακτὸ ἔργο του ἐν τῇ στίχους.

Ὁ Μορεὰς δὲν ἀνήχηκε. Κάθισε ἐν τῇ θαλασσῇ πολυθρόνα καὶ θυθίστηκε ἐν τῇ τέλει περιουλογοῇ, ὥστε ὁ συγγραφεὺς, κα' ἀπογευματινός, συλλογίζετο ἐν τῇ ποιητῆς δὲν ἔχανε οὔτε λέξι ἀπὸ τὸ ἔργο του, γραμμένο ἐν τῇ ἰσπανικῇ γλώσσᾳ.

Τὸ ἔργο ἦταν ἀρκετὰ μεγάλο, καὶ ὅταν ὁ συγγραφεὺς ἔφθασε ἐν τῇ τέλει τῆς ἀπαγγελίας του, ποὺ τὴν ἔκανε μὲ φωνὴν ζωηρή, ὁ Μορεὰς τοῦ εἶπε, πολὺ ἀπλά:

— Τὰ συγχαρητήριά μου, ἀγαπητέ μου. Ἡ φωνή σας εἶναι καλὴ. Ὅσο γιὰ τὸ μινωπρακτὸ, λυποῦμαι ποῦ, μὰ δὲν καταλαβαίνω τὰ ἰσπανικά...

Ἡ γυναῖκα τοῦ διασήμου συγγραφέως Ὁκταβίου Μιρμπώ, ρώτησε μιά μέρα τὸν Ἀλφρέδον Ζαρρὺ:

— Μὰ, ἐπὶ τέλους, γιάτὶ πίνετε τόσο πολὺ;

— Γιά νὰ γίνωμαι δυνατός, κυρία μου, ἀποκρίθηκε ὁ διάσημος ποιητής.

— Γιά νὰ γίνεσθε δυνατός; Μὰ οἱ ταῦροι εἶναι δυνατοὶ καὶ ἐν τούτοις δὲν πίνουν ἀφέντι.

— Εἰσθε θέβαιο, κυρία μου, πῶς οἱ ταῦροι δὲν πίνουν ἀφέντι;

— Ἀπολύτως θέβαιο!

— Ἐ, λοιπὸν, τοὺς λυποῦμαι κατάκαρδα!

Ὁ διάσημος Γάλλος εὐθυμογράφος Ἀλφόνος Ἀλλὰ, σημειώσαμε, μιά μέρα μπρὸς ἐν τῇ καφενίᾳ «Ναπολιτάν» ἐν τῇ ἀνθρωπιά, ποὺ ἐμοιάζε μ' ἐπαρχιώτη, τὸν πληροῖσε, καὶ θγάδοντας τοῦ τὸ καπέλλο, τὸν ρώτησε:

— Κυρία, εἰσάγετε διατεθειμένος νὰ μοῦ δανείσετε δέκα λουδοστικὰ τῶν ὀπῶν. ἔχω ἀπόλυτη ἀνάγκη;

Ὁ ἐπαρχιώτης, κατὰλληλα ψιθύρισε:

— Ἀλλὰ, δὲν σας ἔξρω, κύριε!

— Μὰ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἀπευθύνουμαι σὲ σας, ἀποκρίθηκε φλεγματικὰ ὁ Ἀλλὰ, αὐτοὶ ποὺ μὲ ἔξωσαν δὲν θέλουν νὰ μοῦ δανείσουν μὲν οὔτε πεντάρα!

Ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς Γαλλικῆς Κωμωδίας εἶχε δημιουργηθῇ μιά ζωηρὴ διαφωνία γιὰ τοὺς κλασσικοὺς καὶ τοὺς μοντέρνους συγγραφείς.

Ὁ Μωσὲ Σουλλὺ, ποὺ ἦταν ὑπὲρ τῶν κλασσικῶν ἔγραψε ἓνα βράδυ καὶ ὑπέγραψε, ἐν τῇ πινελῇ πρὸς ἀνῆγγελε τὴν παράστασιν ἓνος μοντέρνου ἔργου τοῦ Ρομπέρ ντε Φλέρ, τὴν ἀκολούθη φράσιν:

— Ἀγαπᾷ καλλιτέρας τὴ «Φαίδρα» τοῦ Ρακίνα.

Τὴν ἐπόμενῃ ὁ Ρομπέρ ντε Φλέρ, περνώντας ἀπὸ τὸ θέατρο, εἶδε τὴν πινελίδα μ' αὐτὴν τὴν σημείωσιν. Τότε πῆρε μιά πέννα καὶ πρόσθεσε:

«Κι' ἐγὼ ἐκίσης».

Καὶ ὑπέγραψε.

Ὁ δηκτικὸς σατυρικὸς συγγραφεὺς, ἀρραβανιστὸς Ζολ, ἔλεγε γιὰ ἓνα πολὺ μενάλον καλλιτέχνη τοῦ περασμένου αἰῶνα, ποὺ οὐδὲν ὑπῆρξε ἐν τῇ ζωῇ του ἀποδείγμα συζυγικῆς ἀρετῆς:

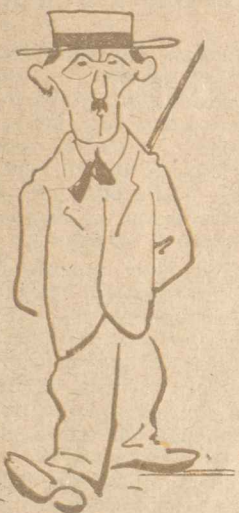
— Ἦταν ἓνας πολὺ κακὸς συζυγός, ποὺ ἔγινε ἐξάριστος ἄνθρωπος, ὅταν χήρεψε...

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Η ΑΓΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

«Ένα μεσημέρι, στη Χίο με μιά καλή παρέα, πήγα στην έξη χιλιόμετρα έξω από την πόλη.

«Εδώ έρχονται όλοι οι ρομαντικοί...»

Η παρέα ήταν ένα μέρος της φιλολογικής συντροφιάς του καλού περιοδικού της Χίου. «Τό Νησί» Ήταν ό κ. Π. Λ. Ο. Υ. Η. Σ. Ο. Κ. Μ. Ε. Ν. Ι. Ο. Σ. Ο. Κ. Κ. Α. Τ. Σ. Ο. Γ. Ι. Α. Ν. Ο. Σ. και ένας καλλιτέχνης φωτογράφος, ό κ. Παπαδόπουλος.

Ο δρόμος είναι παραλιακός, και τα κυματάκια ξέπλυναν και τα ξκαναν ν' αστραποβολούν στον ήλιο, τα χαλκίδια της ακρογιαλιάς.

Από πάνω μας, άριστερά καθώς πηγαίναμε ύψωνόταν το όρος Αίπος, με την καλή και ναυτική κωμόπολη των Βροντάδων, στα πλευρά του. Τό θουνό, σχισμένο, προς τό μέρος μας, από ένα φαράγγι δασωμένο, τά Ρεστά. Πεθκα πολλά, μαυρίζουνε εκεί. Εκεί μέσα, στους κρημνούς τους άγριους και τά δασωμένα δέντρα, λένε ότι είναι μιά πηγή, με θαυμάσιο νερό. τόσο θαυμάσιο νερό, πού διηγούνται ότι ό Σουλτανός έστειλε πλοίο από την Πόλη, τόν παληόν καιρό, και το έφερε από τό νερό των Ρεστά να χυθεί.

Κάτω, στον όρμίσκο ήταν μιά πλατεία, μ' ένα γιγάντιο πλατάνι στη μέση, όπου άνεπαύοντο και έδρουρίζοντο μερικοί πρόσκοποι της Χίου.

Αρκετά μικρομαγαζάκια εκεί κοντά, τηγανίζουν φρέσκα ψάρια, ή προσφέρουν χταπόδι ξυδάτο για μεζέ. Έδώ έρχονται όλοι οι ρομαντικοί και όλοι οι παραληδες.

Δυό θήματα πιο πέρα στ' ακρογιαλία, τρατολόγοι διπλώνουν τα δίχτυα τους και έτοιμάζουν τό φαγι τους...

Όλα εκεί γύρω είναι ήσυχα και ειρηνικά.

Απάνω στη Βρύση του Πασά, μερικοί τρατολόγοι είχαν άνεση να πιούν νερό, και ξεκουραζόντουσαν μιά στιγμή στον ίσκιό των δέντρων ξαπλωμένοι, τραγουδώντας τραγούδια της δουλειάς των:

Σε καινούργια θάρκα μπήκα
και στον «Αι - Γιώργη» θγήκα,
— Χιώτες, Χιώτες παλληκάρια,
έχετε για μένα ψάρια ;

Στύλωσε τα μάτια του κατά την άπειναν μεριά.

— «Έχουμε, παστά και χλωρία και πέντ' έξη άλλα χωρία, πάρε θούρλο, θούρλισέ τα, και παλάντζα ζυγισέ τα...»
— Κάνει θούρλα τά μαλλιά της, και παλάντζα την ποδιά της..

Δέν ξέρω, εάν ό «Αγιος Γεώργιος» πού αναφέρει τό τραγούδι, είναι ένα εκκλησιδάκι, πού βρίσκεται εδώ παραπάνω, στο δάος των Ρεστά, στον περίβολο του όποιου είναι οι τάφοι μεγάλων Χίων άγιων και σοφών!

Κάθονται, λίγο, μαζί με τους ψαράδες.

Οι καλοί εκείνοι άνθρωποι, θέλουν να με περιποιηθούν.

— Δέν θέλω τίποτε, τους λέω. Έξακολουθήστε τά τραγούδια σας.

Κι' εκείνοι ξανάρχισαν:

«Η τράτα μας θέλει ρουπιά, θέλει και παλληκάρια, να πάμε να καμάρουμε, να θγάσουμε τά ψάρια.

— Βίρα μιά, Στα πανιά,
— Βίρα δυό, στο γιοαλό.

Την τράτα μας την κουρελού, θά πά να την πουλήσω να πάρω τις παρδες της, να πάω να μεθώσω,

— Βίρα μιά κτλ.

«Ένας μοναχά δέν ετραγουδούσε απ' αυτούς, αλλά καθόταν με σκυμμένο τό κεφάλι και κύτταζε άπέναντι, στη μικροσκοπική άκτι.

— «Εσύ γιατί δέν τραγουδάς; το έ λέω.
— «Εγώ, μου άπαντά, δέν είμαι από δω !
— «Αλλά από πού είσαι ;
— «Από την άπέναντι μεριά. 'Απ' την 'Αγία Παρασκευή.
— «Ε, τό λοιπόν, τραγουδήσε, κάτι δικό σου.
— «Εμείς τραγουδά πει ε ι α δ έ ν έ χ ο υ μ ε, ούτε τραγούδια λέμε!

— Πώς δέν έχετε; 'Ο κ. 'Αγγουλης (νεαρός και πολύ καλός πρόσφυγ της Χίου) έβγαλε ένα όλόκληρο θιόβλιο, με τραγούδια του Τσεμέ.

— Οι Τσεμελήδες μπορούν να τραγουδούν. 'Εμείς δέν έχουμε πειά τραγούδι από τότε πού χάσαμε και την εικόνα μας...

— Ποιά εικόνα ;
— Την εικόνα της «Αγία - Παρασκευής, την εικόνα του χωριού μας.

Για να μη κάνω την συντροφιά μου να με περιμένει, έφυγα, χωρίς να ρωτήσω και να ξετάσω τί σχέση έχει ή εικόνα της «Αγία Παρασκευής, με τά τραγούδια του χωριού της;

Περάσανε λίγες ημέρες από τότε. Ένα απόβραδο είδα σ' ένα παραλιακό της Χίου καφενείο, να κάθεται πάλι μελαγχολικός ό ψαράς της «Βρύσης» του Πασά και να κυττάη άπέναντι την 'Ερυθραία.

— Θέλεις, το έ λέω, συντροφιά ;
— Δέν κάθεται, μου άπαντά.
Κάθησα κι' άρχισαμε κουβέντα.
— Πώς πάνε ή δουλειές;... Τί ψάρια θγάζει ή θάλασσα εδώ; Και τά λοιπά κτλ. κτλ.

Μιλώντας και μιλώντας ήρθαμε και στα τραγούδια, στον πόνο του και την 'Αγία Παρασκευή.

Κι' άκουσα τότε μιά πολύ παράξενη ιστορία:

«Σ' έναν από τους πολλούς όρμίσκους της δαντελωτής ακρογιαλιάς των 'Ερυθρών, ήταν — γιατί τώρα, δέν υπάρχει πειά — μιά ναυτική κωμόπολις έλληνική, πού λεγότανε 'Αγία Παρασκευή. Όλοι οι κάτοικοι της 'Αγίας Παρασκευής σχεδόν ήσαν ναυτικοί.

«Η ιστορία της κωμοπόλεως αυτής άρχίζει εδώ και 160 χρόνια.

«Εκεί στο μέρος πού άνθισε, κατόπιν ή κωμόπολις δέν ήταν παρά ένα τσιφλίκι κάποιου Τούρκου Πα-

Κι' όλοι οι καλοφάδες!

«Ο Μπέης ήταν καλός»

σά και μερικοί Χριστιανοί, πού δουλεύαν σ' αυτό ως κολίγοι.

Στους Χριστιανούς αυτούς, έκκλησία, δέν επιτρεπόταν να έχουνε. Κι' εκείνοι, σε μιά κουφάλα δέντρου, είχαν θάλει μιά παληά εικόνα της 'Αγίας-Παρασκευής πού θρέθηκε μέσα σε χαλάσματα και πηγαίναν και την προσκυνούσαν άπλουντες δύναμι κι' έλπίδα απ' αυτή...

«Ο Πασάς είχαν ένα κορίτσι πού τ' άγαπούσε, τό έλάτρευε. Μιά ημέρα ή θυγατέρα του άρρώστησε και άρρώστησε θαρεια. Έφερε γιατρούς ό Πασάς από τη Σμύρνη, έφερε από τη Χίο, μιά τίποτε. Τό κορίτσι πήγαινε στο χειρότερο.

Τότε μιά γρηά σκλάβα του Χριστιανή, το έ λέει: — «Αφέντη μου, δέν φέρνεις και την εικόνα της 'Αγίας Παρασκευής, πού κάνει τόσα θαύματα, μήπως και σου τη γειάνη!...

«Απελπισμένος ό Πασάς κατέφυγε στην εικόνα, ζητώντας από την 'Αγία Έλεος.

Και τό κορίτσι έγινε καλά.

Τό θαύμα της Ιάσεως της κόρης του έτάραξε τόσο τόν Πασά, πού το έ κλόνησε και αυτή άκούα την πίστι του.

Και δέν έγινε μόν Χριστιανός, αλλά έπέτρεψε στους δούλους του, τους Χριστιανούς, με χρήματά του, μάλιστα, να χτίσουν εκεί μιά έκκλησία της 'Αγίας - Παρασκευής.

Από τόν ναόν αυτόν, πήρε και τό χωριό τό όνομά του.

Πέρασαν χρόνια από τότε άρκετά.

Οι Χριστιανοί πληθύνανε και ριζώθηκαν στο χωριό.

Αλλά ήρθεν ή 'Επανάσταση το 1821, τά γεγονότα το 1822 κι' άρχισαν οι μεγάλοι διωγμοί.

Οι κάτοικοι της 'Αγίας-Παρασκευής για να σωθούν, μπήκανε στα καϊκια τους, και τράβηξαν άπέναντι κατά τη Χίο για να σωθούν. Δέν είχε γίνει ακόμη ή 'Επανάσταση της Χίου, και ό μεγάλος της ήθους χαλασμός.

Πριν φύγουν, όμως, από τό χωριό τους, φρόντισαν, πρώτα απ' όλα να πάρουνε μαζί τους ως ιερό κειμήλιο και την θαματοουργό εικόνα της 'Αγίας.

Στη Χίο, άμα φτάσανε, είδαν πως δέν είχανε δουλειά. Τότε θαλασσίνοι κύλοι συνεταιρίστηκαν με τους Ψαριανούς για να εργασθούν μαζί στο πέλαγος.

Για να μη χαθή όμως ή εικόνα της 'Αγίας-Παρασκευής, πού ήταν ή πίστι, ή δύναμι και ή έλπίδα τους, σκάψανε ένα λάκκο στον Παρθένη ποταμό της Χίου και εκεί θαθεί, την κρύψανε. Τό χώσιμο της εικόνας τό κρατήσαν μυστικό και δέν τό ξέραν, παρά μονάχα λίγοι το 1ου Χωριού τους πρόκριτοι!

Ούτε οι Χιώτες τό μάθανε ποτέ...

«Ο Παρθένος ποταμός, χείμαρρος σήμερα της Χίου είναι λίγο έξω από την πόλη. Στο τέρμα της 'Απλωταριάς, όπου άρχίζει ή όδός της 'Αττικής από την παληά συνοικία 'Ατσική, πού ήτανε εκεί.

Στις όθες του είναι περιβόλια, δέντρα, έληδες και μυγαλιές. Είναι δηλαδή τό μέρος ρομαντικό, και γλεντούσαν εκεί οι Χιώτες άλλοτε τις ημέρες της 'Αποκρηάς και χαλάγανε τά Κούλουμα κάθε Καθαρή Δευτέρα.

Κέντρον, μ' άλλα λόγια, των ρομαντικών και των καλοφάδων.

Πέρασε και πάλι κάμποσος καιρός, έλευθερώθηκε ή Έλλάς, ήσυχάσανε τά πράγματα και οι πρόσφυγες ξαναγυρίσανε στα μέρη τους και οι χωριά τους. Και οι ναυτικοί της 'Αγίας Παρασκευής, πού έλασαν και αυτοί μέρος στην επανάστασι μαζί με τους Ψαριανούς, πού πάνε στο δικό τους χωριό, περάσανε από τη Χίο, πήγανε στον Παρθένη ποταμό, πού είχανε κρυμμένη την εικόνα τους, την ξεθάψανε και με λιτανίες την ξαναφέραν στο χωριό τους και τη στήσανε, στην πρώτη της την θέσι, με-

σα στην έκκλησία.

Στά 1914 ξανάγιναν και πάλιν διωγμοί.

Οι άνθρωποι φύγανε και πάλιν τρομαγμένοι, αλλά πριν φύγουνε, ξαναπήραν την εικόνα της 'Αγίας Παρασκευής μαζί τους, την έπήγανε στη Χίο, την χώσανε στο ίδιο πάλι μέρος πού την είχαν κρύψει οι παππούδες τους, κρυφά πάλι και μυστικά και φύγαν.

— «Αγία Παρασκευή μας, είπαν φεύγοντες, ή χάρι σου να μας αξιώση να σε ξαναγυρίσουμε με λαμπάδες στο χωριό μας, όπως έγινε άλλοτε, στον παληόν καιρό.

Κ' ή χάρι τους αξίωσε.

Σάν τελείωσε ό Μεγάλος Πόλεμος, οι πρόσφυγες της 'Αγίας Παρασκευής γύρισαν στο χωριό τους, και ξαναφέραν με δόξα και μ' ευγνωμοσύνης δάκρυα την εικόνα στην θέσι της, μέσα στην έκκλησία της...

Πέρασαν ακόμα λίγα χρόνια ευτυχίας και ελευθερίας, όταν ήρθε τό 1922, ή καταστροφή.

«Η 'Αγία Παρασκευή άδειασε και πάλι.

«Έφυγαν όμως τόσο γρήγορα και τόσο τρομοκρατημένοι, οι κάτοικοι της, τη φορά αυτή, ώστε μόλις πρόσβασαν μερικές μανάδες να πάρουν τά παιδιά τους, και να μπουνη στα καϊκια τους.

Κι' έτσι φύγανε απ' τό χωριό, χωρίς να πάρουνε και την εικόνα...

— Τώρα σίγουρα, μου λέει ό νοσταλγικός ψαράς, θά την κάψανε την εικόνα της 'Αγίας Παρασκευής. Κι' έτσι ποιός θά φροντίση για τόν γυρισμό μας στην πατρίδα μας!... Σε ποιά θοήθεια να έλπίσουμε έμεις οι 'Αγιοπαρασκευήτες;... Να γιατί δέν τραγουδάμε, πειά!

— «Ε, το 1 είπα, ως έχετε έλπίδα στο Θεό. Μπορεί να ξαναπάτε μιά ημέρα στον τόπο σας.

— «Αδύνατον, μου είπε. Χάθηκε τό κόνισμα!... Πάει κ' ή έλπίδα το 1 γυρισμού!...

— Τίποτε δέν είν' αδύνατο, το 1 λέω, στον Θεό!...

Κύτταξε τότε κατά την 'Ανατολή, θούρκωσαν τά μάτια του και έμεινε άκίνητος, χωρίς να μού μιλήση.

«Έφυγα, για να μην άναξω τη μεγάλη λύπη του και ξεθάψω, από θαθεί, πόνους, χωρίς έλπίδες...»

ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Σ' ΕΝΑΝ ΚΑΜΠΟΥΡΗ

Μη νομίζεις πως είναι κακό να ναι κανείς καμπούρης! Απ' την καμπούρα παίρνει κ' ή 'Ημιόελνος τά θέλητρα της.

«Ετσι καμπούρικο είναι και τό τόσο, τό τόσο το φοβικό, κι' απ' τό κοντάρι κι' απ' την κόψη του μαχαίριού.

Τό μπουζούκι είναι παρόμοια καμπούρικο, τό μπουζούκι, πού ή άρμονίες του λικνίζουν τις νύχτες των έορτών μας.

Κ' ή καμήλας πού έχουν μεγάλη καμπούρα, είναι καλύτερες από τις άλλες.

«Ο στήνος πού δέν λυγίζει, είναι χωρίς χάρι και τό καράει αν δέν ήταν γυρτό δέν θά μπορούσε να άντιστάη στα κύματα.

«Ο Θεός θέλησε να σε προικίση με τόσες χάρες, ώστε σου πρόσθεσε επί πλέον μιά καμπούρα.

«Ετσι άκριβώς είναι και τό όμορφο δούναλακι.

«Ετσι και τά περήφανα κύμα επάνω στη μεγαλόπρεπη θάλασσα.

Κ' ή γυναίκες όταν σε βλέπουν δέν έχουν πειά παρά έναν πόθο:

Να ίδουν κι' αυτές τόν άντρα τους με μιά έρωτική καμπούρα σαν τη δική σου.

Θεία, πόνους, χωρίς έλπίδες...

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΜΙΚΡΟΝΛΛ

ΠΩΣ ΝΑ ΓΑΠΟΥΜΕ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟ
ΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — 'Η
Μαρινέττα κι' ο σύζυ-
γός της Ζάν — Φραν-
σουά 'Αρνόλντ, γενι-
κός εισπράκτωρ της
Τραπεζής της Γαλλί-
ας, ζούν πολυαγαπη-
μένοι και τρισευχι-
σμένοι στο μικρό σπι-
τάκι τους, στο Παρίσι.

Και την εύτυχία τους
αυτή κάνει ακόμα πιο μεγάλη η αγάπη τους προς την κόρη τους Μα-
ργαρίτα, η οποία σπουδάζει σ' ένα οικοτροφείο των Ρεννών,
στη Βρετάνη. 'Η Μαρινέττα πρό πάντων είναι τόσο ευτυχισμένη, ώστε η
πολλή της εύτυχία να την κάνει να φοβάται κάποια συμφορά... Και
πραγματικά μέσα σε μία μέρα γκρεμίζεται όλη αυτή η εύτυχία. Μία σα-
τανική γυναίκα, η Μαγκαλί, παρασύρει τον σύζυγό της σε παγίδα, τον
ληστεύει παίρνοντάς του μαζί με το συνεχό της Μπινενόρ τις εισπρά-
ξεις της Τραπεζής, τον δολοφονούν κι' εξαφανίζονται το πτώμα του. 'Ε-
ται όλοι πιστεύουν ότι, ο 'Αρνόλντ Έκλειψε τα λεπτά κι' εξαφανίστηκε.
'Εν τώ μεταξύ η κόρη του 'Αρνόλντ ζή ευτυχισμένη κοντά στην φί-
λη της Ζερμαίν, την κόρη των μαρκησιών ντε Κεραντέκ. Μά έξαφνα η
Ζερμαίν προσβάλλεται από τυφοειδή πυρετό και πεθαίνει. Πριν πεθάνη
δύως ζητάει από τη μητέρα της να υιοθετήσει τη Μαργαρίτα και η μαρ-
κησία την υιοθετεί πραγματικά, κρύβοντας από τον σύζυγό της και
τον γιο της Ρενέ ότι η Μαργαρίτα είναι κόρη του «καταχραστού» 'Αρ-
νόλντ. Μά με τον καιρό, ο Ρενέ αγαπάει τη Μαργαρίτα, όπως επίσης
την αγαπά κι' ένας φίλος του πατέρα του, ο νεαρός λόρδος Κλάρενς).

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Ο ευγενής μά τραχύς μαρκήσιος υποκλίθηκε κι' εξα-
κολούθησε:

— Έκρινες καλό και φιλόανθρωπο να φέρης μέσα στο
σπίτι μας, στο τραπέζι μας, σαν ίση μας, μία γοητευτική
μικρούλα, μία φίλη της φτωχής μας Ζερμαίν, μία δυστυ-
χημένη όρφανή, όπως μου είπες. Δεν είν' έτσι ;

— Ναι, πράγματι πρέπει να σάς το είπα αυτό...
Και η μαρκησία περίμενε το μοιραίο χτύπημα, την απο-
κάλυψη ενός παρελθόντος που δεν ήταν πειά δικό της μυ-
στικό μόνο.

— 'Η μικρούλα έγινε νέα κοπέλλα — εξακολούθησε ο
μαρκήσιος — νέα κοπέλλα ωραία κι' ενάρετη. Λοιπόν, τις
θαυμαστές αυτές αρετές της τις πρόσεξε ένας ευγενής της
τάξεώς μας, ελεύθερος να διαθέση τον εαυτό του και κά-
τοχος μεγάλης περιουσίας από τότε που πάθανε ο πατέ-
ρας του...

— 'Η μαρκησία Αιμέ έμενε σαν ζαλισμένη κάτω απ' το ά-
πρόοπτο αυτό χτύπημα. Πώς δεν τώ είχε σκεφθί ακόμα
αυτό, εκείνη η τόσο προνοητική ;

— 'Ω! αυτό συνέβαινε γιατί γι' αυτήν η Ρίτα ήταν πάντο-
τε ένα κοριτσάκι, ένα χαριτωμένο κοριτσάκι.

Τί λοιπόν επρόκειτο να συμβή ;... 'Η μαρκησία έτρεψε...

Κι' ο σύζυγός της επρόσθεσε:

— 'Ο νεαρός φίλος μου, λόρδος Κλάρενς, μου έκμυστη-
ρεύθηκε τα αισθήματά του απέναντι αυτής, την οποία ά-
ποκαλεί, όπως όλος ο κόσμος εδώ, εξαδέλφη μας Μαργα-
ρίτα... 'Υποθέτει πως είναι συγγενής μας, βλέπεις. Μά
έμένα μου άρέσουν τα καθαρά κ' ελικρινή πράγματα...
Καθένας στη θέση του... Πρέπει λοιπόν να πώ όλη την
αλήθεια στον Κλάρενς, τον οποίο θεωρώ τέλειό άνθρωπο,
πριν μου κάνει την επίσημη πρότασή του πρότασι, ή ο-

ποία θα επαναληφθί κι' από άλλους στο μέλλον γιατί δεν
θα λείψουν ποτέ οι θαυμαστές της Ρίτας.

— Νομίζετε, φίλε μου;

Ο μαρκήσιος χαμογέλασε άντλ ν' απάντηση, ενώ η σύ-
ζυγός του ψιθύρισε:

— Φτωχή μικρούλα...

Τό μέτωπο του γέρο Μονφόρ - Κεραντέκ σκοτείνιασε:

— «Φτωχή μικρούλα!» ξαναείπε. 'Ε, ναι, έτσι μπορεί να
την πη κανείς έξ αιτίας της ψεύτικης καταστάσεως, στην
οποία βρίσκεται... Θα μου επιτρέψης λοιπόν, μαρκησία να
να μπορέσω να ταχτοποιήσω τα πράγματα να σου κάνω
μερικές έρωτήσεις.

— Τό καθήκον μου είναι να σου απαντήσω, φίλε μου.

— Οι γονείς της Ρίτας, όπως ξέρω ήταν τίμιοι άνθρω-
ποι, χωρίς δνομα και περιουσία... Δεν της άφησαν τίποτε...

— Όχι, τίποτε. 'Η Μαργαρίτα ήταν έσωτερική στο Οί-
κοτροφείο των 'Αδελφών του Σταυρού.

— Αυτό ήταν πολύ κακό για τη μικρή. 'Όταν θγαίη
κανείς από την τάξη του και θέλει να άνωσθί χωρίς να
έχη τα μέσα, πέφτει έξαφνα από ψηλά... Μετά το Οίκο-
τροφείο η Ρίτα ήρθε στον πύργο... Πόσο δικηό είχες που
είπες προηγουμένως: «Φτωχή μικρούλα!»

— Μά μέμφεσαι, Ζάν; ρώτησε δειλά η μαρκησία.

— Αυτό εξαρτάται... Σε μέμφομαι αν έπήρες άπλώς τη
Ρίτα ως μία ακόλουθό σας, αν την θεωρήσ ως μία όρφανή
που την περιμάζεψες από οίκο. 'Αν συνέβη αυτό, δεν έ-
πρεπε να της δώσης τέτοια θέσι κοντά σας... Μά δεν σε
μέμφομαι καθόλου αν την αγαπάς και τη θεωρήσ θετή παι-
δί σου, «εξαδέλφη σου», όπως συνήθίζουν να λένε εδώ στη
Βρετάνη...

— Και αν συμβαίη τό δεύτερο, φίλε μου; ρώτησε η
μαρκησία.

— 'Ω! τότε δεν έχω να πώ τίποτε... Είσαι ελεύθερη να
την παντρεύης, δινοντάς της την προίκα της φτωχής μας
Ζερμαίν.

— Φίλε μου! φώναξε η μαρκησία: Πόσο καλός, ευγενής
και μεγαλόψυχος είσαι !

— Προσπαθώ να είμαι δίκαιος, Αιμέ. Αυτό είν' όλο!

Και ο γέρο μαρκήσιος φίλησε ευγενικά τό χέρι της ο-
πέρωχης εκείνης γυναίκας, η οποία τό χαμογέλουσε μέσ
από τα δάκρυά της... Ναι, η Ρίτα θα έπαιρνε την κληρο-
νομία της φίλης της Ζερμαίν! Αυτό ήταν δίκαιο πράγμα-
τι...

— 'Όστε, συμπεράνε ο μαρκήσιος, δεν μένει πειά παρά
να πώ στον λόρδο Κλάρενς, ότι η μικρή μας εξαδέλφη
είναι στην πραγματικότητα θετή μας κόρη και ότι θα την
προικίσουμε σαν κόρη μας... Θα τώ πώ ακόμα ότι μπορεί
να την θεωρή από σήμερα ως μνηστή του. Θα είναι τούλα-
χιστον ίσοι στην περιουσία αν όχι στην καταγωγή...

— 'Η μαρκησία ακούγοντας τα λόγια αυτά, τα έχασε:

— Σε παρακαλώ, Ζάν ! είπε ίκεταιτικά. Δόσε μου τον
καιρό να σκεφθώ... 'Η Ρίτα είναι τόσο νέα ακόμα... Θα έ-
πρεπε να τη ρωτήσουμε κι' αυτή...

— Αύτην; — είπε ο γέρο Βρετόνος, στον οποίο έση-
σε με μιάς όλος ο δεσποτισμός του τώ μεγάλου άρχοντος.
Μου φαίνεται πως αυτή δεν έχει να κάνει τίποτε άλλο πα-
ρά να ύπακούση...

— 'Η Ρίτα δεν άπαντούσε τίποτε, άπορώ-
σε ο νεαρός λόρδος Κλάρενς.

— 'Αν επιμένης, μαρκησία, κάμε όπως θέλεις...

— 'Η αγαθή πυργωδέσποινα άπόμεινε θουισμένη μέσα σ'
ένα κόσμο μπερδεμένων και άλληλοσυγκρουομένων σκέ-
ψεων...

— 'Όστε έτοι λοιπόν ;... 'Ενας άντρας αγαπάσε τη Ρίτα...

— 'Η ώρα τώ χωρισμού θα σήμαινε σέ λίγο... Θα γινόταν
λαίδη Κλάρενς και θα πήγαινε να ζήση στην 'Αγγλία. Τό

γλυκό χέρι που είχε κλείσει τα γελαστά μάτια της Ζερ-
μαίν της δεν θα έκλεινε και τα δικά της, τα όποια τόσα
δάκρυα είχαν χύσει...

— 'Ω! όλα τα όνειρά της κατέρρεαν...

Μά, αφού σκέφθηκε αρκετή ώρα, η μαρκησία άρχισε να
κατηγορή την αγάπη της για τη Ρίτα — τον «εγωισμό» της
όπως την έλεγε — σαν να ήταν έγκλημα. Μόνο τό συμφέ-
ρον της Ρίτας έπρεπε να ύπαγορεύση τη συμπεριφορά της.

Και τό συμφέρον αυτό, άμεσον και θετικό, ήταν να γίνη
πρώτα η προστατευομένη της μία Μονφόρ - Κεραντέκ με
την υιοθεσία... κι' έπειτα λαίδη Κλάρενς με τον γάμο...

— 'Ετσι δεν θα σε πειά καμιά συγγένεια με τούς 'Αρ-
νόλντ, καμιά ήθική εύθύνη μαζί τους, τίποτε... 'Ο τρο-
μερός έφιάλτης που θάραινε ακόμα στο ξανθό κεφαλάκι
της θάσας παιδούλας, θα τελείωνε... Ναι, θα τελείωναν
όλα...

Λοιπόν, θα κατέληγε σ' αυτήν την άπόφασι ;

— Έξαφνα, τύψεις της ήρθαν...

Είχε τό δικαίωμα να μπάρση την κόρη τώ κλέφτη σέ
δυό έντιμες άριστοκρατικές οικογένειες, στους Μονφόρ -
Κεραντέκ και στους Κλάρενς ;

— 'Αν καμιά μέρα η αλήθεια άποκαλυπτόταν, τόσο ο δι-
κός της σύζυγος, όσο κι' ο σύζυγος της Ρίτας, — ώ υπε-
ράτη ντροπή ! — δεν θα είχαντόδικαίωμα να της φωνά-
ζουν κ' οι δυό:

— 'Πώς ήταν κόρη ενός κλέφτη ;... Τό ξέρατε και δεν
μάς είπατε ποτέ τίποτε ;»

— 'Αλλοίμονο όμως ! Δεν μπορούσε να κάνει τίποτε άλλο
παρά να σωπάση. 'Αν άπεκάλυπτε τό τρομερό μυστικό, ή-
ταν τό ίδιο σαν να κατέστρεφε την Ρίτα... 'Θ' άφηνε λοιπόν
τά γεγονότα να εξακολουθήσουν τον δρόμο τους... και ο
θεός άς την βοηθήσει...

VIII

ΟΙ ΔΥΟ ΑΝΤΙΖΗΛΟΙ

— 'Η φτωχή κι' αγία γυναίκα δεν είχε φθάσει ακόμα στο
τέλος των πόνων της, των άνησυχιών της και των αγωνιών
της. Τό μητρικό της μαρτύριο θα εξακολουθούσε κι' ο
Γολγοθάς των μεγάλων σπαραγμών ήταν ακόμα μακριά...

— 'Η πρώτη της σκέψις ήταν να κάνει έρωτα με τη Ρίτα κοντά της
για να ρωτήσει την νεανική της καρδιά. Μά σκέφθηκε ότι
έτσι θα έδινε σοσάρο κι' έπίσημο τόνο στην κουβέντα τους.

Προτίμησε λοιπόν να πάη να την συναντήση η ίδια στο
πάρκο, στις Ισκιερές γωνιές που ήξερε πως αγαπούσε η
θετή της κόρη. Αύτη την ώρα, η Ρίτα θα έκανε τον περι-
πάτο της γύρω από τό περίπτερο της πολυαγαπημένης
της Ζερμαίν, τό οποίο είχε γίνει τώρα, η θελατική και ά-
θισμένη φωνή, τώ «μικρού άηδονιού των δασών», όπως έ-
λεγε η μαρκησία την κόρη των 'Αρνόλντ.

Περνώντας από τό παρεκκλήσιο τώ πύργου η Αιμέ, μπή-
κε μέσα για να επικοινωνήση με την προσευχή με την μικρή
λατρευτή της πεθαμένη. Λουλούδια των άγρών ήταν άφημέ-
να εύλαδία στίς σφραγισμένες πλάκες τώ τάφου των προ-
γόνων. 'Ησαν άκόμη ύγρά από την πρωινή δροσιά, και έ-
σως από τα φιλήματα και τα δάκρυα ενός άγγέλου... της
Ρίτας...

Δάκρυα ανέβηκαν στά μάτια της αγαθής μαρκησίας. Εί-
χε θυμηθί έξαφνα τα τελευταία λόγια της Ζερμαίν...

— «Ρίτα... Ρενέ!» είπε πη η μικρούλα πριν ξεψυχήση.

— 'Ενώνοντας, σαν να την ένέπνεε εκείνη την στιγμή ο ούρα-
νος, αυτά τα δυό πολυαγαπημένα όνόματα μέσα στην άσι-
πη ψυχή της...

Και να πώ τώρα η σκληρή ζωή θα τούς χώριζε... 'Η
Ρίτα, η τρυφερή Ρίτα, θα έφευγε μακριά, για πάντα ίσοσ.

— 'Ετσι θα έμενε μόνος ο ευγενικός κι'
ωραίος Ρενέ, πώ τόσο αγαπούσε τη Μαργαρίτα του...

Ναι, σαν ένας μεγάλος άδελφός.

— 'Η μαρκησία ντε Μονφόρ - Κεραντέκ άνασκήρτησε έξαφνα
με τη σκέψη αυτή :

— Σαν άδελφός ; — άναρωτήθηκε τρομαγμένη. Είμαι
τάχα θείαα ότι την αγαπάει σαν άδελφή τώ μόνο ;

— 'Η παράτησις τώ κόμητος Ρενέ άπ' τόν στρατό, η πε-
ριωρισμένη ζωή του στον πύργο, η τρυφερές περιποιήσεις
του προς την «μικρούλα του εξαδέλφη» τί σήμαιναν όλ' αυ-
τό που ήταν, ένας έρωας κρυμμένος φαινομενικά πίσω
από μία μεγάλη στοργή ;...

Και πάλι η μαρκησία φοβήθηκε. 'Η Ρίτα δεν μπορούσε
ποτέ να γίνη σύζυγος τώ Ρενέ. Αυτό ήταν άδύνατον... 'Η

ίδια η μαρκησία δεν έπρεπε να τό επιτρέψη ποτέ...

Και όμως, στο θάθος τώ εαυτού της, χωρίς να θέλη,
παρ' όλη τη λογική της, παρ' όλες τις σκληρές κοινωνικές
προλήψεις, παρ' όλα τα έμπόδια, η τολμηρή και τρελλή
αυτή υπόθεσις την πλημμύριζε από χαρά.

— Τί είν' αυτά που σκέφτομαι, Θεέ μου ! ψιθύρισε σαν να
κατηγορούσε τόν εαυτόν της.

Και, όνειροπόλος, δγίκε άπ' τό παρεκκλήσιο και διευ-
θύνθηκε προς τό περίπτερο της Ζερμαίν, άπ' όπου άκου-
γόταν η καθαρή και μελωδική φωνή της Μαργαρίτας, να
υψώνεται προς τόν ούρανό...

Τό «αηδόνι των δασών» τραγουδούσε !..

— 'Όταν άφησε κάτωσ άπότομα τη σύζυγό του, ο μαρκή-
σιος ντε Μονφόρ Κεραντέκ μπήκε στο γραφείο του που ή-
ταν στρωμένο με ύπέροχες ταπεταρίες. Τό γραφείο αυτό
συνεχόταν με την άπέρανη θιθλιοθήκη τώ πύργου, πώ κι'
αυτή συνεχόταν με την άτελείωτη στοά των πινάκων, των
αγαλμάτων, των πανοπλιών, πώ, όλα μαζί, άποτελούσαν
έναν άνεκτίμητο θησαυρό άριστουργημάτων της παλαιάς
τέχνης.

— 'Ο γηραιός άπόγονος των Βρετόνων και Κελτών άρχόν-
των, άρχισε να περπατά ανάμεσα άπ' τις μεγάλες σιωπη-
λές αίθουσες, διάφορος προς τα πλούτη πώ ήταν άπλω-
μένα γύρω του.

— Σκεφτόταν...

Κι' αυτός επίσης αγαπούσε τη θετή άδελφή της Ζερμαίν
του, με μία θάβειά στοργή, μ' έναν έγωισμό άγριο. 'Ησαν
άνώτερος άπ' όλα τα χρηματικά ζητήματα, τόσο από έμ-
φυτη περηφάνεια της ράτσας, όσο και γιατί η μεγάλη του
περιουσία τώ τό επέτρεπε. 'Η θυσία δεν ήταν λοιπόν γι'
αυτόν τό ζήτημα της προίκας της Ρίτας. Αυτό πώ τον ά-
πασχολούσε ήταν άλλο : πώς θα έδινε τόνομά του σ' αυ-
τή την ταπεινή κόρη.

Και όμως τό είχε δεχτή αυτό για να διευκολύνη τό γά-
μο της με τόν νεαρό του φίλο τόν Κλάρενς... 'Ηξερε πόσο
οι 'Αγγλοι, διάφοροι συνήθως στά ζητήματα της προίκας,
είν' ευαίσθητοι στά ζητήματα της κοινωνικής τάξεως. 'Η
άγγλική άριστοκρατία εινε ένας κόσμος έντελώς κλειστός
για τούς ανθρώπους πώ δεν ανήκουν σ' αυτή. Μά η ίδια
αυτή άριστοκρατία θ' άνοιγε μπροστά στη θετή κόρη των
Μονφόρ - Κεραντέκ κ' η νεαρά λαίδη Κλάρενς θα γινόταν
δικαιωματικά δεκτή και με μεγάλες τιμές στην αύλη.

Να τι λογάριζε να κάνει ο ευγενής μαρκήσιος για τη
Ρίτα, και θαύμαζε κατά θάθος κι' ο ίδιος τόν εαυτό του
για τη μεγαλοψυχία τώ... 'Η νέα κόρη έπρεπε να τόν εύ-
χαριστήση και η ευγνωμοσύνη της να είναι αιώνια.

Μά η εύτυχία η δική της; 'Ω! αυτό ο γηραιός μαρκή-
σιος με τις άριστοκρατικές άρχές, ότε τό συλλογιζόταν
κάν...

— 'Επίσης δεν συλλογιζόταν ότι ο νεαρός λόρδος, πώ είχε
αγαπήσει έξαφνα την Ρίτα, ήταν ένας άσχηκός άνθρωπος
παίκτης, ένας σπάταλος γκεντζές, ο τρόμος των μεγάλων
οικογενειών της πατρίδας του πώ είχαν κοπέλλες της
παντρείας γιατί όλες ήξεραν ότι ποτέ δεν θα έκανε τη
σύζυγό του εύτυχισμένη κι' ότι μία μέρα θα την παρασύ-
ρη κι' αυτή στην καταστροφή του, τη μοιραία κι' άναπό-
φευκτη.

— 'Ο Μονφόρ - Κεραντέκ τώ ήξερε όλ' αυτά θορίστως, μά
δεν τούς είχε δώσει ποτέ σημασία... Τά θεωρούσε ως νεα-
νικές τρέλλες ενός πλουσιού εύπατρίδου. Κι' έπειτα ο γά-
μος διορθώνει πολλούς νέους.

Κατά τη γνώμη τώ μαρκησιού, τό συνοικέσιο αυτό ήταν
ανέλπιστο και ιδεώδες για τη Ρίτα.

Αυτά σκεφτόταν ο μαρκήσιος, όταν έξαφνα ένας θάλα-
μηπόλος μπήκε μέσα στο γραφείο του και τώ είπε:

— 'Ο Λόρδος Κλάρενς ζητάει από τόν κύριο μαρκήσιο
την άδεια να τόν άποχαιρέτησ...

— 'Αι. Έκανε ο μαρκήσιος έξαφνασμένος. Φέρε τον
εδώ!

Κι' έτρεξε ο ίδιος να προύπαντήση τόν επισκέπτη του.

— Τί μου λέει αυτός ο ήλιθιος; ρώτησε ο μαρκήσιος τό
Λόρδο, δείχνοντας τόν ύπηρέτη. Είν' αλήθεια πως φεύγετε,
μυλόρδε;

— 'Αναγκάζομαι να φύγω, άπάντησε ψυχρά ο 'Αγγλος.
Σας παρακαλώ να δεχθήτε τη συγγνώμη μου γι' αυτή τη
ξαφνική άναχώρησ... έπειτ' από μία τόσο λαμπρή φιλο-
ξενία... θα έχετε την καλοσύνη, ελπίζω να τη διαθέσατε

καί στους δικούς σας...

- Μά μιλάτε στα σοβαρά, Κλάρενς;
- Σας ζητώ συγγνώμην, αγαπητέ μου μαρκήσιε...
- Μά τι συμβαίνει λοιπόν;
- Μοῦ εἶνε ἐντελῶς ἀδύνατον νὰ σὰς τὸ πῶ... αὐτὴ τῇ στιγμῇ τουλάχιστον,
- Δὲν καταλαβαίνω τίποτε... Πρόκειται λοιπὸν περὶ μυστικοῦ;
- Τὸ θρήκατε.
- Τότε δὲν ἐπιμένω. Πότε θὰ σὰς ξαναῖδῶ;
- Ὁ Θεὸς μόνο τὸ ξέρει, μαρκήσιε...
- "Α! αὐτὸ, μιλῶρδε, εἶνε πάρα πολὺ ἔπειτα ἀπὸ τὴν τελευταία μας συνομιλία σχετικῶς μετ' ἡθετῇ μου κόρη...

Ὁ Ἄγγλος εὐπατρίδης χλώμιασε καὶ χαμογέλασε αἰνιγματικά.
— Βλέπω πὼς χαμογελάτε, μιλῶρδε, φώναξε ὁ εὐγενὴς Βρετόνος, τοῦ ὁποῖου τὸ πρόσωπο ἔγινε κατακόκκινο ἀπὸ ὀργή. Χαμογελάτε τῇ στιγμῇ ποὺ σὰς ὑπενθυμίζω ὅτι μοῦ εἶχατε ζητήσει σχεδὸν ἐπισήμως τὸ χέρι τῆς κόρης μου!.. Ποῖο εἶνε λοιπὸν αὐτὸ τὸ μυστήριον; Μοῦ φαίνεται πὼς ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σὰς ρωτήσω...

— Θεέ μου, μαρκήσιε, χαμογελοῦσα μετ' ὁν ἑαυτὸ μου μετ' ἡν παρεξηγήσῃ μου, μετ' ἡν ἀπογοητεύσῃ μου, ἂν θέλετε... Ὅσο γιὰ τ' ἄλλα, διατηρῶ τὸν θαυότερο σεῖσασμό γιὰ τὴν δεσποινίδα Μαργαρίτα... Μονάχα...

— Μονάχα, τί, μιλῶρδε...

— "Ε, λοιπὸν, θὰ σὰς τὸ πῶ... Ἀγνοοῦσα πὼς ἡ δεσποινὶς Μαργαρίτα ντὲ Μονφόρ - Κεραντέκ ἦταν ἀρραβωνιασμένη...

— Ἀρραβωνιασμένη αὐτὴ ! φώναξε ὁ μαρκήσιος. Ποιὸς λοιπὸν σὰς τὸ εἶπε αὐτὸ, μιλῶρδε;

Μά ὁ μνηστήρ της ὁ ἴδιος, μαρκήσιε...

— Πέστε μου τ' ὄνομά του.

— Τὸ ξέρετε καλλίτερα ἀπὸ μένα...

— Πὼς τὸ ξέρω, ἀφοῦ σὰς τὸ ρωτῶ ;... Ἀφοῦ σὰς τὸ ἀπαίτῶ τώρα ; Τὸνομά του...

— Μά εἶναι... ὁ κόμης ντὲ Μονφόρ - Κεραντέκ, ὁ γιὸς σας !...

— Τί εἶπατε, Κλάρενς !

— Τὴν ἀλήθεια, μαρκήσιε...

Χαίρετε...

Καὶ ὁ Ἄγγλος λόρδος διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα.

Ὁ μαρκήσιος τὸν κτύπησε ἀπομακρύνεται, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξι, σὰν νὰ εἶχε ἀποβλακωθῇ...

Τὸ πρόσωπό του ἔγινε μετ' ἑνὶς πελιδνῶ!...

Ἐφερε τὸ χέρι του στὸν γιακᾶ του, προσπαθώντας ν' ἀναπνεύσῃ πρὸς ἐλευθερίαν...

Ἐπειτα τὰ χέρια του ἀπλώθηκαν μπροστά... Ἐκανε μιὰ στροφή γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του καὶ σωριάστηκε κάτω... ἀναίσθητος, ἄψυχος ἴσως...

Ὁ γηραιὸς μαρκήσιος Ζάν ντὲ Μονφόρ - Κεραντέκ ἀπόμεινε ξαπλωμένος μπροστά στὸ μνημεῖο τῆς τζάκι, κάτω ἀπὸ τὸ βλέμμα τῶν εἰκόνων τῶν προγόνων του...

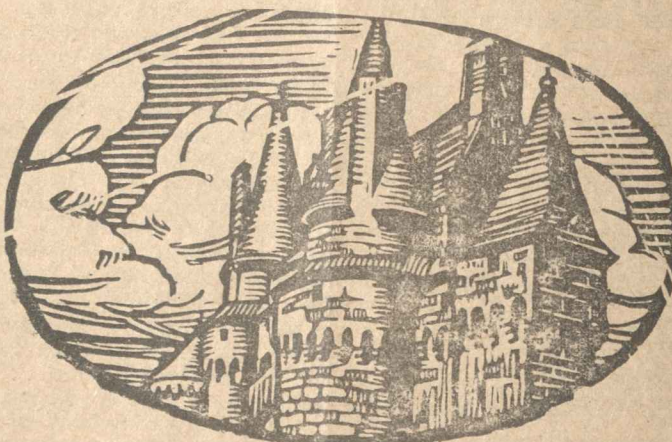
Τὴν ἴδια στιγμῇ τὸ μεγάλο ρολοὶ τοῦ πύργου σήμανε ἀργὰ μεσημέρι...

Συγχρόνως μιὰ καμπάνα χτύπησε πρόσχαρα καλῶντας τοὺς πυργοδεσπότες στὸ τραπέζι.

IX

ΑΠΟ ΤΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΣΤΟ ΔΡΑΜΑ

Ἡ μαρκήσια ντὲ Μονφόρ - Κεραντέκ, τόσο τακτικὴ συνήθως στὰ καθήκοντά της ὡς οικοδεσποίνης, γύρισε λίγο ἀργὰ στὸν πύργο, μητρικὰ σπρηγμένη σὲν πολυαγαπημένη της Ρίτα ποὺ ἔλαμπε ἀπὸ ὡμορφιά καὶ εὐτυχία.
Ἦταν εὐτυχισμένη γιὰ τὴν ἑθετῇ της μητέρα τῆς εἶχε ἀνακοινώσει τὴν πρόθεσιν τοῦ μαρκησίου νὰ τῆς δώσῃ τ' ὄνομά του καὶ νὰ τὴν προικίσῃ. Κι' αὐτὸ γιὰ νὰ μὴ μὴν νὰ κἀν ἕνα λαμπρὸ γάμο μ' ἕναν ἀγνωστο, μ' ἕνα ξένο... Ἡ Μαργαρίτα, φυσικὰ, εἶχε ἀπορρίψει τὴν αἴτησιν τοῦ λόρδου Κλάρενς, δηλώνοντας τὴν κατασυγκινημένη μαρ-

κήσια ὅτι ἤθελε νὰ ζήσει κοντὰ της γιὰ πάντα...

Μά πόσες φωτεινὲς ἐλπίδες εἶχαν γεννηθῇ μέσα σὲν παρθενικῇ καρδίᾳ της... Ἦταν θεαταῖα ὅτι ὁ Ρενὲ ντὲ Μονφόρ θὰ τὴν ὕψωνε μιὰ μέρα ὡς τὸν ἑαυτὸ του, γιὰ τὴν ἀγαπῆ ὁριαμθεύει πάντοτε...

Καὶ δὲν ἀμφέβαλλε καθόλου ἡ φτωχοῦλα πὼς οἱ γονεῖς του θὰ εὐλογοῦσαν τὴν ἔνωσιν τους...

Ἐτοί ἡ Ρίτα ζοῦσε σὲ μιὰ γοητεία, πετοῦσε πρὸς τὸν παράδεισον...

Ν' ἀγαπᾷ, ν' ἀγαπιέται, τί ὠραῖο ὄνειρο σ' αὐτὴν τὴν ἀνοιξιὰτικὴν ἡλικίᾳ, ποὺ δονεῖται σ' ὅλες τῖς θεῖες ἀρμονίας...

Ἡ χαριτωμένη μαρκήσια ντὲ Μονφόρ ἐτοιμαζόταν νὰ ζητήσῃ συγγνώμην ἀπὸ τοὺς ξένους της γιὰ τὴν καθυστέρησιν της, ὅταν ἔξαφνα πρόσκειε κάποια ἀναστάσιμος μετὰ τῶν ὑπηρετῶν. Ζήτησε πληροφορίες καὶ ἀμέσως τὸ ἀνὰ χαμόγελο της πάγωσε στὰ χεῖλιν της, τὰ ὁποῖα χλώμιασε μετ' ὁ προσάισμα κάποιου σασσοῦ γεγονότος...

Τῆς εἶπαν ὅτι ὁ λόρδος Κλάρενς καὶ δυὸ - τρεῖς φίλοι του ποὺ εἶχαν ἔρθει μαζὺ εἶχαν φύγει ξαφνικὰ ἀπὸ τὸ σπίτι.

Αὐτὴ ἡ ξαφνικὴ ἀναχώρησιν ποὺ εἶχε συμβῇ ἀμέσως μετὰ τὴν τελευταία συνομιλία της μετ' ὁν σύζυγό της, τὴν ἔαφνιασε καὶ τὴν ἀνησύχησε.

Ποῦ εἶναι ὁ γιὸς μου; ρώτησε ἐξ ἐνστικτοῦ, περφέροντας γύρω τὰ βλέμματά της.

Ὁ κ. κόμης συναντήθηκε μετ' ὁν φίλους τοῦ λόρδου Κλάρενς καὶ ἔφυγε ἀμέσως μαζὺ τους, λέγοντας ὅτι θὰ πῆγαινε κυνηγί καὶ ὅτι θὰ γυρίσῃ αὐρῶν.

Ὁ λόρδος Κλάρενς δὲν ἔδε πρὶν φύγει τὸν μαρκήσιο σύζυγό του ;

— Μάλιστα, κυρία μαρκήσια. Κουθέντισαν μαζὶ ἐπὶ μερικὲς στιγμὲς καὶ ἔπειτα ὁ λόρδος ἔφυγε...

— Καλὰ. Εἰδοποιήστε τὸν σύζυγό μου νὰ ἐδραστηθῇ νὰρ θῇ γιὰ τὸ γεῦμα.

Ἀμέσως, ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρετῆς ὑποκλίθηκε καὶ ἔτρεξε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν τῆς κυρίας του.

Παράδοξο! ψιθύρισε μετ' ὁν σιγανὴ φωνὴ ἡ μαρκήσια. Τὴν συμβαίνει λοιπὸν ἐδᾶ σήμερα;

Ἡ Ρίτα εἶχε γίνῃ καὶ αὐτὴ πολὺ χλωμὴ καὶ ὑποσυνειδητὰ προσοιθανόταν τί εἶχε συμβῇ ἔπειτα ἀπὸ τὴν πρώτῃ συγ-

νητικὴ συνομιλία της μετ' ὁν κόμητᾳ Ρενὲ.

Ἐθεέ μου! ψιθύρισε. Ἐφερα λοιπὸν τὴν δυστυχίαν σ' αὐτὸ τὸ σπίτι;

— Γιατὶ μιλάς γιὰ δυστυχίαν ; τὴ ρώτησε ἀνακρινόμενος ἡ μαρκήσια. Ξέρεις λοιπὸν τίποτε, παιδί μου ;

— Ὁχι, μητέρα... μὰ μαντεύω... φοβάμαι...

Ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ, ἡ κ. Ρενουάρ, ἡ ἀφωσιωμένη γκουβερνάντα τῆς Μαργαρίτας παρουσιάσθηκε στὸν μεγάλο χειμερινὸ κήπο, ποὺ ἦταν πλαί σὲν ἀπέραντην τραπέζι τοῦ πύργου.

Κυρία μαρκήσια, τραούλισε, συγκεντρώστε ὁλοσὺν τὸ θάρρος... Ὁ ὑπηρετὴς ἔθηκε τὸν κ. μαρκήσιο σὲ πολὺ ἀσχημὴν κατάστασιν... Ἐστεῖλαν ἀμέσως νὰ φωνάξουν τὸν γιᾶτρό καὶ τὸν πνευματικόν.

— ὦ! Θεέ μου !... Δὲν μὰς λυπάσαι λοιπὸν; φώναξε ἡ εὐγενὴς γυναῖκα.

Καὶ ἔτρεξε ἀμέσως πρὸς τὰ διαμερίσματα τοῦ συζύγου της.

Ἡ Μαργαρίτα, ξετρελλαμένη ἀπὸ ἀγωνία, λιποθύμησε σὲν ἀγκάλια τῆς κ. Ρενουάρ... φτωχὸ περιστερὶ πληγμένο σὲν καρδίᾳ!...

Χάρης σὲν ἀμεση συνδρομῇ τῶν γιγάρων, ὁ μαρκήσιος ἀνέκτησε τῖς αἰσθήσεις των, ἂν καὶ λίγο ἔλειπε νὰ ἀποψῇ σὲ μοιραῖον.

Μά ἡ λιποθυμία συνεχίστηκε ὅλη τὴν ἡμέραν καὶ ὅλη τὴν νύκταν ποὺ ἐπακολούθησε καὶ μόνο, κατὰ τὰ χαρακτηριστῆς ἄλλης ἡμέρας, ἡ κατάστασιν του θελωτῆθηκε κατω-

καὶ μπόρεσε ν' ἀναπνεύσῃ πρὸς ἐλευθερίαν. (Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

Η ΚΑΛΤΣΑ ΤΗΣ ΝΩΕΝΑΣ

(Ἀνέκδοτο)

— Τίνας τὰ πουλάς αὐτά, θρέ;

Δυσχερὴς σήμερον. Τὸ «Μπουκέτο» διευκολύνει κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο καὶ τοὺς διδασκάλους καὶ μελετητὰς τοῦ ἔργου τοῦ Παπαδιαμαντῆ τῆς

— Καὶ τὰ κουνούπια πὼς νὰ ἦσαν τρῶπον καὶ ἐσώθηκαν εἰς τὴν Κιβωτόν; Κ' ἡ μύγα; Καὶ τὰ μυιγαράκια; Κ' ἡ μουσούτσα;

— Καὶ τὰ μικρὸζια ;

Αἱ δυὸ κυρία εἶχαν τὸν λόγον.

Ἡ πρώτη εὐτράφης, μεγαλόσωμος καὶ καλοκαμωμένη, ὅσον ἐφαίνετο ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τῆς σελήνης, μέσῳ τοῦ δένδρου, καὶ ὑπὸ τὸ φῶς ἑνὸς φανοῦ ἐπὶ χαμηλοῦ στύλου, ἔβλεπεν τοῦ ἐξωχικοῦ καφενεῖου, ἦτο σύζυγος τοῦ παρακαθημένου αὐτῇ ὑπερμεσήλικος κυρίου μετ' ἡν γενειάδα, ὅστις ἦτο ἐπαρχιώτης πολιτευόμενος.

Ἡ ἄλλη νεαρά ἀκόμη, ἄγαμος, ἦτο ἐν ἐνεργείᾳ δασκάλα.

Εἰς γνώρισμά των, νεαρός κύριος, συνεπλήρου τὴν τετράδα.

Εἶχαν πῖν τὸν καφέ των, τὴν θερμὴν ἐκείνην νύκταν, καὶ ἀνεψύχοντο.

—Κι' ὁ φύλλος τάχα ποὺ νὰ ἐτρώπωσε καὶ κατάρθωσε νὰ γλυτώσῃ ; εἶπεν ἡ δασκάλα.

— Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι σὲν κάλτσα τῆς Νώενας θὰ ἐχῶθῃ, ἀπῆλθεν ἡ μεγαλόσωμος.

— Ὅλοι ἐκάγχασαν.

— Μά ἡ ψεῖρα ;

— ὦ, ἡ ψεῖρα ; χωρὶς ἄλλο θὰ ἐκόλλησε σὲν γενειάδα τοῦ Νῶε.

Ὁ γηραιὸς κύριος ἀκουσίως ἔβασσε τὴν γενειάδα του.

Εἰς ἕνα ὄμιλον ἀντικρινὸν ἐκάθηντο τρεῖς λιμοκοντόροι. Οἱ δύο μόνον ἐφοροῦσαν στενά. Ὁ τρίτος, ἀμύστακος ἀκόμη, ἐφοροῦσε κομψὰ ρασσάκια, καὶ εἶχε τὴν κοτσίδα του ὅπως δεμένην εἰς τὴν μέσην μετ' ὁν κορδέλλαν.

Ἰσως ἦτο ριζαρίτης.

Κατὰ σύμπτωσιν καὶ ἐκεῖ ἡ ὁμιλία ἦτο σχετικὴ μετ' ἡλασίαν Διαιθήκην.

Οἱ τρεῖς νέοι ὠμιλοῦσαν ἐν ἐξάψει, καὶ ἐφαίνοντο ὅτι εἶχαν διηπύσῃ ἐν ἀφρονίᾳ.

— Καὶ τίνας τὰ πουλάς αὐτά, θρέ ;... Πὼς μίλησεν ἡ γαῖδα τοῦ Βαρλαάμ ; (sic). Τίνας τὰ πουλάς αὐτά, θρέ ;

— Τὸ θ ρ ἐ ὁ ριζαρίτης τὸ ἀπήντησε θεσπάζων εἰς τὸν ἀόρατον καὶ ἀπρόσωπον συντάκτην τῆς Ἱερᾶς Γραφῆς, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀπέστρεφε ρητορικῶς τὸν λόγον.

Ἰσως εἰς τὸν προφήτην Μωϋσεά.

Τίνας τὰ πουλάς αὐτά ; ἐπανελάβε καὶ τρίτην φοράν.

Ὁ νεαρός κύριος τοῦ γειτόνος ὁμίλου, ἂν κ' ἐγέλασε

μετ' ὁν ἐλαφρὰς εὐφρολογίας τῶν δύο γυναικῶν, φαίνεται ὅτι δὲν εὐηρεστήθη ἀπὸ τὴν θαναυσότητά τοῦ μικροῦ ρασσοφόρου.

Καὶ ἀποτείνόμενος πρὸς τὴν ἴδιαν ὁμάδα του, ἀρκετὰ μεγαλοφώνως, ὥστε ν' ἀκούεται καὶ ἀπὸ τοὺς γείτονας, εἶπε :

— Τίνας τὰ π ο υ λ ᾶ ;... Μὰ αὐτά τὰ πράγματα εἶναι εἰκοσιν αἰῶνες τώρα ποὺ ἐξακολουθοῦν νὰ πουλοῦνται εἰς ἑκατομμύρια ἀνθρώπων καὶ μάλιστα αἱ Βιβλιακαὶ Ἐταιρεῖαι τὰ π ο υ λ ο ῦ ν μεταφρασμένα εἰς τριακόσιες τόσες γλώσσες...

Κι' ἔπειτα, ἐκεῖνος ποὺ τὸ π ο υ λ ᾶ, ὡς θαῦμα ζητεῖ νὰ τὸ π ω λ ῇ σ ῆ καὶ ὅχι ὡς κοινὸν τι καὶ σύνθημα. Οὐδὲ διάζει κανένα νὰ τὸ πιστεύσῃ.

— Καὶ δὲν εἶναι καὶ πολὺ παράξενο ἂν ὠμίλησε μίαν φοράν ἡ γαῖδα, εἶπεν ἀκάκως ὁ γηραιὸς κύριος. Πόσοι γαῖδαροι καὶ γαῖδαρες πόσες μιλοῦν !

— Ἀς τ' ἀφήσουμε αὐτό, εἶπεν ὁ νέος. Μὰ ἰδέτε πόσον καλὰ ὁ νεαρός αὐτὸς ρασσοφόρος αὐτὸς ἀναγινώσκων τὰ «Ἱερὰ γράμματα», ἀφοῦ τὸν Βαλαάμ, τὸν μάντιν, ποὺ ἔζησε χίλια χρόνια πρὸ Χριστοῦ, τὸν κάνει Βαρλαάμ, τὸν αἰρετικὸν τῆς 13ης μετὰ Χριστὸν ἑκατονταετηρίδος...

Καὶ τὸ κάτω - κάτω, κύριε, ἐπέφερεν οἶνον ἀποστρέφων τὸν λόγον πρὸς τὸν ριζαρίτην, ἀφοῦ δὲν σ' ἀρέσει, κύριε, ἡ ὀρθοκεία καὶ τὸ ἱερατικὸν στάδιον, διατὶ φορεῖς ράσσα, καὶ διατὶ οἱ φιλόσοφοι γονεῖς σου σὲ στέλνουν νὰ φοιτᾷς εἰς τὴν Ριζαρείον ;

— Ἡμπορεῖ νὰ ἔχῃ καὶ δίκαιον ὁ νέος, ἐπενέβη εἰς ἐκ τῆς συντροφίας.

— Δίκαιον! Πὼς δίκαιον;

— Γιὰ τὸ ζωντανὸ τοῦ Βαλαάμ μιλῶ.

— Καὶ τί θέλετε νὰ πῆτε ;

— Νά, θέλω νὰ πῶ πὼς ἴσως νὰ μὴ μίλησε τὸ ζωντανὸ τοῦ Βαλαάμ.

— Μὰ τὸ ἀναφέρουν τὰ ἱερὰ βιβλία, ἀνθρώπε.

— Τὸ γνωρίζω. Ἀλλά...

— Τελείωσε τὸν συλλογισμόν σου.

— Ἀλλά λέγω δὲν ἀρκεῖ καὶ τὸσον αὐτὸ διὰ νὰ πιστεύῃ κανεὶς ὅτι μιλοῦν τὰ τετράποδα.

Ὁ νέος κύριος ἐξηγέρθη.

— Πὼς εἶπατε ; Δὲν μιλοῦν τὰ τετράποδα ! Ὁχι δὲ.

Μιλοῦν καὶ παραμιλοῦν μάλιστα. Ἐγώ, κύριε μου, ἔχω ἀκούσει ὅλους νὰ μιλῶν, νὰ τραγουδοῦν, νὰ φιλοσοφοῦν, νὰ κάνουν πνεῦμα.

Τοῦτο ἀκούω καθημερινῶς. Γνωρίζω ἀκόμα ὅλους ποὺ γράφουν. Γιατὶ λοιπὸν νὰ ἀμφιβάλλω γιὰ τὸ ζωντανὸ τοῦ Βαλαάμ; Γιὰ ἐν μοναχὰ ἀμφιβάλλω ἐγώ. Γιὰ τὴν προκοπὴν τῶν συμπατριῶν μας.

Γιὰ τὸν ἀντικρινὸν ριζαρίτην ποὺ τσαμπουνεῖ ὅτι τοῦ καπνίζει...

Ὁ ὁμιλητὴς ἐστέναξε καὶ κατέληξε :

— Ἐως πότε θὰ ἡμεῖς θὰ ἀχαρακτηρίζοιτο ἱεροὶ κύριοι ;

Α. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

— Χώθηκε σὲν κάλτσα τῆς Νώενας !...

— Ἡ ψεῖρα κόλλησε σὲν γενειάδα τοῦ Νῶε!...

— Χώθηκε σὲν κάλτσα τῆς Νώενας !...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΚΕΦΙΟΥ

Ενδυμια Σούρια

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ
ΚΕΚΤΗΜΕΝΗ ΤΑΧΥΤΗΣ

Στὸ δικαστήριο, ὁ πρόεδρος ρωτᾷ μιά μάρτυρα, λίγο τσαχπίνια:

- Πῶς λέγεστε;
- Ἐρνεστίνα Πισύ.
- Ἡ ἡλικία σας;
- "Α! τ' εἶν' αὐτά! Μὲ καλέσατε, λοιπὸν γιὰ νὰ μοῦ κάνετε δυσάρεστες ἐρωτήσεις;
- Αὐτὲς ἡ ἐρωτήσεις εἶναι ὑποχρεωτικές.
- Λοιπὸν, εἶμαι εικοσιεφτά χρόνων.
- Ποῦ κάθεστε;
- Στὴν δδὸ Πυγκάλ 117, στὸ τρίτο πάτωμα, πρώτη πόρτα δεξιὰ στὸν διὰδρομο... Μὰ ἂν ἐρθετε μετὰ τὶς τέσσερις, ἡ ὑπηρετιά μου δὲν θὰ σᾶς ἀ-

Ο ΧΑΡΟΦΥΛΑΣ (στὸν ἀδελφὸ αὐτοκινή-
ποστὴ πού διεμέλισε ἕνα λαγόν.) — "Ἐχεις...
ἀδελφὸν κινήσου;

νοίξη, γιατί...

- Στάσου, κόρη μου!
- Τί στάσου; Τώρα πού εἶπα τὰ χρόνια μου θὰ τὰ πῶ ὅλα...

ΤΗΣ ΖΑΚΥΝΘΟΥ

ΕΡΩΤΙΚΑ ΔΙΣΤΙΧΑ

Κοιμοῦμαι κι' ὀνειρεύομαι πῶς σὲ φι-
(λῶ στὸ στόμα
ξυπνάω κι' ἀκούω τὴ μυρωδιά στὰ
(χέλη μου ἀκόμα.
Τὸ περιστέρι στὴ φωλιά κοιμάται μὲ
(τὸ ταῖρι,
κι' ἐγὼ κοιμάμαι μονάχος σάν τὸ λαγὸ
(στὴ φτέρη.

Η ΛΑΪΚΗ ΘΥΜΟΣΟΦΙΑ
ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ Τ' ΑΣΤΕΙΑ

Μὲ τὰ μάτια καὶ τὰ θεῖα, μὴν κά-
νεις ποτὲ ἀστεία. Ἀ γ γ λ ι κ ῆ
Κάνε ἀστείο σὲ γαϊδούρι, νὰ φᾶς
κλωτσιὰ στὴ μούρη. Ἰ ρ λ α ν δ ι κ ῆ

ΣΑΤΥΡΕΣ

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ

"Αγαπήθηκαν σὲ μιά στιγμή... τρεχά-
(λα,
Καὶ ἦσαν ὅλα γύρω τους μέλι καὶ
(γάλα.

"Υστερα ἐμνηστεύθησαν στὴν ἐξοχή
Κ' ἦσαν ἐν σῶμα πλέον καὶ μιά ψυχὴ.
Κ' ἦρθε τέλος ὁ γάμος ὑστερνά,
"Ἀχ, τί γρήγορα ἡ εὐτυχία πού περ-
(νᾶ!...

Πέρασε καὶ τοῦ μέλιτος ἡ τρυφερά σε-
(λήνη
Κι' ἐγιν' αὐτὸς πολὺ θαρρὺς
Καὶ τρομερὰ εὐξέσπτος ἐκείνη.
Καὶ τώρα... τώρα ἄλλαξαν χαβῆ οἱ
(φίλοι
Καὶ τρώγονται, ὅπως ἀκριθῶς οἱ σκύ-
(λοι.

"Εκεῖνος «φώκια» τὴν ἀποκαλεῖ
(κ. τ. λ. κ. τ. λ.
Μαίνεται ὡς λεοπάρδαλις ἐκείνη
(καὶ ἀφροκοπᾷ.

Κι' ἐπάνω στὸν θυμὸ τους τὸν λυσ-
(σώδη
Τὴν γειτονιά σηκώνουνε στὸ πόδι.
Καὶ γίνετ' ἕνα τέτοιο νταθατοῦρι
(πλέον

Ποῦ λές: σπῖτ' εἶναι τοῦτο δῶ ἡ χά-
(θρα τῶν "Εβραίων!
Κι' ἔτσι καθὼς τραβᾶς πεζῶ
Λὲς σὺ καὶ ὅλοι οἱ χαζοί:
Νὰ ζοῦν δύο ψυχὲς μαζύ,
Νὰ ζῇ κανένας ὡς συζύ...
ἢ νὰ μὴ ζῇ.

ΤΡΑΚ.

Ο ΦΑΚΙΡΗΣ. — "Ω! Θεέ μου! "Ἐνας
κύριος!...

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

"Ο "Αντρέ ἐκάθισε σ' ἕνα πάγκο δι-
πλα σὲ μιά ὁμορφὴ κυρία.
"Ἐνα μικρὸ σκυλάκι ἄρχισε νὰ π-

Ο ΕΝΟΙΚΙΑΣΤΗΣ. — "Ὅλοι ἐκείνοι
δὲσαν ἔσθια ἀπὸ τὴν προηγούμενη παρτίδα
πού ἔμειναν...
Η ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ ΤΗΣ ΠΑΝΣΙΟΝ. —
"Ἐδῶ δὲν θὰ συμῆ αὐτὸ γιατί οἱ ἐνοικια-
σταὶ πληρώνουν προκαταβολικά!...

δάη στὰ γόνατά του. "Ο "Αντρέ γαρ-
ζώντας στὴν κυρία:
— Αὐτὸ τὸ χαριτωμένο σκυλάκι δινὸ
σας εἶναι; τὴν ρωτᾷ.

— "Ὁχι, κύριε.
Τότε ὁ "Αντρέ γυρνώντας στὸ σκυ-
λάκι:

— Οὐστ, παληδόκυλο!

— Οὐστ, παληδόκυλο!

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ
ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ

(Τοῦ "Αγγλοῦ ποιητοῦ
"Εντγκαρ ντε Μαρσα)

Τὴ λέξι πού εἶπεν ὁ Καμπρόν
Στοῦ Βατερλώ τὴ μάχη
Καὶ πού αὐτὴ μονάχη
Τὸν ἔκανε ἥρωα λαμπρόν.
Σ' ὅλο τὸν Κόσμο ἀπὸ δῶ
Τὴν ἐπαναλαμβάνω
Καὶ νὰ τὴ γράψουνε ζητῶ
Στὴν πλάκα μου ἐπάνω!

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΞΙΦΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΑΝΔΥΟΥ

ΤΟΥ ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΕ ΤΕΡΑ'ΙΓ

ΟΙ ΙΠΠΟΤΑΙ ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Πραγματικά, ἀπάντησε ὁ Μπαβολέ, ἀλλὰ ἐλπίζω ὅτι μ' ἔχετε συγχωρήσει γι' αὐτό.

- Σὰς ἔχω συγχωρήσει μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά.
- Εἶσθε πολὺ μεγαλόφυχη, κυρία.
- Κύριε, ἐξακολούθησε ἡ δούκισσα ἡρεμα, μάθετε ὅτι ἔχετε πολλὰ εὐκαιώματα στὴν εὐνοιά μου.
- "Εγώ, κυρία;
- Μάλιστα. Ἐν πρώτοις γιατί κατάγεσθε ἀπὸ ἡγεμονικὴ οἰκογένεια. "Ἐπειτα γιατί εἰσθε ἀνεψιὸς τοῦ κ. Γκο-ντράν ντε Πεννὸλ, τὸν ὁποῖο ἐγὼ κ' οἱ ἀδελφοί μου ἀγαπᾶμε πολὺ.

- "Α! ἔκανε ὁ Μπαβολέ κυττάζοντας μὲ προσοχὴ τὴ δούκισσα στὸ πρόσωπο τῆς ὁποίας ἀπλωνόταν πάντοτε ἀπόλυτὴ γαλήνη.
- Τέλος, ἐξακολούθησε ἡ δούκισσα, ὑπῆρξατε ἀκόλουθος τῆς βασιλείσσης τῆς Ναβάρρας.
- Ὁ Μπαβολέ σκίρτησε.
- Τῆς ἀγαπητῆς Μαργαρίτας, ἐξακολούθησε ἡ δούκισσα τὴν ὁποία ἀγαποῦσα τόσο πολὺ, τῆς συντρόφισσας καὶ φίλης τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας, πρὶν ἀκόμα ἡ πολιτικὴ μᾶς χωρίση.

- "Ἦξερα λοιπὸν ὅτι ἡ Μαργαρίτα σὰς ἀγαποῦσε πολὺ καὶ θέλησα νὰ σᾶς μεταχειρισθῶ στὸ σπῖτι μου μὲ τὶς μεγαλτερες τιμές.
- Κυρία, ἀπάντησε ὁ Μπαβολέ μὲ ψυχραιμία ἐφάμιλλη μὲ τῆς δούκισσας, σὰς εὐγνωμονῶ θαυμάσια τόσο γιὰ τὶς περιποιήσεις σας ὅσο καὶ γιὰ τὸν εὐγενικὸ τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο μιλάτε γιὰ τὴ Μαργαρίτα, τὴν ἀγαπητὴ μου θα-σίσσα.

- Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ὁ Μπαβολέ κύτταξε πάλι μὲ προσοχὴ τὴ δούκισσα ἀλλὰ ἐκείνη δὲν ἔδειξε τὴν πα-ραμικρὴ ταραχή. "Ἐμενε πάντα γαλήνια καὶ χαμογελα-στή.

- Κυρία, πρόσθεσε ὁ Μπαβολέ, εἶσθε πολὺ καλὴ καὶ γι' αὐτὸ θὰ τοιμῶμαι νὰ σᾶς κάνω ἕνα παράπονο.
- Τί; Λέγετε!.. Μήπως δὲν σᾶς ἔδειξαν τὸν ἀπαι-τούμενο σεβασμὸ ἐδῶ;
- "Ὁχι σὲ μένα, ἀλλὰ στὴ βασιλίσσα Μαργαρίτα. "Α-κουσα μερικὸς στρατιῶτες τῆς φρουρᾶς νὰ τὴ θρίζουν μὲ τὰ χυδαιότερα λόγια.
- Λέτε τὴν ἀλήθεια;
- Τὴν ἀλήθεια, κυρία, καὶ σὰς ζητῶ δικαιοσύνη.
- Ἀλλὰ ποῦ, πῶς καὶ πότε τοὺς ἀκούσατε;
- Χθές, κατὰ τὶς δέκα τὸ πρωί, ἀπὸ τῆ σκοτεινῆς καὶ ὀ-γρῆ φυλακῆς, ὅπου μὲ εἶχε ρίξει ἡ ὀργὴ σας.
- Ἡ δούκισσα ντὲ Μονπανσιὲ τραβήχθηκε πίσω μὲ ὕψος κατὰπληκτο.
- Γιά ποιά φυλακὴ μιλάτε, κύριε;
- Γι' αὐτὴν πού βρίσκεται δίπλα στὸ κοιμὸ μπουτουάρ, ὅπου εἰσατέ χθές.
- Οὐτὲ τὴ φυλακὴ ξέρω, οὐτὲ τὸ μπουτουάρ καὶ μόλις χθές ἔφθασα στὸ Μελάν. Εἶχα νάρθῶ ἐδῶ ἑξὶ ἑβδομάδες.
- Ὁ Μπαβολέ χαμογέλασε.
- "Ὁνειρεύτηκα λοιπὸν; ρώτησε.
- Ἀσφαλῶς αὐτὸ πρέπει νὰ ὑποθέση κανεὶς, ἀκούγον-τάς σας νὰ μιλάτε γιὰ τὴ φυλακὴ καὶ γιὰ τὴν προχθεσινὴ μου ὀργή. Καὶ γιατί, κύριε, νὰ ὀργισθῶ ἐναντίον σας; Τί μοῦ κάνατε; Σὲ τί εἰσθε ἔνοχος;
- Τὸ ὕψος τῆς δούκισσας ἦταν ἥσυχο καὶ φυσικὸ καὶ μι-λοῦσε πολὺ ἀπλᾶ, ἐνῶ συγχρόνως κύτταξε τὸν Μπαβολέ

μὲ συμπάθεια.

- Φαίνεται, τοῦ εἶπε, ὅτι τὰ τραύματά σας, ἡ μακρὰ σας ἀνάρρωσις καὶ ἡ θλίψις τῆς αἰχμαλωσίας σᾶς τάραξαν κάπως τὸ λογικόν.
- Πιθανόν! ἀπάντησε ὁ Μπαβολέ, ὁ ὁποῖος θεώρησε φι-λοφρονέστερο νὰ παραδεχθῇ ὅτι ἀμφεβάλλε. "Ἰσως νὰ ὀ-νειρεύτηκα.
- Τὸ πιστεύω, κύριε.
- Πάντως τὸ ὄνειρό μου ἦταν παράδοξο.
- Ἀλήθεια;
- Ναί. Φαντασθῆτε, κυρία, ὅτι ὀνειρεύτηκα πῶς προ-χθὲς εἰσατέ στὸ Μελάν κι' ὅτι μὲ δεχθήκατε σ' ἕνα κοιμὸ μπουτουάρ, τὸ ὁποῖο νομίζω ὅτι θλέπω ἀκόμα. "Ἐφθασα σ' αὐτὸ ἀνάμεσα ἀπὸ ἕνα σωρὸ σκοτεινῶν διαδρόμων...
- Ξέρω, τὸν διέκοψε ἡ δούκισσα γελώντας, ἑτοιμαζό-σατε νὰ μοῦ διηγηθῆτε κάποιο ἀραβικὸ παραμῦθι.
- "Ἰσως.
- Προχωρήστε, κύριε. Μοῦ ἀρέσουν τὰ παραμῦθια.
- Τὸ μπουτουάρ φωτιζόταν ἀπὸ ἕνα μονάχα φῶς. Εἴ-χατε τὰ μπράτσα γυμνά καὶ εἰσατέ ξαπλωμένη σ' ἕνα ντι-θάιν.
- Θεέ μου! Μήπως ἤθελα νὰ σᾶς γοητεύσω
- Νομίζω, κυρία.
- Ἡ δούκισσα γέλασε σαρκαστικά.
- Μὲ ρωτᾶτε ἂν ἦμουν καλὰ στὸ Μελάν, ἂν...
- Ἦσαν μὲ σεβασμὸ, ἂν ἦμουν εὐχαριστημένης ἀπὸ τὰ θι-θλία, τὰ ἄνθη καὶ τὶς εἰκόνες πού ὁ κόμης ντ' Ὁσέλ εἶχε θέσει στὴ διάθεσί μου, καὶ τέλος...
- "Α! ἀς ἀκούσουμε αὐτὸ τὸ τέλος...
- Μοῦ ἐξομολογήκατε...
- "Ὁ! "Ὁ! "Ἐχομε κι' ἐξομολογήσεις;
- Μάλιστα, κυρία.
- Τί λοιπὸν σὰς ἐξομολογήκατε;
- Μοῦ εἶπατε ὅτι μ' ἀγαπᾶτε...
- "Ὁ! μοῦ φαίνεται ὅτι τὰ παρακάνετε...
- Σὰς διηγήθηκα τὸ ὄνειρό μου, κυρία...
- "Ἐστῶ, τὸ ἀκούω...
- Εἶχατε πιάσει τὰ χεῖρά μου, ἡ καρδιά σας χτυποῦσε, τὰ μάτια σας ἦσαν ὕγρα...
- "Α! ὀραϊάτατα...
- Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἡ δούκισσα διατηροῦσε τὴ θαυμασιὰ ψυχραιμία της κι' ἐξακολούθησε νὰ κυττάξῃ τὸν Μπαβολέ μὲ εἰρηνικὸ ὕψος.
- Φαντασθῆτε λοιπὸν, κυρία — συνέχισε ὁ νέος — ὅτι στὸ ὄνειρό μου πάντοτε εἶχα τὴν ἀναιδέα καὶ τὴν τρέλ-λα γ' ἀπαντήρησθε ἐξομολογήσεις σας μὲ μιά φράσι σκλη-ρῆ, ἀνεξήγητῃ, παραξενιῆς...
- Τί μοῦ εἶπατε;
- Δὲν σᾶς ἀγαπᾶ...
- Ἀλήθεια, εἶπε ἡ δούκισσα μὲ μιά καταχθονία φιλα-ρέσκεια.
- Ναί. Τότε, κυρία, κυριεύθηκα ἀπὸ τέτοια μανία ὥ-στε καλέσατε τὸν κόμη ντ' Ὁσέλ καὶ τὸν διατάξατε νὰ μὲ ρίξῃ σὲ μιά ὕγρην καὶ σκοτεινὴ φυλακὴ. Σύμφωνα μὲ τ' ὄνειρό μου, ἔμεινα σ' αὐτὴν δύο νύκτες καὶ μιά ἡμέρα...
- Ἡ δούκισσα, χωρὶς νὰ πῇ τίποτε, χτύπησε ἕνα κουδούνι κι' ἕνας ὑπῆρτης παρουσιάστηκε.
- Καλέσε τὸν φρούραρχο κ. κόμη ντ' Ὁσέλ! τοῦ εἶπε.

— 'Ο ντ' 'Οσέλ παρουσιάστηκε άμέσως.
— Κόμη, του είπε η δούκισσα, σάς κάλεσα για να επι-
καλεσθώ την μαρτυρία σας, γιατί ο κ. Μπαθολέ διηγείται
παραδοξότατα πράγματα.

— Περί τίνος πρόκειται, κυρία;
— Για μία εκπληκτική στ' αλήθεια ιστορία. Φαντασθήτε
δτι ο κ. Μπαθολέ ισχυρίζεται πως υπάρχει στον πύργο ένα
μπουντουάρ κομψό και γεμάτο άρώματα που συνδέεται με
μιά φυλακή ύγρη, σκοτεινή και θρωμερή.

— Υπάρχουν στον πύργο πολλά μπουντουάρ, όπως αυτό
που αναφέρετε, κυρία, αλλά όμολογώ, δτι, μολονότι είμαι
φρούραρχος του Μελάν, δέν ξέρω τη φυλακή για την οποία
μιλάτε.

Και ο κόμης ντ' 'Οσέλ συνώδευσε τά λόγια του αυτά με
ένα αδιόρατο νεύμα, το οποίο η δούκισσα δέν άντελήφθη,
αλλά πού ο Μπαθολέ κατάλαβε τη σημασία του: «Λέω
φέματα για να σάς σώσω!» αυτό ήθελε να πη.

— 'Ο καλλίτερος τρόπος για να πεισθώ ο κ. Μπαθολέ,
έξακολούθησε η δούκισσα, είναι να διατρέξουμε μαζί τον
πύργο και ν' αναζητήσουμε το μπουντουάρ και τη φυ-
λακή.

— Με όλη μου την καρδιά, απάντησε ο αίμαλάωτος,
γιατί θιάζομαι να θεσπαιωθώ δτι όνειρεύθηκα.

Η δούκισσα σηκώθηκε και του είπε:

— Δόστε μου το χέρι σας.
'Ο Μπαθολέ θυμήθηκε τότε τις ώραίες παραδόσεις της
αβρότητας που του είχε διδάξει η βασίλισσα Μαργαρίτα
και πρόφερε το χέρι του με ίπποτική ευγένεια και με χα-
μόγελο τελείου αλικού.

— Για να πετύχουμε, είπε, πρέπει να ξεκινήσουμε από το
δωμάτιό μου.

— 'Ας πάμε λοιπόν εκεί, του απάντησε η δούκισσα.

— 'Ο κόμης ντ' 'Οσέλ πέρασε πρώτος, και ο Μπαθολέ ώ-
δήγησε τη δούκισσα ντε Μονπανσιέ στο διαμέρισμα, όπου
έμενε.

Η δούκισσα στάθηκε εκεί λίγο, άγγιξε τά πάντα και τά
έξήτασε με το ιδιότροπο εκείνο ύφος που χαρακτηρίζει τις
γυναίκες. 'Επίσης θαύμασε την εικόνα ενός τοπίου που ο
νέος είχε ζωγραφίσει πριν από λίγες ημέρες.

— 'Ο Μπαθολέ άνοιξε μιά μικρή πόρτα που ώδηγούσε σ'
ένα διάδρομο του πύργου.

— 'Ακούστε, είπε, δέν ξέρω αν είναι όνειρο ή πραγματι-
κότης. Μιά γυναίκα άνοιξε την πόρτα αυτή και μου έβγαλε
να την ακολουθήσω. 'Αν ήλετε ακολουθήστε με από
τόν δρόμο που νομίζω πως πέρασα.

— 'Ο κόμης πέρασε πρώτος και η δούκισσα με τον Μπα-
θολέ τον ακολουθήσαν.

Σε λίγο έφθασαν στο μπουντουάρ, που ήταν ακριβώς ό-
πως ήταν το θράδυ, κατά το όποιον ο Μπαθολέ είχε δη τη
δούκισσα.

— Κυρία, της είπε ο νέος, δείχνοντάς της το ντιβάνι,
καθόσατε εκεί και φορούσατε ένα μαύρο θελούδινο φό-
ρεμα...

Η δούκισσα δέν έδειξε καμιά έκπληξη.

— Και η είσοδος της φυλακής είν' εδώ, πρόσθεσε ο Μπα-
θολέ.

Και διευθύνθηκε προς μιά γωνιά του μπουντουάρ, όπου
ο τοίχος ήταν σκεπασμένος με μεταξωτές κουρτίνες.

— 'Ο Μπαθολέ θυμώταν δτι είχε δη τον κόμητα ντ' 'Οσέλ
ν' ανασηκώνει μιά από τις κουρτίνες αυτές κι' έπειτα ν' ά-
νοίγει μιά μυστική πόρτα στον τοίχο.

Η έκπληξίς του όμως ήταν μεγάλη, όταν είδε τον τοίχο
γυμνό. Λευκό και λείο, χωρίς καμιά χαραμάδα.

— Αναγύρισε στη μέση του μπουντουάρ και είπε:

— Πιθανόν να μην είν' εκεί.

— Κυττάχτε άλλο, του απάντησε ήσυχα η δούκισσα.

— 'Ο Μπαθολέ γύρισε όλο το μπουντουάρ χτυπώντας τεύς
τοίχους με τη γροθιά του, αλλά πουθενά δέν ανακάλυψε
κανένα κούφωμα.

— Τό θέπετε, είπε η δούκισσα ήσυχα. 'Ωνευρεθήκατε...

— Αυτό νομίζω κι' εγώ είπε ο κόμης ντ' 'Οσέλ.

— Τότε πρέπει να το πιστέψω κι' εγώ, είπε ο Μπαθολέ
χαμογελώντας.

Την στιγμή εκείνη, ο κόμης ντ' 'Οσέλ, ο οποίος είχε λά-
θει φαίνεται, σχετικές οδηγίες, χαίρετσε διαδοχικά τη
δούκισσα και το Μπαθολέ, και άποσύρθηκε.

Η Μονπανσιέ κάθισε τότε στο ντιβάνι, κύτταξε το νέο
στά μάτια και του είπε:

— Λοιπόν, είπατε δτι καθόμουν εδώ;

— Μάλιστα, κυρία.

— Και κρατούσα τά χέρια σας;

— Μάλιστα, κυρία. Να έτσι...

Και πήρε τά χέρια της μέσα στα δικά του με μιά τολμη-
γεμάτη σεβασμό.

— Και σάς έλεγα;

— "Ότι μ' αγαπάτε, κυρία.

— Θεέ μου! είπε η δούκισσα με το πιο προκλητικό και
χαριτωμένο χαμόγελό της. Τά όνειρά σας είναι πολύ ματαιό-
δοξα.

— Εύτυχως, όταν ξυπνάω, γίνομαι πάλι πολύ ταπεινός.

— 'Η δούκισσα τράβηξε ήσυχα τά χέρια της.

— Ξέρετε, είπε, δτι είναι πρωτόκουστη τόλμη να φαν-
τάζεστε τόσον καιρό δτι μπορούσα να σάς αγαπήσω...

— Σας θεσπαιώνω δτι λυπάμαι πολύ γι' αυτό...

— 'Η δούκισσα δέν έδειξε την παραμικρή συγκίνηση.

— Τό πιστεύω, είπε, επειδή φαίνεται δτι αγαπάτε μιά άλ-
λη γυναίκα...

— Θεέ μου!... Κυρία!...

— 'Η καλή μου φίλη, η βασίλισσα Μαργαρίτα, μου τό
έξωμολογήθηκε άλλοτε...

— 'Ο Μπαθολέ σκίρτησε και η δούκισσα έμεινε άπαθής και
χαμογελαστή. "Επειτα πρόσθεσε κυτάχοντάς τον.

— Πιστεύετε λοιπόν στον έρωτα;

— "Όπως και σεις κυρία.

— Πιστεύετε και στον άμοιβαίο έρωτα;

— Είναι σπανιότατος, αλλά υπάρχει...

— Ποδ;

— Σχεδόν παντού.

— Και ο δικός σας έρωσ;

— "Α! ο δικός μου έρωσ είν' ένας έρωσ χωρίς έλπιδα...

— Πώς; η βασίλισσα Μαργαρίτα σάς αγαπάει και την
αγαπάτε. Γιατί λοιπόν λέτε δτι ο έρωσ σας είναι χωρίς έλ-
πίδα;

— Γιατί ο βασιλεύς έχει θέσι πατέρα για μένα, απάντησε
άπλά ο Μπαθολέ.

— "Ω! 'Ο 'Ερρίκος της Ναβάρρας είναι πολύ φιλόσοφος
σ' αυτά τά ζητήματα.

— 'Η συνείδησίς μου όμως δέν είναι, κυρία.

— "Ετσι λοιπόν; 'Επειδή η μοίρα θέλησε ώστε η συνεί-
δησίς σας να δημιουργήση ένα ανυπέρβλητο εμπόδιο ανά-
μεσα από σάς και τη βασίλισσα Μαργαρίτα, η ζωή σας
θα περάσει στη μοναξιά και καμιά γυναίκα δέν θα έλ-
τι το δικαίωμα να κάνει την καρδιά σας να χτυπήσει;

— Λέτε την αλήθεια, κυρία;...

— 'Ακούστε, κυρία Μπαθολέ... 'Εθέλετε να υποθέσετε ένα
πράγμα;...

— Σας άκούω, κυρία.

— "Ας παραδεχθούμε δτι δέν όνειρευθήκατε...

— Θέλετε να με κάνετε περιήφανο, κυρία;

— Γινήτε, σάς τό επιτρέπω...

— 'Ο Μπαθολέ υποκλίθηκε.

— Λοιπόν, δέν όνειρευθήκατε... Σας αγαπώ...

Και τά λόγια αυτά τά είπε με φωνή παθητική κι' άπαι-
πού σχεδόν συγκίνησε το νέο.

— Σας αγαπώ, έξακολούθησε εκείνη, εγώ η δούκισσα
του Μονπανσιέ, η άδελφή του ανθρώπου στον όποιον υπο-
κούνουν αυτή τη στιγμή τά τρία τέταρτα της Γαλλίας κι'
ο οποίος, αν ήθελε θα μπορούσε να γίνη βασιλεύς.

— Σας αγαπώ αρκετά, ώστε να σάς δώσω το χέρι μου, τη
δύναμή μου, ώστε να σάς κάνω βασίλισσα της Γαλλίας αν
θέλετε...

— Καθώς θέλω, κυρία, μου προσφέρετε το Καπιτώλιο.

— Ναί, έξακολούθησε η δούκισσα με φωνή γοητευτική
και γλυκειά που θα συγκινούσε κάθε άλλο εκτός από τον
Μπαθολέ. Σας αγαπώ αρκετά, ώραιε μου ήπτοια, ώστε
να θάλω το στέμμα αυτό κεφάλι σας...

— 'Αλλοίμονο, κυρία!... Σας μίλησα πρό όλίγου για
το Καπιτώλιο. 'Επιτρέπατέ μου λοιπόν να μην ξεχάσω και
την Ταρπηία πέτρα.

— Και γιατί;

— Γιατί όλ' αυτά είναι υποθέσεις του ευδιαθέτου πνεύ-
ματός σας. Το Καπιτώλιο είναι τ' όνειρό μου, κι' η Ταρ-
πηία πέτρα το ζήτημά μου.

— "Εστω. "Ας έξακολουθήσουμε να μιλάμε με υποθέ-
σεις... Θέλω να σάς κάνω ν' ανεβήτε στο Καπιτώλιο και
σεις δέν δέχεσθε;

— 'Αλλοίμονο!... "Εχω αυτό το κακό, κυρία.

— Τότε θα σάς οδηγήσω στην Ταρπηία πέτρα...

— "Α! περίφημα... 'Η 'Υψηλότης σας έξέρει να διαλέγει
θαυμάσια την ποιήσι των αντιθέσεων...

— 'Η Ταρπηία πέτρα θα είναι έργο της ζηλοτυπίας μου,
του πληγωμένου εγωισμού μου, του περιφρονημένου και
καταπατημένου έρωτά μου. Δέν θέλω η αντίζηλός μου να
δη στο έξης, το χαμόγελό σας, ν' αντικρύση πειά το έρω-
τικό σας θέλημα, αλλά θέλω να μάθω χλωμιάζοντας δτι ο
άνθρωπος που αγαπούσε πέθανε, πέθανε μέσα στα θασα-
νιστήρια...

— Πολύ καλά, τη διέκοψε ψυχρά ο Μπαθολέ.

— Θα συγκαλέσω τη Βουλή των Παρισίων, η οποία με ό-
πακούει τυφλά και θα την κάνω να σάς κηρύξει ένοχο έ-
σχάτης προδοσίας προς τον βασιλέα Κάρολο Ι' τον μόνο
βασιλέα που άναγνωρίζει αυτή, 'Η Βουλή θα έκδωση την
καταδικαστική απόφασί της και θ' άπαγχονισθήτε...

— Τό πράγμα είναι θλιβερό, απάντησε ο Μπαθολέ με
μεγαλοπρεπή γαλήνη.

— Λοιπόν, κυρία Μπαθολέ, ρώτησε η δούκισσα, τί φρονεί-
τε τώρα για το Καπιτώλιο και την Ταρπηία πέτρα;

— Το Καπιτώλιο είναι το θέατρο που θριάμβου;

— 'Ασφαλώς.

— Κ' η Ταρπηία πέτρα το ικρίωμα

— 'Ωραία.

— 'Αλλά στη δική μου περίπτωση, έξακολούθησε ο Μπα-
θολέ, προτιμώ την Ταρπηία πέτρα.

— 'Αλήθεια;...

— Βέβαια, γιατί ο θριάμβός μου θα στοίχιζε ένα δάκρυ
στη γυναίκα που αγαπώ.

— Κ' η θανάτωσίς σας;

— Κι' αυτή θα της προκαλούσε δάκρυα, αλλά θα με-
τρίαζε τη θλίψι της μιά παρήγορη ιδέα...

— Ποιά, κύριε;...

— Θα έλεγε από μέσα της: «Πέθανε αγαπώντας με.»

— Είθε άξιοθαύμαστος, είπε η δούκισσα.

— Εύτυχως όνειρεύομαι, δέν είν' έτσι.

— Πιστεύω, απάντησε εκείνη χαμογελώντας.

— Δέν θα μου προσφέρετε το Καπιτώλιο;

— "Όχι.

— Ούτε την Ταρπηία πέτρα;

— Ούτε αυτή;

— 'Ο Μπαθολέ σηκώθηκε και είπε:

— Τώρα, κυρία, συγχωρήστε με για το θρά-
σος του όνειρου μου;

— Με όλη μου την καρδιά,
κύριε.

— Εκείνος φίλησε με φιλο-
φροσύνη το χέρι της. 'Η δού-
κισσα στηρίχθηκε με άφέλεια
στο μπράτσο του και είπε:

— Τώρα θα σάς άποχωίρε-
τήσω για ν' άναπαυθώ λίγο.
Ταξιδεύω από τη νύχτα.

— Δέν αμφιβάλλω, κυρία,
μολονότι το πρόσωπό σας είνε
δροσερότατο.

— Είστε κόλαξ. 'Απόψε ό-
μως, κατά τις τέσσερες ή ώ-
ρα, θα πάρω πάλι το μπρά-
τσο σας και θα πάμε να περ-
πατήσουμε στην όχθη του πο-
ταμιού, θα σάς έχω σύντροφο
κατά τις τρεις ημέρες που θα
μείνω στο Μελάν. Καλήν άν-
τάμωσι...

— 'Ο Μπαθολέ έκανε μιά θα-
θείά υπόκλιση μπρός τη δού-
κισσα στο κατώφλι του διαμε-
ρίσμάς του και άποσύρθη-
κε στο δωμάτιό του.

— 'Απάνω στο κρεβάτι του
ήρθε την έξιξη άνυπόγραφη
σημείωσι:

— "Αν αγαπάτε τη ζωή σας, έξα-
κολουθήτε να νομίζετε δτι όνειρευ-
θήκατε.

— 'Αδιάφορο! είπε μέσα
του ο Μπαθολέ! Δέν δίνω
πεντάρα για το τομάρι μου
και είμαι έθσβαιος δτι ο γεν-
ναίος άφέντης μου, ο βασι-

λεύς 'Ερρίκος, θα μπορέσει και χωρίς έμένα ν' άνακτήση
το βασίλειό του...

ΚΘ'

Πέρασαν όχτώ μέρες.

— 'Η δούκισσα είχε μείνει τρεις ημέρες στον πύργο του
Μελάν, έχοντας σύντροφο τον Μπαθολέ και κουβεντιάζον-
τας μαζί του για πολλά και αδιάφορα πράγματα και γι' αυ-
τήν ακόμα τη βασίλισσα Μαργαρίτα.

Κατά τις τρεις αυτές ημέρες, η σπάνια δευδερκεια του
νέου πολλές φορές τον ξεγέλασε. Είχε καταντήσει ν' άνα-
ρωτιέται, τόσο η δούκισσα του φαινόταν αδιάφορη και ψυ-
χρή, άν πραγματικά είχε όνειρευτή.

Καθώς έφευγε, άπλωσε προς αυτόν το ωραίο λευκό της
χέρι.

— Αγαπητέ μου, του είπε με ύφος εγκάρδιο, καταγοη-
τεύθηκα τόσο άπ' την συντροφιά σας και μου γίνετε τόσο
άπαραίτητος, ώστε αν ο κύριός σας μου προσέφερε όλο-
κληρο το βασίλειό του της Ναβάρρας για να σάς εξαγορά-
ση, θα άρνιόμουν ρητά και κατηγορηματικά.

— 'Ο Μπαθολέ έκανε μιά θαθεία υπόκλιση.

— Γι' αυτό το λόγο έξακολούθησε η δούκισσα, συμφωνή-
σαμε εγώ και ο άδελφός μου δούξ της Μαγιέννης κι' ο κό-
μης ντ' 'Οσέλ, ο δεσμοφύλαξ σας, να μη σάς αφήσουμε
με κανένα τρόπο να φύγετε.

— Καθώς μαθαίνω, τά στρατεύματα του βασιλέως της Να-
βάρρας, έπειτα από μερικές άσημαντες επιτυχίες στην Νορ-
μανδία, πλησιάζουν προς το Μελάν. Γι' αυτό θ' άναγκα-
στούμε να έγκαταλείψουμε αυτόν τον πύργο.

— Και πού σκοπεύετε να με στείλετε, κυρία;

— "Ω! μείνετε ήσυχος! Εξά σάς θρούμε μιά ωραία φυ-
λακή. Θα ίδιθε.

— 'Η δούκισσα φάνηκε σαν να άκέπτεται επί μερικές στιγ-
μές. "Επειτα είπε:

— Τι φρονείτε για το Λοζόθρο;

— Είνε σκυθρωπό... Κι' έπειτα;

— "Εχετε δικη. Κι' έπειτα, τί;

— "Επειτα εγώ λατρεύω την έξοχή, προπάν-
των το φθινόπωρο. Μου άρέσουν τά φύλλα που
πέφτουν και η πρώτες στάλες της θροχής.

— Τότε θα σάς θρούμε μιά
κατοικία στην έξοχή.

Κι' άφού χαμογέλασε πάλι,
η δούκισσα έφυγε.

Πέρασαν όχτώ μέρες, κατά
το διάστημα τ'ν οποίων ο
Μπαθολέ κυριεύθηκε από πλη-
ξι...

— 'Ο κ. ντ' 'Οσέλ έλειπε κι'
είχε αφήσει στη θέσι του ένα
μελαγχολικό αξιωματικό, χω-
ρίς πνεύμα και τρόπους.

— Τέλος, ένα πραιό, ο κόμης,
ο οποίος είχε εξαγορεύσει τη
νύχτα, μπήκε στο δωμάτιο
του Μπαθολέ.

— "Α! φώναξε ο νέος με
χαρά. "Ας είν' εύλογη έννοια
ο θεός! "Ηρότατε επί τέλους
αγαπητέ μου κόμη.

— Εύχαριστώ για τη χαρά
σας, κύριε.

— Μά, φαίνεστε λυπημέ-
νος. Γιατί;

— Γιατί πρέπει να σάς άπο-
χαιρετήσω.

— Πάλι; Και πού θα πά-
τε;

— Πουθενά. Θα μείνω στο
Μελάν.

— Τότε;

— Τότε θαναχωρήσετε σεις.

— 'Ο βασιλεύς 'Ερρίκος έβρισκε-
ται στο Ρουάν. Καί σε λίγο
θα πολιορκήση το Μελάν.

('Ακολουθεί)

ΛΙΑΝ
ΠΡΟΣΕΧΩΣ
ΣΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ."

Τό άριστοέγγραφο του "Αγγλου συγγρα-
φέως HERVEY ALLEN

"ANTONIO ANTÉPERO,"
("ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΔΥΣΤΥΧΙΑΣ")

Τό περίφημο μυθιστόρημα που περιή-
θηκε σ' έκτακτα μέρη άντιπαιών κι' από
τό όποιο βγήκε η όμώνυμη κινηματογρα-
φική ταινία, η οποία σημείωσε θριαμ-
φευτική επιτυχία σ' όλο τον κόσμο.

ΤΙ ΕΓΡΑΨΕ Ο ΓΑΛΛΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ ΓΙΑ
ΤΟΝ «ANTONIO ANTÉPERO»;

«'Ο 'Αντόνιο 'Αντέπερος είναι ένα μυ-
θιστόρημα καταπληκτικό...»
RAMON FERNANDEZ, «Μαρίαννα»
«'Ο 'Αντόνιο 'Αντέπερος με συνέπασσε
τόσο, ώστε δύο νύχτες δέν κοιμήθηκα κα-
θόλου για να τον διαβάσω δακρύχρον»
ANTRE ΜΠΕΛΕΣΣΟΡ, «Καταλίνα»

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΣΤΟ ΒΥΘΟ ΤΩΝ ΘΑΛΑΣΣΩΝ

ΤΑ ΚΙΤΡΙΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ ΤΟΥ ΚΟΓΚΟ

Ο πρώτος δύτες του «Αρτίλιο» Τά εκπληκτικά κατορθώματα του Τζιάνι Ο θησαυρός του «Ελισάμπεϊλ» μια δραματική πάλη με ένα γιγαντιαίο χταπόδι. Το άδαιο χρηματοκιβώτιο. Πώς βρέθηκαν τα διαμάντια, κλπ κλπ.

Ο Τζιάνι, ο αρχηγός των δυτών του «Αρτίλιο», του περιφημου Ιταλικού πλοίου που θγάξει από τα βόθρα των θαλασσών τους χαμένους θησαυρούς των ναυαγίων, είναι ένας από τους αγνώστους ήρωες της εποχής μας με μία ζωή γεμάτη εκπληκτικά κατορθώματα και αφάνταστες περιπέτειες.

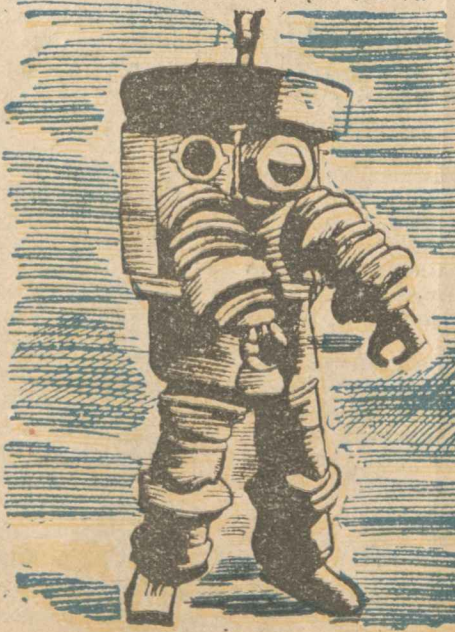
Μιά από αυτές, η πιο χαρακτηριστική και που αποτελεί το πρώτο αξιοθαύμαστο κατορθώματά του, είναι η ανάκαλψη ενός μεγάλου θησαυρού: των κίτρινων διαμαντιών του Κογκό.

Και ιδού η ιστορία αυτής της περιπέτειας.

Μιά ημέρα το «Αρτίλιο» απέφασε να ανασύρει από τον βυθό της θάλασσας τον «θησαυρό» του «Ελισάμπεϊλ», ένας βελγικό πλοίο που είχε τορπιλλισθεί το 1917 από ένα γερμανικό υποβρύχιο και είχε θουλιάζει στ' ανοιχτά της Μπέλ - "Ιλ, μ' ένα «φορτίο» διαμαντιών αξίας δώδεκα εκατομμυρίων χρυσών φράγκων.

Ο καπετάνιος του «Αρτίλιο» είχε επισημάνει την ακριβή θέση του ναυαγίου κι ένα πρωί, ο Τζιάνι φόρεσε το σκαφάνδρό του και κατέβηκε στον βυθό της θάλασσας. Το «Ελισάμπεϊλ» ήταν κομμένο στη μέση από την γερμανική τορπίλη. Ο Τζιάνι, με κόπο, ανέβηκε στη γέφυρα του πλοιάρχου κι εκεί πέρα στάθηκε για να κατατίρηση το σχέδιό του. Πού μπορούσαν να ήταν φυλαγμένα τα διαμάντια; Κανείς δεν είχε καμιά θετική πληροφορία. Ο καπετάνιος Λεμάν του «Ελισάμπεϊλ», όταν το πλοίο βρισκόταν στην Αμβέρσα, είχε αναφέρει στον έφορτη του ότι το χρηματοκιβώτιο της καμπίνας του είχε χαλαστεί και δεν κλειδωνε. Είχε διορθωθεί λοιπόν το χρηματοκιβώτιο, όταν έφυγε το πλοίο για το τελευταίο του ταξίδι; Κανείς δεν θυμόταν τίποτε. Το «Ελισάμπεϊλ» έφθασε στη Λεοποντβίλ του Βελγικού Κογκό, όπου τα κίτρινα διαμάντια παραδόθηκαν στον καπετάνιο Λεμάν. Πού τα έκρυψε λοιπόν. Στο χρηματοκιβώτιο ή στη ταχυδρομική καμπίνα; Μόνο ο καπετάνιος Λεμάν ήξερε αυτό μυστικό. Μά' είχε πνιγεί κι' αυτός μαζί με το πλήρωμα, όταν τορπιλλισθηκε το πλοίο. Ο Τζιάνι πήρε την απόφαση να εξετάσει πρώτα την ταχυδρομική καμπίνα, όπου υπήρχε ένα δεύτερο χρηματοκιβώτιο. Εκεί ασφαλώς θα ήταν τα διαμάντια.

Έτσι, ο Τζιάνι κατέβηκε από τη γέφυρα κι' άρχισε τη δουλειά του. Καθώς προχωρούσε στο κατάρωμα για να επισημάνει την θέση της ταχυδρομικής καμπίνας, είδε μπροστά στα πόδια του κάτι να γυαλίζει. Με τις άρπαγες του σκαφάνδρου του που του χρησίμευαν για χέρια έσκυψε και το πήρε. Είπε τότε ότι ήταν ένα πολύτιμο ξυράφι με χρυσή λαβή. Ο Τζιάνι, προληπτικός όπως όλοι οι δύτες, θώρησε αυτό το εύρημά του ως έναν καλόν ολινό και προχώρησε ολόχαρος προς το έσωτερικό του πλοίου. Εκεί πέρα ήταν μισοσκότεινα και δεν έβλεπε καλά. Έκανε λοιπόν ακόμη μερικά βήματα προς τα εμπρός, κι' έξαφνα σκόνταψε σε μία μεγάλη κουλούρα σκουινίου. Μόλις όμως ανέκτησε πάλι

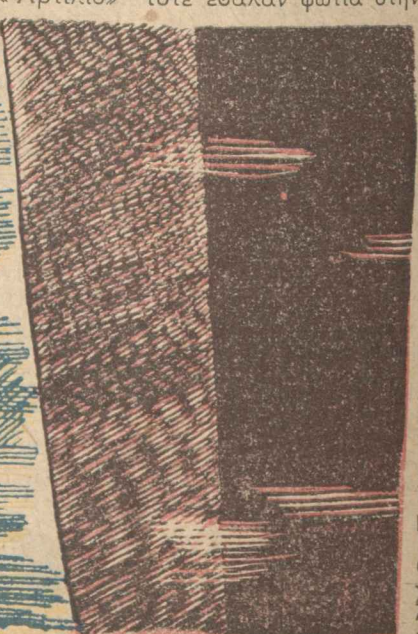

Ο Τζιάνι κατέβηκε στον βυθό της θάλασσας.

την ισορροπία του, είδε με τρόμο ότι το σκουινί... ζωντανεύει! Αυτό που είχε νομίζει ότι ήταν μία κουλούρα, ήταν απλούστατα ένας τεράστιος πολύπους, ένα γιγαντιαίο χταπόδι του βυθού, μεγάλο 10 μέτρα. Ο Τζιάνι καίλαβε ότι έπρεπε να βγί γρήγορα έξω στο κατάρωμα, μα δεν προφάσσε. Δυο-τρεις χοντροί πλόκαμοι τυλίχθηκαν γύρω από τα πόδια του κι' άρχισαν να τον σφίγγουν. Ήταν χαμένος! Έπρεπε με κάθε τρόπο ν' ανέβη στην επιφάνεια κι' αμέσως έδωσε το σύνθημα να τον ανεβάσουν μαζί με τον πολύποδα. Μα σε λίγο πρόσεξε ότι το σκουινί του σκαφάνδρου του τεντωνόταν επικίνδυνα και ότι ο πολύπους είχε γαντζωθεί με τους άλλους πλόκαμους του στα σίδερα του πλοίου και δεν ξεκολλούσε. Ο Τζιάνι τρομοκρατήθηκε! Αν εξακολουθούσαν να τραβούν με δύναμη από πάνω, το σκουινί του σκαφάνδρου του θα έσπαγε. Αυτό θα έσήμαιε τον θάνατό του! Μέσα στην αγωνία του τότε θυμήθηκε άσφαινα το χρυσό ξυράφι που είχε βρει. Αυτό θα τον έσωζε. Το έσφιξε λοιπόν με την άρπαγή του δεξιού του χεριού και με υπεράνθρωπες προσπάθειες άρχισε να κόβει τους πλόκαμους που έσφιγγαν τα πόδια του. Έπάνω από το κεφάλι του το σκουινί έτριζε. «Υστερ' από λίγο δεν θα άντεχε πια». Ο Τζιάνι, τρελλός από τη φρίκη του, έσχιζε με λύσσα τον πολύποδα. Μα μόλις έκοψε ένα πλόκαμο. Ένας άλλος έπλωνόταν και τον γαντζωνε από τα πόδια. Ο Τζιάνι, δίχως να ξέρη τί κάνη, χτυπούσε με λύσσα δεξιά και αριστερά, όπου εύρισκε. Κι' άξαφνα, ελευθερώθηκε από το βλάσσιο εκείνο τέρας. Το σκουινί του σκαφάνδρου του τον έσερνε έξω στο κατάρωμα... Ο Τζιάνι, από τη μεγάλη συγκίνηση, λιποθύμησε και δεν συνήλθε παρά μόνο, όταν θρέθηκε πάλι επάνω στο «Αρτίλιο».

Η περιπέτειά του ήταν από τις πιο δραματικές, μα έφθασε ο ύπνος μιάς νύχτας για να την ξεχάσει.

Την άλλη ημέρα το πρωί, ο ηρωικός δύτες κατέβηκε πάλι στο ναυάγιο κι' αυτή τη φορά φωτίζοντας τον δρόμο του μ' ένα ισχυρό προβολέα, κατάφερε να επισημάνει την θέση της ταχυδρομικής καμπίνας. Αμέσως έδωσε το σύνθημα να του κατεβάσουν με σχοινιά δυο-τρεις κουτιά «τολίτη», μιάς έκρηκτικής ύλης που χρησιμοποιούν οι δύτες στα ναυάγια. Κατόπιν ο Τζιάνι τοποθέτησε τον «τολίτη» κοντά στην πόρτα της καμπίνας και ανέβηκε πάλι στην επιφάνεια. Από το «Αρτίλιο» τότε έβαλαν φωτιά στην έκρηκτική ύλη μ' ένα

ηλεκτρικό σύρμα, για να ανατινάξουν την πόρτα. Κι' όταν η θάλασσα ήσυχασε ο Τζιάνι κατέβηκε ξανά στο ναυάγιο, βρήκε εύκολα το χρηματοκιβώτιο, το έδεσε γερά με σχοινιά και βούτηξε να το ανεβάσουν στην επιφάνεια.

Επί τέλους! Είχαν βρει τα διαμάντια! Έτσι πίστευαν τουλάχιστον. Ένας ειδικός τεχνικός ανέλαβε αμέσως να διαρρήξει το χρηματοκιβώτιο. Η δουλειά αυτή κράτησε αρκετή ώρα. Και τέλος, η πόρτα του χρηματοκιβωτίου άνοιξε. Μα ήταν άδειο! Στο θάθος του μόνο υπήρχε ένα μικρό δέμα τυλιγμένο με σπάγγο και σφραγισμένο με

(Συνέχεια σελ. 58)

Ο άστυνόμες Γκυγιώμ άναψε την πίπα του και τυλίχθηκε μέσα σ' ένα σύννεφο καπνού πριν άρχισή να μου διηγείται ένα από τα πιο περιέργα κατορθώματά της ζωής του.

— «Άκουσε... μου είπε. Άς πάρουμε τα γεγονότα με τη σειρά τους. Έφθασα στο Σαιν-Λεονάρ, κατά τις τρεις ή ώρα το απόγευμα με το αυτοκίνητο. Στην άστυνομία ένας γέρος άνθυλασπιστής της χωροφυλακής που κρατιώταν ακόμα και λά κ' είχε έξυπνο και παρατηρητικό μάτι, μου διηγήθηκε όλη την υπόθεσή με μεγάλη ακρίβεια. Το μόνο σφάλμα του ήταν ότι έθωαζε πολύ γρήγορα το συμπέρασμα.

— Πρόκειται για μία αυτοκτονία, κύριε άστυνόμε, μου είπε. Κι' όρισε τώρα πώς τα μάθασε. Μ' έναν πολύ περίεργο τρόπο, όπως θα διή-

τε... Σήμερα το πρωί είχα με «παζάρ», έδω στο Σαιν - Λεονάρ. Είχε έρθει πολός κόσμος από τα τριγύρω χωριά.

Σε μία στιγμή, λοιπόν, βλέπουμε τον άγροφύλακα Λουσσά να μάς φέρνει έναν αλήτη που τον είχε πιάσει κι' αυτοφώρσ στο παζάρι να κλέβη ένα ζευγάρι παπούτσια από το καρροτσάκι ενός εμπόρου. Έγώ αμέσως άρχισα να ανακρίνω αυτόν τον άγνωστο. Τα χαρτιά του δεν ήταν εν τάξει. Τον έλεγαν Μαροέλ Φουρνιέ. Έρχόταν από το Παρίσι. Μα δεν είχε κανονικά χαρτιά, όπως σάς είπα, χίσα να ανακρίνω αυτόν τον άγνωστο. Τα χαρτιά του δεν ήταν εν τάξει, βρήκα επάνω του ένα χρυσό ρολόι. Ένα άμορφο χρυσό ρολόι!...

— Από ποιόν το έκλεψες; τον ρώτησα.

Ο Φουρνιέ τον έχασε αμέσως κι' άρχισε να τρέμη. Από την άρχή, άλλως τε, είχα προσέξει ότι είχε χάσει το χρώμα του.

— Δεν το έκλεψα! μου φώναζε τρομοκρατημένος. Όχι, δεν το έκλεψα. Θα σάς πω όλη την αλήθεια και σάς ίκετεύω, να με πιστέψετε. Δεν είμαι φονιάς έγώ, δεν είμαι ένας δολοφόνος! Έγώ δεν πειράζω κανένα!... Δεν σκοτώσα έγώ εκείνο τον κύριο...

— Γιατί τον κύριο; άπόρησα.

— Εκείνο τον κύριο που βρήκα νεκρό χθές το απόγευμα στην άκρη του δάσους. Κοντά του ήταν ένα πιστόλι κι' αυτό το χρυσό ρολόι που λαμποκοπούσε ανάμεσα στα χόρτα. Είπα λοιπόν μέσα μου πώς αν περνούσε κανένας άλλος από εκεί πέρα, θα το έβλεπε και θα το «ταίριπα». Γι' αυτό, το πήρα έγώ. Πήρε με κλέφτη, αν θέλετε, όχι Γι' αυτό, το πήρα έγώ. Πήρε με κλέφτη, αν θέλετε, όχι όμως και δολοφόνο. Α! Τί τρέλλα που έκανα να πάρω αυτό το ρολόι. Είχε άρχίσει μάλιστα να με βασανίζει το ευλογημένο πριν με πιάσετε. Ασφαλώς θα έρχόμουν μόνος μου έδώ πέρα για να σάς το δώσω και να σάς διηγηθώ όλη αυτήν την ιστορία...

Είμαι περιττό να σάς αναφέρω, κύριε άστυνόμε, ότι έκλεισα στη φυλακή τον αλήτη Φουρνιέ και πήγα να βρω το πτώμα στο δάσος, όπως μου είχε πη. «Ε, λοιπόν, ήταν αλήθεια! Το βρήκα σ' ένα έρημο μονοπάτι. Ήταν το πτώμα ενός κυρίου που άγαπούσε τη μοναξιά και τους μακρινούς περιπάτους. Αυτός ο άνθρωπος ήταν κάπως παράξενος. Λεγόταν Ζερόμ Λατούρ κι' έγραφε μυθιστορήματα. Μάλιστα... Λαίκα όπως λένε μυθιστορηματά. Δεν ενδιαφερόταν γι' αυτόν τον Λατούρ, γιατί κι' αυτός δεν έδειχνε το παραμικρό ενδιαφέρον για κανένα. Ήταν ένας μισάνθρωπος...

«Από ημέρες τριγύριζες στο Σαιν - Λ»

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

ΜΙΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΙΚΗ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

κτικό μυαλό του.

— Ασφαλώς... Έκανα. Μα πρέπει να παραδεχθίτε ότι κι' ο αλήτης Φουρνιέ στάθηκε πολύ τυχερός. Δίχως το σημείωμα αυτό, θα πήγαινε χαμένος. Θα παρακολουθούσαμε τα ίχνη των βημάτων του και θα τον πιάναμε. Και το ρολόι αυτό θα τον έσπελε στην καρμανιόλα. Ένώ τώρα, αντιθέτως τον παρουσιάζει ως άθωο, αφού ο μυθιστοριογράφος Λατούρ είχε ακόμη το χρονόμετρό του, όταν πίεσε την σκαθάλη. Γιατί, θέβαια, δεν μπορούμε να υποθέσουμε ότι ο αλήτης Φουρνιέ έφθασε ακριβώς την κατάλληλη στιγμή για να διαπράξη το έγκλημά του. Μια τέτοια σύμπτωση είναι άπαράδεκτη!

— Κι' έπειτα, είπε ο άνθυλασπιστής, θα έβγυνε το θύμα του. Ο Φουρνιέ όμως δεν πήρε παρά μόνο το ρολόι που ήταν «πεταγμένος» κατανής όπως λέει. Ο Λατούρ είχε μέσα στο πορτοφόλι του 300 φράγκα. Κι' αυτά δεν τα πείραξε ο αλήτης. Θέλετε να τον διπτε, κύριε άστυνόμε;

— Όχι, αμέσως. Έχουμε καιρό... του απάντησα. Έδω, ο άστυνόμες Γκυγιώμ άναψε πάλι την πίπα του, μου έριξε μία παράξενη ματιά κι' εξακολούθησε: Έφυγα από την άστυνομία κι' άρχισα κι' έγώ να κάνω μία λεπτομερή έρευνα. Πολλά πράγματα είχαν κινήσει την περιέργειά μου. Από τους γείτονες λοιπόν του Λατούρ έμαθα πολλά πράγματα για τη ζωή του και τις συνήθειές του. Κ' ύστερα εξαγνώρισα στην άστυνομία κ' είπα να μου φέρνουν τον αλήτη που είχε πάρει το χρυσό ρολόι. Κι' όταν ο άνθρωπος αυτός παρουσιάσθηκε μπροστά μου, του είπα:

— Τα έβγαυ όλα!... Από ημέρες τώρα τριγύριζες έδώ στο Σαιν Λεονάρ. Περιττό να το άρνηθής, γιατί υπάρχουν ένα σωρό μαρτυρίες. Πολλοί μάλιστα από αυτούς είναι πρόθυμοι να καταθέσουν ότι τρώπωνες μέσα στα σπύτια, μόλις εύρισκες την πόρτα ανοιχτή... Αυτό έκανες και στο σπίτι του μυθιστοριογράφου Λατούρ που άφησε ξεκλειδωτό το σπίτι του, όταν έβγαίνε έξω για το συνηθισμένο περίπατό του.

Έτσι, ήθελε να δείξη στον κόσμο ότι ήταν φτωχός κι' ότι δεν φοβόταν τους κλέφτες. Κι' όμως δεν ήταν αλήθεια, γιατί ζούσε άνετα... Τρώπωνες λοιπόν από σπίτι του Λατούρ και σκόλισες το γραφείο του, που είχε γεμάτο χειρόγραφα. Διαβάσες μερικά από περιέργεια, γιατί φαίνεται

Ο Ζερόμ Λατούρ λοιπόν είχε αυτοκτονήσει χθές το πρωί ακριβώς στις όχτώ ή ώρα. Κι' αλήθεια, κρατούσε ακόμη στο χέρι του το πιστόλι. Είχε φυτέψει μία σφαίρα στο κεφάλι του. Μέσα σε μία τόση του. Βρήκαμε αυτό το χαρτί. Είναι ένα σημείωμά του. Μπορείτε να το διαβάσετε.

Το σημείωμα του Λατούρ έγραφε τα εξής:

«Πέρα την απόφαση να εγκαταλείψω αυτόν τον κόσμο στις 8 ή ώρα ακριβώς. Το ρολόι μου το έχω μπροστά στά μάτια μου. Διχίνει τώρα 8 παρά 5. Οι δείχτες του γυρίζουν άργα, άργα... παρά 4. Παρά 3, θα κρύψω αυτό το σημείωμα στην τσέπη μου.

Αντίο ζωή!...»

Αυτά λοιπόν είναι τα γεγονότα, κύριε άστυνόμε.

— Να ένας μυθιστοριογράφος, είπα τότε στον άνθυλασπιστή, που σκοτώθηκε μ' ένα μυθιστορηματικό τρόπο. Θέλησε να κάνει μυθιστόρημα και την ίδια του τη ζωή.

— Θα ήταν ανισόρροπος... μου απάντησε ο άνθυλασπιστής με το παρα-

ΧΙΛΙΑ - ΔΥΟ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Στην Ινδική επαρχία Μαράθια απαγορεύεται αυστηρά στους παρίες (τους περιφρονημένους) να φτύνουν στο δρόμο, από φόβο μήπως το σάλιο τους πατηθεί από άλλους. Γι' αυτό η θρησκευτικές άρχες του τόπου υποχρεώνουν τους παρίες να έχουν κρεμασμένο από τον λαιμό τους ένα πηλίνο δοχείο μέσα στο οποίο φτύνουν.

— Επίσης τους υποχρεώνουν να κρατούν πάντα κάτι με το οποίο να σκουπίζουν την κάθε πατημασιά τους που αφήνουν στο χώμα, ώστε να μη τύχει και την πατήση ένας Βραχμάνος και μολυνθεί ανεπανόρθωτα.

— Κάποτε το κοριτσάκι ενός παρία είχε πέσει μέσα σ' ένα πηγάδι. Κανείς δεν τόλμησε να κατεβεί στο πηγάδι από φόβο μην το αγγίξει.

— Το άτυχο πλάσμα πνίγηκε και το πηγάδι χτίστηκε άμέσως ως ακάθαρτο.

Αυτή είναι η μοίρα 43 εκατομμυρίων παριών της Ινδίας.

* * *

Έχει παρατηρηθεί ότι οι χωρικοί και οι θρασκοί που τρέφονται κατὰ πλείστον με γάλα και ψωμί, έχουν πυκνότατα μαλλιά. Αντιθέτως η κατάχρησης της κρεοφαγίας προκαλεί την πρόωγη φαλάκρα.

* * *

Σε πολλά σχολεία του Σικάγου τα παιδιά υποχρεώνονται να υπογράφουν ένα πρωτόκολλο, δια του οποίου υποσχονται να μη θασανίζουν τα πουλιά, ούτε να καταστρέφουν τις φωλιές τους.

πώς σου άρέσουν τα λαϊκά μυθιστορήματα και σ' ένα από αυτά θρήκε την περιφημη φράση:

«Ήρθε την άποψαι να έγκαταλείνω αυτόν τον κόσμο στις 8 ή ώρα ακριβώς...»

Αμέσως είχες μία σατανική έμπνευσι. Έκοψες από το χειρόγραφο αυτήν την φράση, πέταξες το άλλο στο καλάθι των αχρήστων και βγήκες έξω για να συναντήσεις στο δάσος τον Λατούρ, όπου έκανε τον πρωινό περίπατό του. Είχες κάνει τη σωστή σκέψη, διότι ο Λατούρ που άφηνε το σπιτικό του ξεκλείδωτο, θα είχε άσφαλως στην τσέπη του μερικά χιλιάρικά. Κι' έτσι, σκότωσες τον Λατούρ, του πήρες τα λεπτά και το ρολόι και του άφησες στο πορτοφόλι μόνο 300 φράγκα. Έπειτα έχωσες στην τσέπη του την φράση που είχες κόψει από το χειρόγραφο του... Η σκηνοθεσία της αυτοκτονίας είναι πρώτης τάξεως! Μά, το άλλο κομμάτι του χειρογράφου που θρήκα στο καλάθι των αχρήστων σε πρόδωσε!...

Ο Φουρνιέ με κύτταζε κατάπληκτος, με γουρλωμένα μάτια.

— Έμπρός! του είπα. Πές μας τώρα που έχεις κρύψει τα λεφτά του Λατούρ!

Ο αλήτης κατάλαβε ότι είχε χάσει πειά το παιγνίδι και μας φανέρωσε ότι τα είχε κρύψει σ' ένα παλιό έρειπωμένο τοίχο κοντά στο δάσος. Ήταν δέκα χιλιάρικά... Έπειτα, προέβη σε «πλήρη όμολογία».

— Επίτηδες έκλεψα τα παπούτσια στο «παζάρι», μάς είπε, για να με πιάσουν οι χωροφύλακες. Έτσι, η ιστορία του χρυσού ρολογιού θα φαινόταν πιο αληθινή. Και καθώς είδατε, κατάφερα να ξεγελάσω τη χωροφυλακή... Μά δεν ήξερα ότι θα έρχόταν ένας αστυνόμος από το Παρίσι!...

Ο αστυνόμος Γκιγιώμ χαμογέλασε.

— Αυτός ο αλήτης Φουρνιέ ήταν σωστός διάβολος! μου είπε. Και είναι περιττό μου φαίνεται να σου αναφέρω, για να τελειώσω, ότι ύστερ' από τη δίκη, έχασε το κεφάλι του στην καρμανιόλα!...

ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

Το χάρισμα της μνήμης στα ζώα είναι κληρονομικό; Η άποψη αυτή άπασοι πολλούς ζωολόγους.

— Άς πάρουμε σχετικώς την περίπτωση του κουνιού:

— Το πουλί αυτό μόλις γεννηθεί τ' αγγά του, τα έγκαταλείπει, και στη θέση της μητέρας έρχονται άλλα πουλιά και τα εκκολάπτουν.

— Μολατούρα.

μόλις τα μικρά θγούν από τ' αγγά τους ακολουθούν τον ίδιο δρόμο της άποδημίας που ακολουθήσαν κι' οι γονείς τους. Πώς γίνεται αυτό; Μυστήριο!...

* * *

Ένας γιατρός του Βερολίνου θεσπώνει δι κατά νόνα ύλοι οι έξ έπαγγέλματος ποδηλατιστά πάχουν από καρδιακά νοσήματα.

Στο Περού υπάρχει ένα ύπογειο χωριό, σε βάθος 144 μέτρων.

— Το κατοικούν οι εργάται ενός ορυχείου οδραγγύρας που βρίσκεται στο ίδιο βάθος κι' αυτό γιατί δεν τους είναι εύκολο ν' ανεβαίνουν κάθε τόσο στην επιφάνεια της γης.

Σκεφθήκατε ποτέ πόσες θελονιές θέλει για να ραφί ένα κοστούμι ανδρικό;

— Ένας Ούγγρος ράφτης θρήκε πως χρειάζεται 143.920! Άπ' αυτές μόνον οι 30.000 γίνονται με το χέρι.

— Χαρά στην ύπομονή του ράφτη!

— Δεν θα είχε φαίνεται και πολλές δουλειές ο άνθρωπος!...

* * *

Τετρακόσιοι άνθρωποι χάνονται κάθε χρόνο στο Παρίσι χωρίς ν' αφήσουν κανένα ίχνος, και χωρίς φυσικά να αναθρεθούν παρ' όλες τις έρευνες της αστυνομίας.

Στην Εύρωπη είναι σήμερα της μόδας τα έξοχα ξενοδοχεία για νέες και νέους. Δέχονται μόνον νέες και νέες εργαζόμενες, χωριστά θέβαια τους μόν άντ' τους δέ.

— Τέτοια ξενοδοχεία υπάρχουν 2.000 στη Γερμανία, 250 στην Τσεχοσλοβακία, 300 στην Αυστρία, 250 στην Αγγλία, 200 στην Ολλανδία και λιγότερα στις άλλες χώρες.

Ένας Άγγλος βιολόγος θρήκε ότι ο γυναικας έμεινε φάλος χάνει κάτι από το βάρος του ύστερα από τα 30 χρόνια.

— Άς τχουν λοιπόν ύπ' όψει τους ή κυρίες και άς σταματούν... κάτω από τα τριάντα!

* * *

Ένας μηχανικός στο Λονδίνο ανακάλυψε ότι μερικά έλν φυκιών, όταν θραστούν μεταβάλλονται σε μία κολλώδη ουσία, ή όποια, όταν ξεραθεί μετατρέπεται σε σκληρά άλλα λεπτότατα φύλλα χαρτιού.

— Το μεγαλείτερο προσόν αυτής της έφευρέσεως είναι ότι το χαρτί των φυκιών παραμένει αδιάλυτο όταν μπει στο νερό.

* * *

Η λίμνη Σενορέτ, ή όποια βρίσκεται ή μάλλον θροήταν σε μία κοιλάδα της οροσειράς των Άνδεων στη Χίλη, έξηφανίσθη μέσα σε μία νύχτα.

— Τα νερά της λίμνης αυτής, τά όποια χάθηκαν κατά μυστηριώδη τρόπο και μέσα σε τόσο μικρό χρονικό διάστημα, κατελάμβαναν μία έκτασι 50 τετραγωνικών μιλίων.

— Φαίνεται ότι θάγινε ισχυρός σεισμός και το νερό της λίμνης θ' απορροφήθηκε από τη γή ως πού να φέρει.

— Άλλη έξήγησις δεν υπάρχει φυσικά.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΟΤΑΝ ΗΜΟΥΝ ΡΕΠΟΡΤΕΡ

(Τρείς ή τέσσαρες από τους λεγομένους «πολεμικούς» συγγραφείς είναι παγκοσμίως γνωστοί. Και από αυτούς, ο πιο γνωστός ίσως είναι ο Ρολάν Ντοργελές, συγγραφέας των «Ξυλινών Σταυρών» και τσών άλλων άριστουργηματικών έργων. Σήμερα, στη σειρά των δημοσιογραφικών αναμνήσεων που έχουμε άρχισι να δημοσιεύουμε, ο Γάλλος συγγραφέας διηγείται στο παρακάτω σπαρταριστό άρθρο πώς ντεμπούταρε στη δημοσιογραφία και σε τί του χρησίμευσε αυτή στο συγγραφικό του στάδιο:)

Εναδέλω τον έαυτό μου στη μικρή αίθουσα της συντάξεως του «Ζουρνάλ», πριν από δεκαπέντε χρόνια.

Ήμουν περισσότερο ποιητής εκείνον τον καιρό, και ή φαντασίος που δημοσίευα σε λαθρόβια περιοδικά, με τους πιο άπιθανους αναγνώστες, ήσαν έπεξεργασμένες, διακοσμημένες, υπερφορτωμένες από ποιητικά στολίσια, ώστε αν ήθελε κανείς ν' ανακαλύψη το νόημα τους, θα κουραζότανε πολύ να τ' όρθι κάτω άπ' όλ' αυτά τά στολίσματα. Λοιπόν, με το θράος της νεαρής μου ήλικίας, παρουσιάστηκα τότε στην διεύθυνσι αυτής της μεγάλης έφημερίδος, θέβαιος από πριν πως θα μου ανέθεταν να τους γράφω διηγήματα ή να κάνω την κριτική του βιβλίου, γινόμενος έτσι άπ' εύθείας συνάδελφος του Κατούλ Μαντές και του Ζοζέ Μαρία ντ' Ερεντιά...

Ενωείται πώς όταν μου πρότειναν μία άπλή θέσι συντάκτου, όχι μόνο δεν άρνήθηκα να περιορίσω τις αξιώσεις μου, αλλά τη δέχθηκα μ' ευχαρίστησι...

Η δουλειά, την πρώτη μέρα, δεν μου φάνηκε καθόλου κουραστική. «Περιμένετε» μου είπε ο άρχισυντάκτης. Περιμένα λοιπόν ευσυνείδητα ως τις όκτώ ή ώρα το θράδυ χωρίς να θυτήξω την πέννα μου στο μελάνι και ξαναγύρισα στις δέκα ή ώρα, για να πάρω την ίδια παραγγελία. «Τί θαλακάδες έπάγν, λια!» σκεπτόμουν.

Επί τέλους, τά μεσάνυχτα, χτύπησε το τηλέφωνο.

— Είναι για σάς, μου είπαν.

Συγκινημένος, πήρα το άκουστικό, και ένας κύριος που δεν τον ήξερα — άργότερα έμαθα πως ήταν ο άρμόδιος υπάλληλος της αστυνομίας — μου διηγήθηκε σύντομα, σ' ένα οικείο ύφος, πως ένας έργατης σκαφτιάς έσφαξε την έρωμένη του σ' ένα δωμάτιο της συνοικίας Βιλέτ.

— Λοιπόν; με ρώτησε ο άρχισυντάκτης, όταν κρέμασα το άκουστικό.

Το διηγήθηκα το δράμα, που το άκουσε χωρίς τρώο και χωρίς περιέργεια, γιατί το ίδιο πράγμα έκανε πολλά χρόνια τώρα που ζούσε μέσα στο έγκλημα, μοιράζοντας δίκαια στους συντάκτες του τις διαρρήξεις και τις κλοπές, τους φόνους και τους τραυματισμούς που γινόντουσαν κάθε μέρα μέσα στην άπειρη τη πολιτεία.

— Αυτό έογεται πάνω στην ώρα, μου είπε χωρίς να καθιστερήσι για να Αρνηθώ το θέμα. Θά μου γράψετε έξήντα άράδες για την Τελευταία Ώρα.

Τόν κύτταζε κατάπληκτος.

— Έξήντα άράδες! επανέλαβα κοκκινίζοντας. Μά δεν έξρω τίποτα παραπάνω από ό-τι σας είπα.

Ο άρχισυντάκτης σούφωσε τότε τα φρύδια του και με κύτταξε μ' ένα βλέμμα γεμάτο ύποψια.

— Όστε έτσι! μου είπε. Αυτό δεν σας άρκει; Μήπως σας χρειάζεται ή έκθεσις της αστυνομίας και ή περιγραφή των άριστων έφημεριδών;

Το δούσιπο βλέμμα του με εξέταζε προσεχτικά και διάβαζε μέσα σ' αυτό σκέψεις το λιγότερο κοροϊδευτικές: «Από πού μάς ήρθε αυτό το ζωντόβολο; Είναι ένας ρεπόρτερ, ναι ή όχι; Ή ξέρει μονάχα να γράφει; Διάβολε, θάκανα καλύτερα να τ' έγραφα μονάχος μου.» Μά αυτός θάάνθρωπος δεν ήτανε κακός, παρ' όλο το άπότομο ύφος του, και αντί να μου πετάξη κατά πρόσωπο τις ύποψίες του, μου έμαθε με δυό λόγια τί έπρεπε να κάνω, για να

τά καταφέρω.

— Χρειάζεται λίγη φαντασία στο έπάγγελμα αυτό, νεαρέ μου... Σας πληροφορούνε πως ένας καρροταέρης...

Ένας σκαφτιάς, τον δέκοψα δειλά.

— Είναι το ίδιο πράγμα... Πώς ένας σκαφτιάς, αν θέλετε, ξεκοίλιασε την έρ...

— Όχι. Της έκοψε τον λαιμό, τον δέκοψα ξανά.

— Και πάλι είναι το ίδιο πράγμα... Λοιπόν, πως έσφαξε την έρωμένη του μέσα σ' ένα λαϊκό ξενοδοχείο. Έ, λοιπόν! αυτό πρέπει να σας είναι άρκετό. Τά υπόλοιπα καταλαβαίνονται μόνα τους: Πάντα είναι ή ίδια ιστορία. Το ζευγάρι ζούσε στην άρχή ευτυχισμένο, ο άνδρας έφερνε ταχτικά το μεροκάματό του, μέχρις ότου μία μέρα άρχισε να πίνει. Αυτό κίνη την ήμέρα άρχισε να συχνάζει...

Δεν τον άφησα να πη περισσότερα. Η φωτιά της έμπνεύσεως μου ανέβαινε τώρα στο κεφάλι.

— Τά χειρότερα υποκείμενα της συνοικίας έγιναν παρέα του, εξακολούθησα έγώ. Έγκατέλειψε τη δουλειά του, για να κοπροκυλάη μέρα - νύχτα στις ταβέρνες και στα καφωδεία... Τά θράδυα, γύριζε μεθυσμένος και θασσημώντας αίσχρα...

Ο άρχισυντάκτης μ' άκουγε μ' ευχαρίστησι παίζοντας στην άκρη των δαχτύλων του την χοντρή αλυσίδα του ρολογιού του.

— Αυτό είναι! μου είπε. Τό θρήκατε... Γράψτε μου όγδόντα άράδες, αν μπορείτε. Και γρήγορα, έ;

Κάθησα στο κοινό τραπέζι της δουλειάς, με τά δαχτύλα παγωμένα. Η στιγμής εκείνες ήσαν άναμφισβήτητα ή χειρότερες της ζωής μου. Οι άλλοι συντάκται, που τους θεωρούσα όλους για διάσημους ανθρώπους, με κύτταζαν περιεργά και μπροστά στα κάτασπρα φύλλα του χαρτιού ένοιωσα το μέτωπό μου να λούζεται από κρόν ιδρώτα. «Α! ναι, δέκα φορές καλλίτερα νάδινα εξέτασεις για να πάρω το δίπλωμα της φιλοσοφίας, παρά να ύποστώ μία τέτοια δοκιμασία.

Εν τούτοις κυριάρχησα στην ταραχή μου, κατέβασα λίγο το κεφάλι μου για να μη βλέπω τους συναδέλφους μου, προσπάθησα ν' αναπαραστήσω τη σκηνή του έγκλήματος, και άρχισα να γράφω...

Ήταν ή πρώτη φορά, που έγραφα κάτι από τη ζωή, που διηγώμουν ένα γεγονός παρμένο από την ίδια τη ζωή, και — παράδοξη αντίφασι — ήταν ακριβώς ή πρώτη φορά που ήμουν υποχρεωμένος να βάλω σ' ένεργεια τη φαντασία μου, γιατί έκτός από τά όνοματα και την διεύθυνσι του ξενοδοχείου, άγνοούσα σχεδόν τά πάντα άπ' αυτήν την ιστορία που έπρεπε να διηγηθώ. Καλά, λοιπόν! Θά τά κατάφερα.

Πρέπει να τό πώ: Ένοιωθα το πρόσωπό μου να κοκκινίζει από τη ντροπή, καθώς έγραφα. «Τί έπάγγελμα!», διαμαρτυρότανε μέσα μου, ο προσβεβλημένος ποιητής. Εν τούτοις, σε λίγο έβγα βαρβαλέα το άρθρο μου στον άρχισυντάκτη και κείνος, κυττάζοντας με έλαφικά μ' ένα είδος ύποληψης, μου είπε μπροστά στους συναδέλφους μου:

— Πολύ καλό το χειρόγραφο σου, νεαρέ μου.

Πρόσθεσε ακόμα: «Γράψτε καλά», πράγμα που μ' έκανε ν' άμφισβάλω για την μόρφωσί του, γιατί το άρθρο μου ήταν γραμμένο τόσο άναστα, ώστε μπορούσε να κάνει κι' αυτές τις πέτρες να κοκκινίσουν. Μά παρ' όλ' αυτά, μπορώ να όμολογήσω σήμερα, πως ένοιωσα κάποιαν ύπερηφάνεια για τά συγχαρητήρια αυτά που δέχθηκα μπροστά στους συναδέλφους μου και φούσκωσα σαν διάκος.

Υστερα άπ' αυτό το ντεμπούτο, μου έμπιστεύθηκαν το ρεπορτάζ των αστυνομικών τημημάτων. Δηλαδή ήμουν υποχρεωμένος κάθε πρωί να διατρέχω καμμία ντουζίνα συνοικίες του Παρισιού, για να μαζεύω πληροφορίες από τους γραμματείς των αστυνομικών τημημάτων, που τους πρό-

(Συνέχεια στη σελίδα 58)

Ο Ρολάν Ντοργελές (Σκίτσος του 1923)

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑΣ ΦΟΝΟΣ

ΤΟΥ ΚΛΩΝΤ. ΟΡΒΑΛ

ΠΑΝΩ στον καυγά τους, ο Ρενέ Ραιμπώ, ξεαλλος από τον θυμό του, ξεπρωξε πέρα με δύναμη τη γυναίκα του. Εκείνη έχασε την ισορροπία της, χτύπησε στη γωνιά του τραπεζιού και σωριάστηκε θάρεα καταγής σαν ένας άμορφος όγκος.

Ο Ρενέ συνήλθε απότομα κι' έτρεξε κοντά της.

— Μόνικα!... Μόνικα!... φώναξε σαστισμένος.

Έπειτα, έσκυψε επάνω από το πελιδνό πρόσωπό της προσπαθώντας με μία θανάσιμη αγωνία ν' ανακαλύψει κανένα σημείο ζωής. Μά η μυτερή γωνία του τραπεζιού είχε σκίσει το μέτωπο της Μόνικας και το αίμα έτρεχε και της πλημμύριζε το πρόσωπο.

Ο Ρενέ τ'α έχασε κι' ακούμπησε το χέρι του που έτρεμε στο στήθος της Μόνικας. Μά μέσα στη θαραλιά αιωπή του δωματίου δεν άκουγε τίποτε άλλο παρά τους τρελλούς παλμούς της καρδιάς του που θούζαν στ' αυτιά του. Φαινόταν πως η καρδιά της Μόνικας δεν χτυπούσε πια.

Ανασηκώθηκε τότε κατάχλωμος, κυττάζοντας με γουρλωμένα μάτια το ακίνητο σώμα που κοιτόνταν μπροστά στα πόδια του. Κι' άξαφνα, άρχισε νά χτυπά το έκκρεμς. Ο Ρενέ ανατρίχιασε, έκανε δυο-τρία θήματα προς τα πίσω, άνοιξε την πόρτα και χάθηκε μέσα στο σκοτάδι.

Από ένστικτο, απέφευγε τους φωτισμένους δρόμους. Τραβούσε μπροστά, στην τύχη, δίχως νά ξέρη πού έ πήγαινε.

Κι' άξαφνα, ένοιωσε ένα χέρι στον ώμο του. Ο Ρενέ τρόμαξε, έκανε ένα πήδημα προς τα έμπρός και γύρισε απότομα κυττάζοντας με φρίκη ένα άγνωστο πρόσωπο.

— Τι θέλετε; ψιθύρισε.

— Θέλω νά σέ βοηθήσω! του είπε σιγανά ο άγνωστος.

— Αφήστε με.

— Έλα, δεν ξέρεις τι λές! Βάζω στοιχήμα πώς θα πās νά παραδοθής στην αστυνομία...

Ο Ρενέ πού είχε άρchiσει νά κάνει μερικά θήματα, άπολιθώθηκε από τόν φόβο.

— Θά σοι εξηγήσω... του είπε τότε ο άλλος. Καθόμουν στον πάγκο της δειτροστοιχίας και σέ είδα νά θγαίνης από τόν άπέναντι σπίτι. Τό φανάρι του δρόμου φωτίζε τόν πρόσωπό σου. Με μία ματιά πού σοι έρριξα κατάλαβα τί είχε συμβή. Αμέσως, ένοιωσα γιά σένα μία συμπάθεια και σέ πήρα από πίσω... Έλα, τώρα, πάμε!

— Πού; Έκανε με τρόμο ο Ρενέ.

— Στο σπίτι μου.

Ο Ρενέ άκολούθησε μη χανικά τόν άγνωστο πού τόν κρατούσε τώρα από τόν μπράτσο.

— Καλά δεν τόν κατάλαβα; τόν ρώτησε ο ξένος, ύστερ' από μία μικρή σιγή. Ξεπάστρεψες κανένα;

Ο Ρενέ με τὰ μάτια γεμάτα δάκρυα από ένα σκληρό πόνο, δεν θρήκε

την δύναμη ν' άπάντησε.

— Κι' έθγαλεις τίποτε;... Όχι; Βάζω στοιχήμα πώς δεν έθγαλεις τίποτε!... Έ, τί νά γίνη; Δεν είχες τύχη!... Έλα, ανέβα... Φθάσαμε!...

Ο Ρενέ ανέθηκε δυο-τρία σκαλοπάτια και μπήκε σ' ένα παλιό δωμάτιο. Κι' έπειτα, δίχως νά πη τίποτε, σωριάστηκε σαν παράλυτος σέ μία πολυθρόνα.

— Βλέπεις; Έκανε ο άγνωστος προσάτης του με μία παράξενη συμπίνα. Σου κόπηκαν τὰ γόνατα...

Έπειτα, άναψε ένα σιγάρο και κάθησε στο κρεβάτι κυττάζοντας τόν Ρενέ Ραιμπώ πού με τόν κεφάλι προς τα πίσω ήταν θυσιωμένος στις μαύρες σκέψεις του.

Αξαφνα, ο άγνωστος σηκώθηκε άθόρυθα και πέταξε πέριξ τόν τοιγάρο πού τού έκαιγε τὰ δάχτυλα.

Ο Ρενέ κοιμώταν θαθεία, άνασαινοντας με κόπο, σαν νά είχε ένα θάρος στο στήθος του. Ο άγνωστος άνοιξε την πόρτα, όγγηκε έξω και την έκλεισε πάλι άθόρυθα.

Μακρυσά, μέσα στη αιωπή της νύχτας, τόν παλιό ρολόι μιάς έκκλησίας χτύπησε τρείς φορές. Ο Ρενέ ζήτησε απότομα, σηκώθηκε από την πολυθρόνα κι' έριξε μία ματιά τριγύρω του. Μία λάμπα πετρελαίου έρχινε ένα κτρινωπό φως στο δωμάτιο.

Όλα εκεί μέσα ήταν όποια, άπαίσια. Αξαφνα, ο Ρενέ έθγαλε μία κραυγή πόνου... Είχε θυμηθί πάλι τόν δρόμο. Η μνήμη του είχε ξεκαθαρίσει τώρα και μ' έναν άπεριγράπτο τρόμο έβλεπε πάλι μπροστά στα μάτια του τόν ματωμένο πρόσωπο της Μόνικας. Ποτέ του δεν θά μπορούσε νά φαντασθί ότι εκείνη η μικρή φιλονεικία τους θά κατέληγε σέ μία τέτοια συμφορά... Θεέ μου... Ήταν δυνατόν;

Μ' ένα πήδημα, θρόηκε κοντά στην πόρτα. Μά την ίδια στιγμή η πόρτα άνοιξε άθόρυθα και παρουσιάστηκε ο άγνωστος προσάτης της.

Έρριξε μία ματιά στο Ρενέ, σήκωσε με κάποια περιφρόνηση τούς ώμους του κι' άρχισε νά θιάη από τις τσέπες του διάφορα χρυσασικά και μερικά χαρτονομίσματα. Τα πέταξε όλα επάνω στο κρεβάτι κι' έπειτα γυρίζοντας προς τόν Ρενέ πού τόν κύταζε καταπληκτος του είπε:

— Νά, βλέπεις; Έγώ άποτελείωσα τη δουλειά. Θά πάρης, θέβαια, κι' εσύ τόν «μερτικό» σου, με τί νά σοι πώ, φίλε μου! Έσύ δεν ξέρεις νά σκοτώσης!...

— Τι θέλετε νά πής; φώναξε χλωμάζοντας ο Ρενέ Ραιμπώ.

— Σάπα... Μη ξεραίνης έτσι! τόν μάλλισε ο άλλος. Θά μās άκούσουν από τόν δρόμο!...

Κι' έπειτα, έξακολουθώντας (Συνέχεια στή σελ. 55)

Κύτταξε με γουρλωμένα μάτια τόν ακίνητο σώμα...

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΟΥ Φ. ΣΜΙΘ

(Συνέχεια άπ' τόν προηγούμενο)

1Β'

ΜΙΑ ΕΚΠΛΗΞΗ

— Ξέρεις, Σουσάνα, ότι σήμερα είναι τὰ γενέθλια του πατέρα; είπε ένα πρωί η Δέα, σέ μία γρηά πού πηγαινε κάθε τόσο στο σπίτι τού καλλιτέχνη κι' έκανε τις θαιρείες δουλειές γιά ν' άκουφιζή τη μικρούλα νοικοκυρά.

— Όχι, κόρη μου, δεν τόν ήξερα, άπάντησε η γρηά, και χαίρω πολύ πού τόν μαθαίνω. Έλπίζω μάλιστα, ότι ο πατέρας σου θ' άξιωθί πολλές φορές άκόμη νά γιορτάση τὰ γενέθλιά του, γιατί πάει άρκετός καιρός τώρα πού είναι καλλίτερα. Άλλάξε πολύ... Δεν είναι πια ο ίδιος άνθρωπος.

— Σήμερα τόν πρωί πού τού ευχήθηκα τὰ χρόνια πολλά χαμογέλασε. Είπε η Δέα, ενώ δύο χαριτωμένα λακκάκια σχηματίστηκαν με την άνάμνησι αυτή στα τριανταφυλένια μάγουλα της και έδωσαν μία πρόσχαρη έκφρασι στο συνήθως μελαγχολικό πρόσωπό της.

Πόσο καιρό είχε νά γελάση έτσι, ο καυμένος ο πατέρας! έξακολουθούσε η μικρούλα. Ναι, αλήθεια, τώρα τελευταία είναι καλλίτερα και δεν φαίνεται τόσο μελαγχολικός. Λοιπόν, Σουσάνα, θέλω σήμερα νά τού κάνω ένα καλό γεύμα. Γι' αυτό πρέπει νά πās στην άγορά νά πάρης κανένα καλό ψάρι — τού άρέσουν πολύ τὰ ψάρια, — κανένα κοτόπουλο, λαχανικά, και ό,τι ώραία πράγματα θρής... Νά μην ξεχάσης νά πάρης και φρούτα, γιατί τ' αγαπάει πολύ... είμαστε σχεδόν πλούσιοι και μπορούμε νά ξεδεύουμε... Έξ άλλου, σήμερα είναι τὰ γενέθλιά του...

Και η μικρούλα από τη χαρά πού της προκαλούσε η έκπληξις την όποια έτοιμαζόταν νά κάνει στον πατέρα της μλούσε με άσυνήθιστη, με έντελως έξαιρετική ζωρότητα.

— Πολύ καλά, δεσποινίς Δέα! Θά κάνω ό,τι θέλεις, άπάντησε η γρηά Σουσάνα χαρούμενη γιά τη λάμψι εκείνης της ευτυχίας, την όποια έβλεπε στο πρόσωπο της μικρούλας.

Κύτταξε όμως νά μην πής τίποτε στον πατέρα! Θέλω νά τὰ δη όλα ξαφνικά. Θέλω νά τού κάνω μία έκπληξι... Έσύ θά φροντίσης γιά τὰ φαγητά κι' έγώ θά στρώσω τόν τραπέζι. Ο Φίλιππος μου άποσχέθηκε νά μου δώση άιθη γιά νά τόν στολίσω κι' η Σελίνα θά μου φτιάξη ένα ώρασι πού τόν γλύκισμα. Θά τόν φέρω, όταν θά γυρίσω... Τόν υπέρτα νά μην τόν άνησυχήσης καθόλου. Σουσάνα, πρόσχε νά περπατάς σιγά-σιγά και νά μην κάνης θόρυβο...

— Ηούχασε, δεσποινίς Δέα, είπε η Σουσάνα, δεν θά τόν άνησυχήσω καθόλου. Θά πάω τώρα στην άγορά και θά προσπαθώ νά ξεδέψω όσο τόν δυνατόν λιγώτερα χρήματα... Νά δής πού θά μείνης ένθουσιασμένη.

— Ο καυμένος ο πατέρας! Έχει τόσα χρόνια νά γιορτάση τὰ γενέθλιά του. Τρέχω τώρα στη Βασιλική. Όδó... Δός τόν καλαθάκι μου γιά νά φέρω τὰ άνθη

Τραγουδώντα/ ΤΗΝ ΑΥΓΗ

και τόν γλύκισμα...

Μέσα σέ λίγες εβδομάδες μία μεγάλη και ευχάριστη μεταβολή είχε γίνει στο σπίτι της όδοι Βιλλερé, όπου έμενε η Δέα με τόν πατέρα της. Γιά τόν φτωχό καλλιτέχνη τών κέρινων αγαλμάτων και η παραμικρή έπιτυχία ήταν πράγμα σημαντικό...

Κι' όταν επί τέλους θρήκε έναν άνθρωπο Ικανό νά εκτιμήση την τέχνη του, τού φάνηκε ότι τού φύσηξαν καινούργια ζωή και η έλπιδα ξαναγύρισε στα στήθη του.

Έβλεπε, πια ό,τι στο έξής με την εργασία του μπορούσε νά έπαρκη στις άνάγκες τις δικές του και της μικρής του κόρης. της τόσο άφωσιωμένης κι' ύπομονετικής, η όποια τόσο τόν αγαπούσε και συμμερίζοταν όλες τις θλίψεις και τις στερήσεις του.

Τό ένα κατόπι του άλλου τ' αγαλματάκια και τὰ «γκρούπ» πού είχαν κατασκευάσει τὰ επιδέξια χέρια έγκατέλειψαν τη μελαγχολική κατοικία, όπου είχαν δη τόν φως, γιά νά έγκατασταθούν στο άτελειό τού κ'. Ένοσημορ, όπου εύρισκαν γρήγορα θαυμαστές και άγοραστές.

Η μικρούλα Δέα, πού διεύθυνε τόν σπύτι σαν γυναίκα, με τὰ χρήματα πού κέρδιζαν τώρα έκανε ό,τι θεωρούσε καλό γιά την άνεσι και την καλοπέρασι, τού πατέρα της. Ο καλλιτέχνης πάλι, στον όποιο η εργασία έφερνε πιο ύγιεις, σκέψεις, δεν επέμενε πια ν' άγοράση τόν «Ανθρωπο πού γελάει» κι' ούτε ξαναμίλησε γι' αυτόν.

Γι' αυτό δεν πρέπει ν' άπορούμε άν η Δέα πού πριν από λίγες εβδομάδες δεν είχε ούτε όσα της χρειαζόντουσαν ν' άγοράση ψωμί, έβλεπε τώρα με χαρά τόν σωρό τών χαρτονομισμάτων πού μαζεύόντουσαν στο συρτάρι τού πατέρα της και θεωρούσε τόν έαυτό της άρκετά πλούσιο, ώστε νά έορτάση τὰ γενέθλιά του μ' ένα λαμπρό γεύμα.

Η έορτή αυτή θά τούς θύμιζε ημέρες παλαιάς ευτυχίας. Γιατί όταν, πρό μερικόν έτών, ο καλλιτέχνης ήρθε από τη Γαλλία, είχε άρκετά χρήματα. Άγόρασε τότε τόν σπύτι της όδοι Βιλλερé και τόν έπλάωσε, όχι θέβαια με πολύ τέλεια, αλλά με κάθε άνεσι, γιά νά κατακτήση σ' αυτό μαζί με την νεαρή σύζυγό του, η όποια είχε έξαιρετικά χαρίσματα. Ήταν άγαθή, γλυκειά, χαριτωμένη, έργατική και οικονομός. Παιδαγωγός άλλοτε σέ μία πλούσια οικογένεια, συνήθισμένη νά εργάζεται και νά καρδίζει, θοηθούσε τόν σύζυγό της στα έξοδα τού σπιτιού, δίνοντας μαθήματα πιάνου, ενώ ο καλλιτέχνης, ο όποιος είχε άρκετά ιδιότροπο χαρακτήρα και λάτρευε τὰ έργα τού Βίκτορος Ουγκώ, καταγινώταν νά ζωτανεύη, με τόν κερí διάφορα πρόσωπα και σκηνές άπ' αυτά. Κάθε τόσο πορεύονε κάπως από τὰ έργα του, έπαίρνε διάφορες παραγγέλεις και η ημέρες κυλούσαν ήσυχα.

Αλλά άξαφνα, από τόν αίθρια εκείνο ουρανó, έσπασε ο κεραυνός... Η νεαρή σύζυγος τού καλλιτέχνη πέθανε και τόν βαρύ φορτίο της ζωής έπεσε από πολύ νωρίς στους μικρούς ώμους της Δέας, η όποια τόν σήκωνε θέβαια με θάρρος και γενναίότητα, αλλά είχε πολύ λεπτό οργανισμό γιά νά μπόρσθ ν' άνθέρη ως τόν τέλος.

Όταν η Δέα έφθασε στο άτελειό τού

ζωγράφου "Ενομπορτ" ο Φίλιππος θριασκόταν κιόλας εκεί. Καθόταν στο τραπέζι κοντά στην κ. "Ενομπορτ, έχοντας μπροστά του ένα πιάτο με μυρωμένες φράουλες, ενώ ο "Ενομπορτ αποτελειώνει μια ωραία εικόνα που παρίστανε σε σύμπλεγμα την σύζυγό του με το παιδί.

Η επίσκεψης αυτές στο άτελιέ του ζωγράφου αποτέλεσαν για τον Φίλιππο την αρχή μιας καινούργιας ζωής, της οποίας η γοητεία μεγάλωνε μέρα με την ημέρα.

Η κ. "Ενομπορτ αισθανόταν γι' αυτό ζωηρή συμπάθεια και το φερνόταν με μεγάλη αγάπη. Το αίσθημα αυτό το εनेθάρρυνε και το υπέθαλπε ο καλλιτέχνης, γιατί έβλεπε ότι η σύζυγός του εύρισκε ευχαρίστησι σ' αυτό κι' ότι εξασκούσε ευεργετική επίδρασι στην υγεία της.

Κάθε μέρα, προσπαθούσε να κρατάει το παιδί όσο το δυνατόν περισσότερη ώρα.

Αφού το χρησιμοποίησε πολλές φορές ως μοντέλλο, όπως και τη Δέα, άρχισε να του δίνει τα πρώτα μαθήματα ζωγραφικής.

Ο Φίλιππος του είχε πεί τα πρώτα άτεχνα σκίτσα του, τα οποία είχε κάνει μόνος του για να διασκεδάσει κι' ο ζωγράφος ανακάλυψε ότι φανέρωναν πραγματικό τάλαντο. Έτσι ανέλαβε να του μάθει την τέχνη του πράγμα που κατενθούσισε τον μικρό μας ήρωα.

Συχνά, όταν ο κ. "Ενομπορτ" ή η σύζυγός του ήταν μόνοι, μιλούσαν για τον Φίλιππο και για το μέλλον του. Κ' οι δυο αισθανόντουσαν τον ίδιο άοριστο πόθο στην καρδιά, αλλά κανένας δεν τολμούσε να τον εκφράσει πρώτος. "Ότι τους φαινόταν θέσιο ήταν ότι το παιδάκι αυτό ήταν απαραίτητο στην ευτυχία τους.

Αγαπούσαν επίσης και την Δέα, αλλά η αγάπη αυτή δεν είχε τόσο θαθείες ρίζες στην καρδιά τους όσο του Φίλιππου. Κι' αυτό οφείλεται στην καταπληκτική και παράδοξη ομοιότητα του Φίλιππου με το παιδί που τους είχε πεθάνει. Στα μάτια, στα μαλλιά, στον τόνο της φωνής, στο γέλιο του Φίλιππου, στον τρόπο τέλος με τον οποίο τους κύταζε υπήρχε κάτι που συγκινούσε θαυμάσια και που τους έκανε να θέλουν να τον έχουν πάντοτε κοντά τους.

Είχαν αρχίσει πια η ζέστες και συχνά μιλούσαν για την επιστροφή τους στην Νέα Υόρκη, αλλά από μέρα σε μέρα, ανέβαλλαν την αναχώρησή τους. Τους κρατούσε δεμένους στη Νέα Όρλεάνη η αγάπη τους προς το παιδί. Θα λυπώντουσαν τρομερά, αν το χωρίζοντουσαν.

Όταν η Δέα φάνηκε στην πόρτα, ο Φίλιππος άφησε το πιάτο με τις φράουλες και παίρνοντας μια μεγάλη ανθοδέσμη από τριαντάφυλλα που την είχε αφήσει σ' ένα τραπέζακι, έτρεξε να προυπαντήσει τη φίλη του.

— Νά τα λουλούδια για τα γενέθλια του πατέρα σου! της φώναζε. Σου τα στέλνει η θεία Άντωνία μ' ένα σωρό ευχές για σένα και γι' αυτόν...

Η Δέα τον ευχαρίστησε με φωνή που έτρεμε και μ' ένα γλυκό χαμόγελο στά χείλη. "Επείτα παίρνοντας με πρόφύλαξι τα θαυμάσια τριαντάφυλλα που της έδωσε ο Φίλιππος, τα τοποθέτησε προσεκτικά στο καλαθάκι της.

Ήταν τόσο συγκινημένη, ώστε μόλις μπόρεσε να προφέρει μερικές λέξεις.

— Έλα να πάρης μερικές φράουλες, και σ' εμένα, της είπε η κ. "Ενομπορτ, κάνοντας της θέσι κοντά της. "Ο Φίλιππος έφαγε το μεριδίό του... Ήταν τόσο ωραίες που δεν θέλησα να τον κάνω να περιμένει και του έδωσα τις δικές του πριν έρθης.

— Μπορώ, κυρία, είπε η μικρούλα, δειλά, να τις πάρω μαζί μου και να τις φάω στο σπίτι με τον πατέρα; Είναι σήμερα τα γενέθλιά του.

— Βέβαια, αγαπητή μου, αφού θέλεις...

Και η κ. "Ενομπορτ γέμισε ένα μικρό καλαθάκι με φράουλες και το έβαλε στο καλάθι της Δέας.

— Αγόρασες σήμερα κανένα δώρο του πατέρα σου; ρώτησε ο κ. "Ενομπορτ τη Δέα, της οποίας παρακολουθούσε τις κινήσεις με ζωηρό ενδιαφέρον χαμογελώντας δλοένα.

— Όχι, κύριε, απάντησε εκείνη με κάποια μελαγχολία. Δεν έχω τίποτε άλλο απ' αυτά τα λουλούδια και από το γλύκισμα που θά μου δώσει η Σελίνα... Θά ήθελα να του αγοράσω τον "Ανθρωπο που γελάει", αλλά το θιβλίο αυτό είναι πολύ ακριβό για μας...

Ο κ. "Ενομπορτ κύτταξε την σύζυγό του και χαμογέλασε:

— Λοιπόν παρηγορήσου, αγαπητή μου Δέα, είπε. "Ο πατέρας σου θά έχει το θιβλίο που τόσο λαχταράει... Θά το πάρω για τα γενέθλιά του και θά του το δώσω εσύ... Μοι ποζάρησες τόσο ωμορφα, τόσο φρόνιμα όλον αυτόν τον μή-

να, ώστε μου φαίνεται ότι δεν σε έχω πληρώσει όσο θά έπρεπε... Σου χαρίζω λοιπόν αυτό το θιβλίο για να το φλήσουμε.

Και της έδωσε ένα ογκώδη τόμο διπλωμένο με χαρτί και δεμένο με μία ροζ κορδέλλα.

Η Δέα πήρε το θιβλίο σιωπηλή. Δεν μπορούσε να προφέρει λέξι. Τα μάγουλά της τα ροδόχρωμα έγιναν έξαρση χλωμά σαν κρίνα και τα μάτια της φάνηκαν σαν να μεγάλωσαν από τη χαρά και την έκπληξι.

— "Ω! είπε, όταν συνήλθε λίγο, πόσο θά χαρή ο καυμένος ο πατέρας!... Ναι, πόσο θά χαρή... Δεν μπορώ, κυρία, να σάς πω τίποτε... να σάς ευχαριστήσω... δεν μπορώ...

Και άρχισε να κλαίει, χύνοντας δάκρυα χαράς κι' ευγνωμοσύνης. Απότομα κατόπιν, σαν να ντρεπόταν για την τόση συγκίνησή της, πήρε το καλάθι της κι' έσπευσε να γυρίσει έξω, χωρίς να προσθέσει λέξι.

Όταν έφθασε στο σπίτι, ο πατέρας της καταγινώδων ακόμα με την λεπτή εργασία του, ξεχνώντας, ότι ήταν η ημέρα των γενεθλίων του.

Η Δέα στην αρχή δεν το ή ελε τίποτε. Τα χαρακτηριστικά της ήταν ακόμα αλλοιωμένα από την συγκίνησι που είχε δοκιμάσει.

— Σουσάννα ρώτησε ζωηρά μπαίνοντας στην κουζίνα, το γεύμα πώς πηγαίνει;

— Πολύ καλά, δεσποινίς Δέα... Περιήγησα!... "Αγόρασα φρέσκα σπαράγγια κι' ένα κοττόπουλο πολύ τρυφερό. Για κυττάξετε κι' αυτές έδω τις πέστρες! Είναι το καλύτερο ψάρι που είχαν στην αγορά... φρέσκο... της άρχισε να αφηγείται.

— "Εφερα κι' εγώ, είπε η Δέα, φράουλες, κάτι φράουλες πανάκριβες που μου τις έδωσε η κ. "Ενομπορτ. Πόσο θά χαρή ο πατέρας άμα δει αυτά τα τόσο ωραία πράγματα... "Αμ! το θιβλίο; Αυτό πρό πάντων θά τον πλημμυρίσει από χαρά...

Σε λίγο η Δέα έστρωσε το τραπέζι. "Εβαλε τον "Ανθρωπο που γελάει" πλάι στο πιάτο του πατέρα της.

Το γλύκισμα της Σελίνας, τα λουλούδια του Φίλιππου, όλα ήταν εκεί δίνοντας στο τραπέζι έντελως ξεράτση δψι.

Αφού τελείωσαν όλες η προετοιμασίες, η Δέα πήγε στο δωμάτιο, όπου εργαζόταν ο πατέρας της και του είπε γέμνη χαρά.

— Πατέρα, ξέρετε ότι σήμερα είναι τα γενέθλιά σας; Τά γενέθλιά μου; Ξαναείπε ο καλλιτέχνης με ύφος αφηρημένο σηκώνοντας άργα το κεφάλι του.

— Ναι, πατέρα, σήμερα είναι η έορτή σας και θέλω να είσθε ωραίος γιατί σάς ετοιμάζω μια έκπληξι.

Και λέγοντας τα λόγια αυτά η Δέα, ταχτοποίησε με το χέρι της τα μαλλιά του καλλιτέχνη και διώρρωσε τη γραββάτα του.

Ο καλλιτέχνης ταχτοποίησε τα εργαλεία του επάνω στο τραπέζι, έβγαλε τα γυαλιά του και σηκώθηκε με κάποια έκπληξι.

— "Εκπληξι! είπε μελαγχολικά. Είχα πολλές δυσάρεστες εκπλήξεις στη ζωή μου... Τα γενέθλιά μου!... "Όλες η μέρες είναι πια όμοιες για μένα...

— Δεν έχετε δικήν πατέρα!... Σήμερα θά είναι πολύ ευτυχισμένη μέρα... Θά δΐητε και θά μου πΐητε... "Εχετε καιρό να δΐητε τέτοια μέρα...

Και η Δέα, αφού άνοιξε την πόρτα με κάθε επισημότητα, πήρε τον πατέρα της από το χέρι και τον ώδηγησε με περηφάνεια στο τραπέζι που ήταν στρωμένο με κάθε πολυτέλεια.

Ο καλλιτέχνης στάθηκε μια στιγμή σαστισμένος. "Επειτα το πρόσωπό του φωτίστηκε και είπε καταγοητευμένος προς μεγάλη έκπληξι της Δέας:

— Πραγματικά, μου κάνεις μια ευχάριστη έκπληξι... Σε θεσβαιώνω ότι δεν περιμένα μια τόσο λαμπρή έορτη... Τι ωραία πράγματα! "Εκλεκτά φαγητά... άνθη... φρούτα... γλυκίσματα...

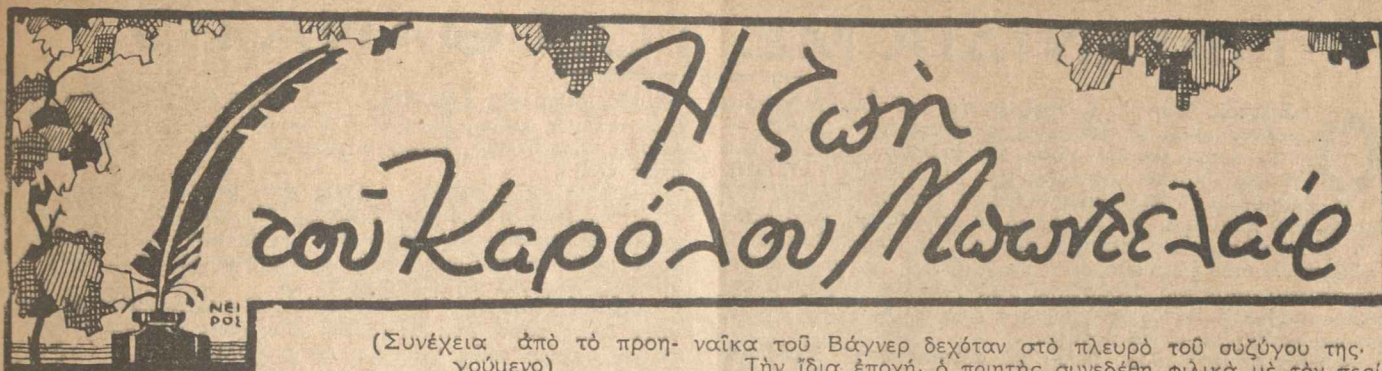
— Δεν σάς έλεγα πατέρα; Και που να δΐητε ακόμα το ξεδίπλωσε και άρχισε να το ξεφυλλίζει...

— "Ο "Ανθρωπος που γελάει! φώναξε. "Ο "Ανθρωπος που γελάει! "Η πολυτελής έκδοσις του "Ασέτ... "Η καλύτερη έκδοσις!... Πώς απόκτησες αυτό το θιβλίο, Δέα...

Μπορώ να το κρατήσω;... Είναι δικό μου;

(Ακολουθεί)

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

"Ετσι, αντί να θελτιώνει την κατάσταση του, την επεδείωνε.

"Επίσης για να πολεμήσει την δύσπνοια, έπαιρνε αιθέρα. Μά το φάρμακο αυτό, του οποίου άρχισε γρήγορα να κάνει κατάχρησι, τον έβλαπτε αντί να τον ωφελή.

Ο ποιητής από καιρό, παραπονιώντας για έμετους. Τώρα έπεφερε δλοένα και πιο πολύ από άπνιες. Και όταν το πρωί, υπό την επίδρασι των ναρκωτικών άποκοιμώταν, είχε εφιάλτες, λαχανιάσματα, άπνιες, πηδήματα στον ύπνο του και ιδρώτες.

Τέλος, το παλινό φρικώδες νόσημά του, εκδηλώθηκε πάλι με θούλες στην επιδερμίδα, με ήμικρανίες και με ξαφνικές μεγάλες κοπώσεις.

Μά έξαφνα, ένα προμήνυμα πιο σοβαρό εκδηλώθηκε.

Στις 13 Ιανουαρίου 1860, ενώ ο Μπωντελαίρ θριασκόταν έξω από το σπίτι του, έπαθε μια ελαφριά έγκεφαλκή συμφορησι. Μπόρεσε ωστόσο να δώσει μια διευθυνσι σε κάποιον άμαξά, την διευθυνσι μιας γρηάς γυναίκας (της μητέρας της Ιωάννας, ίσως, γιατί η Ιωάννα είχε μητέρα) όπου και τον μετέφερε.

Η γρηά αυτή τον περιποιήθηκε με πρακτικά μέσα.

"Επειτα από μερικές στιγμές, μπόρεσε να σηκωθεί.

Μά μόλις θρέθηκε όρθιος, έπαθε μια καινούργια κρίσι, εκδηλωμένη μ' έμετους και ίλιγγους. Δεν μπορούσε να κάνει ένα βήμα, χωρίς να νομίζει ότι θά λιποθυμήσει.

Τέλος, έπειτα από μερικές ώρες, όλα διαλύθηκαν και την άλλη μέρα το θράδυ ξαναγύρισε στο "Ξενοδοχείο της Διέπτης", όπου έμενε έντελως καλά, όπως είχε, μ' "κουρασμένος από να είχε κάνει ένα μεγάλο ταξίδι.

Τίποτε ωστόσο, ούτε η άρρώστεια, ούτε η δυστυχίς, δεν μπόρεσαν να πνίσουν στον Μπωντελαίρ το χάρισμα που είχε να ένθουσιάζεται η να έξεγειρείται, προκειμένου για τις μεγάλες υποθέσεις της τέχνης.

Ο ίδιος άνθρωπος, που από το 1845, είχε υπερασπιστή με τόση θερμή και με τόση αντίληψι την άμφοιστομένη ακόμα μεγαλοφυά του ζωγράφου Εϋγενίου Ντελακρουά, χαιρετούσε τώρα στο πρόσωπο του Ριχάρδου Βάγνερ, ο οποίος έφθασε στο Παρίσι, το φθινόπωρο του 1859, τον δημιουργό της μοντέρνας μουσικής.

Ο Μπωντελαίρ παρευρέθηκε στις περίφημες συνουλές Βάγνερ της 25 Ιανουαρίου, 1 και 8 Φεβρουαρίου 1860, η οποίες ήταν, για πολλούς απ' αυτούς που θά γινόντουσαν οι πρωτοπόροι της θαγνευτικής μουσικής στη Γαλλία, μια συνταρακτική αποκάλυψις.

Ο ποιητής κατενθουσιάστηκε.

"Αιτή η μουσική — έγραφε στον Πουλέ — Μαλασσι στις 16 Φεβρουαρίου — ήταν μια από τις μεγαλύτερες απολαύσεις της ζωής μου. Δέκα πέντε χρόνια έχω να αισθανθώ τέτοια καλλιτεχνική μέθη."

Δεκαπέντε χρόνια! Δηλαδή από το 1845, από την έποχή που γνώρισε το έργο του Ντελακρουά.

Ευθύς άμέσως, ο Μπωντελαίρ προσχώρησε στον μικρό όμιλο των πρώτων μαθητών του Βάγνερ. Λίγο αργότερα γνώρισε τον μουσικόσυνθέτη τον Ίσιο. Τον συνάντησε στο περίφημο φιλολογικό καφενείο Τορτόνι, όπου ο Βάγνερ έπηγαινε καμιά φορά συνοδευόμενος από τον σκύλο του Φίλιπ. Ασφαλώς, ο Μπωντελαίρ θά πήγαινε και στις μουσικές Τετάρτες του σπιτιού του Βάγνερ, όπου πήγαιναν ο Μπερλιόζ και ο Γκούνο και όπου η Μίνα, η πρώτη γυ-

ναίκα του Βάγνερ δεχόταν στο πλευρό του συζύγου της. Την ίδια έποχή, ο ποιητής συνδέθηκε φίλικά με τον περίφημο σκιτογράφο Κονσταντέν Γκύς, του οποίου τα έργα αποτελούν την καλλίτερη ήθογραφία του Παρισιού του καιρού του Μπωντελαίρ.

Την ίδια ακόμα έποχή, 1859 — 1860, ο Μπωντελαίρ ενδιαφέρθηκε για την τύχη του ζωγράφου Μερνόν, ο οποίος είχε πέσει στην δυστυχία και τον όποιο βοήθησε να πουλήσει τα έργα.

"Ωστόσο, παρ' όλ' αυτά, ο Μπωντελαίρ έκανε στη ζωή — πώς άλλοιώς να τις χαρακτηρίσει κανείς; — μερικές "απρέπειες" σχετιζόμενες πάντοτε με το χρήμα.

Στο 1860, του είχαν εμπιστευθή να φυλάξει ένα χρηματικό ποσό, το όποιο εκείνος σπατάλησε.

Οι πιστωταί του κι' άνάμεσα σ' αυτούς ο "Αροντέλ, η "γρηά τρίγρις", όπως τον έλεγε, του είχαν στήσει πολιορκία. Για να τους καταπραΰνη λοιπόν τους έδωσε ένα μέρος των χρημάτων που του είχαν εμπιστευθή. Διάφορες έφημερίδες του χρωστούσαν τότε χρήματα και σκέφθηκε πώς άμα τον πλήρωναν θά συμπλήρωνε το ποσόν που είχε σπατάλησει.

Μά οι ύπολογισμοί του βγήκαν λανθασμένοι.

Τότε άμολόγησε την κακή του πράξι στη μητέρα του, παρακαλώντας την να τον σώσει.

Μά αυτό που φαίνεται έξ ίσου σοβαρό με την πράξι του είναι η έξης φράσις της έπιστολής του προς την μητέρα του:

"Δεν πρέπει να υπερβάλεις ότι έκανα. Είναι θέσια μια τερατώδης άνοησι, μ' την έκανα πολλές φορές ως τώρα χωρίς να πάθω τίποτε..."

Μά δεν ήταν αυτό όλο... Εννιά χρόνια αργότερα, έκανε πάλι τα ίδια...

Χωρίς να θέλουμε να δικαιολογήσουμε μια συμπεριφορά άδικαιολόγητη, θά προσπαθήσουμε ωστόσο να την εξηγήσουμε. Γιατί το έκανε ο Μπωντελαίρ αυτό; Από άνεια; "Όχι... Σ' αυτό φαίει η καταγωγή του, η άνατροφή του, η πεποίθησίς του, ότι ήταν "παιδί οικογενείας" που και στις χειρότερες ακόμα στιγμές, νομίζει ότι δεν θά μείνει άπροστάτευτο, ότι οι δικαί του θά τον συνδράμουν και δεν θά καταδιώξθ.

"Ετσι σκεφτόταν ο Μπωντελαίρ στα σαράντα του χρόνια. Την ίδια έλλως τε έποχή υπέγραφε γραμμάτια εν άγνοία της μητέρας του, πληρωτά απ' αυτή.

"Κάρολε — του έγραψε η κ. "Ωλίκ — αν και είσαι καλός άνθρωπος, πώς θά με καταστρέψεις"

Μά, πριν του τά γράψη αυτά, πλήρωνε και ο Κάρολος το ήξερε. "Η κατάχρησις αυτής της μητρικής στοργής ήταν ο τρόπος της άγάπης του.

Κατ'εμε έγωιστικά!

Μά όποιος ήταν "κανός γι' αυτές τις απρέπειες, ο Μπωντελαίρ ήταν επίσης "κανός για μεγάλες άποσιώσεις, γιατί πραγματικά ήταν καλός. Για να το λέη άλλως τε αυτό η μητέρα του που τόσο υπέφερε εξ αιτίας του θά πΐη πως ήταν άληθεια.

"Απόδειξις η συμπόσις που εξακολουθούσε να έχει για την παλιά του έρωμένη, την Ιωάννα (την "παραλυτική μου" όπως την άποκαλούσε τώρα) θέλοντας ότι η υγεία της δεν θελτιωνόταν (και πώς να θελτιωθ ή από ημπούλια με το ρόδι δεν έλεγε από κοντά της); ο Μπωντελαίρ της νοίκιασε ένα ωραίο και εύαερο έξοχικό σπίτι στο Νεί-γυ. "Εγκατέλειπε μάλιστα και ο ίδιος το ξενοδοχείον που έμενε για να πάη να καθήση κοντά της. (Ακολουθεί)

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΜΕ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ

Ο Σάντορ, όλη την ημέρα, έπλεκε καλάθια. Μά, τρία χρόνια τώρα δεν κατάφερνε να θωάνη το ψωμί του. Μιά ημέρα λοιπόν πήρε την απόφαση να πέση σ' ο ποτάμι και να τελειώσει μία για πάντα με τη ζωή.

Η Άννούσκα, η φίλη του, δεν ήξερε τίποτε. Μά, την Κυριακή, που ήταν όλη την ημέρα μαζί στην έξοχή, κατάλαβε από τα μισόλογα του Σάντορ την τραγική του απόφαση.

Όταν λοιπόν χωρίστηκαν το θράδυ, η Άννούσκα δεν γύρισε στο σπίτι της. Κρύφτηκε στην γωνιά του δρόμου και περίμενε. Κατά τις δέκα ή ώρα ο Σάντορ βγήκε στο δρόμο και τράβηξε για το ποτάμι.

— Είπε φανερό πως θέλει να αυτοκτονήσει! Συλλογίσθηκε. Κι' απότομα, με μία ξαφνική απόφαση, έτρεξε ως τη γέφυρα κι' από εκεί, μ' ένα πήδημα, έπεσε στο ποτάμι. Σε λίγο, μία σπαρακτική κραυγή ακούστηκε μέσα στην νύχτα.

— Βοήθεια!... Βοήθεια!...
Ο Σάντορ γνώρισε αμέσως τη φωνή της Άννούσκας. Δίχως να διστάση ούτε στιγμή, θούτηξε από την όχθη και την έσωσε. — Έπειτα, την πήρε στην αγκαλιά του και τράβηξε για το σπίτι του. Δεν ήθελε πια να πεθάνη. "Ήθελε να ζήσει για την Άννούσκα.

Μά η ζωή δεν είχε αλλάξει. Ήταν πάντα δύσκολη. Το θράδυ, πολλές φορές κοιμώντουσαν νηστικοί.

Μιά ημέρα, λοιπόν, η Άννούσκα ρώτησε τον κύρ Σάφφερ, έναν γέρο Πολωνοεβραίο που καθόταν πιά πέρα από το σπίτι τους:

— Μήπως μπορούμε να θροούμε κανένα δάνειο;

— Μπα! Ποιός δανείζει σήμερα; Της απάντησε ο κύρ Σάφφερ.

— "Ε, τότε θα πέση στο ποτάμι κι' αυτή τη φορά θα πνιγί... Έκανε με πίκρα η Άννούσκα.

Ο κύρ Σάφφερ συλλογίσθηκε λίγο κι' ύστερα της είπα μία ιδέα του:

Σας συμβουλεύω να πάτε κι' οι δυο στο ποτάμι. Έπειτα, θα πέσης στο νερό εσύ τάχα για να πνιγίς. Ο Σάντορ όμως θα προφτάση πάλι να σε σώση. Κι' εγώ, ύστερ, από αυτή την ιστορία θα φροντίσω να σάς θρω λεφτά...

— Λεφτά; Έκανε δύσπιστα η Άννούσκα. Μπορούμε να θρούμε έτσι λεφτά;

— Μά αφού σου τό λέω; Έκανε ο κύρ Σάφφερ. Θα σου θρω διακόσια «λέι» από τους φιλανθρωπικούς συλλόγους. Μπορεί μάλιστα να πάρη κι' ο Σάντορ έκαστο «λέι» ως αμοιβή για τη «διάσωσή»...

— Άλήθεια; Ψιθύρισε με θαυμασμό η Άννούσκα.

— Βέβαια! Μά δεν πρέπει να πής τίποτε στον Σάντορ. Έπειτα, θα ύποσχεθής στην άστυνομία ότι δεν θα ξαναπέσης στο ποτάμι. Σ' όλες τις ερωτήσεις, θ' απαντάς στερεότυπα: «Πεινούσαμε!» Κατάλαβες; Τ' άλλα είναι δική μου δουλειά. Έπειτα θα φύγουμε από εδώ και θα πάμε σ' άλλη πόλη. Η Τρανσυλθανία είναι απέραντη!...

Έτσι κι' έγινε. Ο Σάντορ, δίχως να ξέρη τίποτε, έσωσε πάλι την Άννούσκα. Κι' οι δυο τους έγιναν δεκτοί στο νοσοκομείο για λίγες ημέρες. Είχαν κρυολογήσει, μά δεν ήταν τίποτε σοβαρό. Όταν βγήκαν ο κύρ Σάφφερ είχε μαζέψει κιόλας τα τρακόσια «λέι».

Ο Σάντορ, όταν έμαθε πως είχε θρει αυτά τα λεφτά απόμεινε άναυδος. Μά έπειτα είδε πως δένυπρηξε άλλος τρόπος για να ζήσουν.

— Την άλλη φορά θ' αυτοκτονήσω εγώ! Είπε της Άννούσκας.

— Όπως θέλεις... Το απάντησε εκείνη χαμογελώντας.

Ο κύρ Σάφφερ όμως δεν συμφωνούσε. Θα πήγαιναν στο Σατμάρ και θ' αυτοκτονούσε πάλι η Άννούσκα.

— Μά αυτό είναι άδικο! Φώναξε ο Σάντορ.

Ο κύρ Σάφφερ ωστόσο ήταν άμετάπειστος.

Έφθασαν λοιπόν στο Σατμάρ και κατέλυσαν σ' ένα μικρό ξενοδοχείο. Η Άννούσκα έγραψε ένα «άποχαιρητήριον γράμμα» κι' έδιώξε τους δυο άνδρες. Σε μισή ώρα θα ξαναγύριζε ο Σάντορ για να τη σώση...

Έτσι, η Άννούσκα πήρε καμιά είκοσριά κουφέτα κινίνο και ξαπλώθηκε στο κρεβάτι. Όταν γύρισε ο Σάντορ την θρήκε άναίσθητη κι' έπαιξε μία χαρά το ρόλο του. Η Άννούσκα πέρασε τρείς ημέρες στο νοσο-

κομείο, όπου της έπλυναν το στομάχι κι' ύστερα θήηξε έξω τελείως καλά. Η αυτοκτονία της είχε συγκινήσει τον κόσμο. Κι' ο κύρ Σάφφερ μάζεψε τρείς δολάριας χαλάδες «λέι».

— Όλα πάνε καλά... Τους είπε μέσα στο τράνι που τους πήγαινε στο Ναγκυθράντ. Ώς το καλοκαίρι θα έχουμε τελειώσει τον γύρο της Τρανσυλθανίας. Θα πάμε τότε να ξεκουρασθούμε σε μία λουτρόπολη και κατόπιν θα τραβήξουμε για τη Βεσσαράβια...

Στο Ναγκυθράντ η «δουλειά» τελείωσε καλύτερα από κάθε άλλη φορά. Μά τα έξοδά τους ήταν μεγάλα κι' έπρεπε να φύγουν πάλι για μία άλλη πόλη.

Στο Τεμεσθάρ, ήταν η σειρά του Σάντορ. Έπειτα, στο Ναζυσεμπέν, η Άννούσκα άφησε ένα θράδυ το γκάζι άνοιχτό. Οι δυο αυτόχειρες δοκίμαζαν όλους τους τρόπους της αυτοχειρίας. Κι' ο κύρ Σάφφερ έκανε χροιάς δουλειές. Η Άννούσκα μάλιστα ήθελε και να διασκεδάσει λιγάκι, μά ο γέρο-εβραϊός γκρίνιαζε.

Χαλάμε πολλά λεφτά, όταν καθώμαστε! Τους είπε.

Ήθελε μία αυτοκτονία κάθε τρείς, τέσσερες ημέρες.

— Κάθε δεκαπέντε! Το δήλωσε κατηγορηματικά ο Σάντορ.

Και ξεκίνησαν πάλι. Πέρασαν από τριάντα δύο πόλεις και καθένας τους αυτοκτόνησε δέκα ξη φορές. Είχαν σπάσει το παγκόσμιο ρεκόρ!...

Η άνοιξη είχε τελειώσει, όταν έφθασαν στη Βασαρέν. Εκεί πέρα είχε γεννηθή η Άννούσκα. Ήθελε λοιπόν να κάνει μία πολύκροτη αυτοκτονία. Μά ο Σάντορ δεν ήθελε ένα τέτοιο σκάνδαλο. Τι θα έλεγαν όλοι εκείνοι που την είχαν γνωρίσει μικρή; Η Άννούσκα όμως έπαινε κι' άρχισαν έτσι να μαλώνουν. Ο κύρ Σάφφερ τότε μήτηρ στη μέση για να συμβιβάζση τα πράγματα.

— Την τελευταία φορά αυτοκτόνησε εσύ... Είπε της Άννούσκας. Τώρα είναι η σειρά του Σάντορ. Καθώς έλεπε, λοιπόν, έχεις άδικο!

Η Άννούσκα άρχισε να κλαίη, μά υποχώρησε. Ο Σάντορ τότε έ-

θγαλε το σκοινί από τη βαλβίδα του και δοκίμασε την άνοχη του.

Θα κρεμιόταν από το ταβάνι. Έπειτα πήγε με την Άννούσκα σ' ένα γειτονικό καφε-νείο. Η Άννού-

(Συνέχεια στη σελίδα 56)

Βούτηξε στο νερό και την έσωσε

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΛΙΖΕΤΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΜΠΡΕΝΓΚΙΕ

Ο διευθυντής «Μπάντι Νασιονάλ» δέχθηκε μ' ένα ευγενικό χαμόγελο τον επισκέπτη του:

— Είστε, του δήλωσε, ο δημοσιογράφος Άνρϋ Μπερνάρ;

— Άκριβώς, γρύλλισε ο νέος. Είμαι ο Άνρϋ Μπερνάρ, ο οικονομικός συντάκτης του «Εντράν». Ήρθα...

— Ναι, ναι, τον διέκοψε, ο τραπεζίτης, ήρθατε ως ιδιώτης. Θέλετε να μου ζητήσετε εξηγήσεις; Ίσως κιόλας να έχετε την διάθεση να με χαστουκίσετε. Το βλέπω στο έκθροικό βλέμμα σας. Στη στάση σας. Στο προσβλητικό φέρο-σμό σας.

— Κύριε, τ' απάντησε ο Μπερνάρ, αυτό που κάνετε δεν ήταν καθόλου ευγενικό. Δεν ήταν τίμιο. Με κατηγορήσατε στον διευθυντή μου για να με διώξη. Έξ ατίας σας έχασα τη θέση μου. Και για να με προσβάλετε περισσότερο ριχθήκατε στη γυναίκα μου. Της στείλατε ένα τρυφερό γράμμα και λουλούδια. Έσείς, είσατε η άφορμή του χωρισμού μας. Κι' αυτό θα μου το πληρώσετε πολύ ακριβώς.

Και ο Μπερνάρ με τα τελευταία λόγια τράβηξε γρήγορα από την τσέπη του ένα πιστόλι και το πρότεινε απειλητικά στον τραπεζίτη.

—Θα σάς εξαναγκάσω να μου όμολογήσετε τις ένοχες σχέσεις σας, ούρλιαξε κι' έπειτα θα σάς σκοτώσω σάν σκυλί!...

Ο τραπεζίτης δεν ταράχθηκε καθόλου.

— Έλατε, φώναξε αυστηρά στον Μπερνάρ, ήσυχάζεστε. Μη κάνετε σάν τρελλός. Τα πράγματα δεν είναι όπως τα φαντάζεσθε. Πάρτε μία καρέκλα και καθίστε. Βάλτε κι' αυτό το παιγνιδάκι στην τσέπη σας. Κυτάξτε, η ζωή είναι τόσο όμορφη. Άν με σκοτώσετε θα πάψετε να βλέπετε το Παρίσι. Νά χαίρεστε την ευθύμιά του. Σας περιμένει το όγρο κελλά της φυλάκης. Και για σκεφθείτε, για όλα σας τα χρόνια! Κι' αυτό, δίχως κανένα λόγο.

Για μία άνοχη. Έπειδή έστειλα μερικά λουλούδια στη γυναίκα σας και της έγραψα δυο τρυφερά λόγια. Όσο για το διώξιμό σας από τον «Εντράν» αυτό είναι μία άλλη ιστορία. Θα την πούμε κι' αυτή σάν έρθη η σειρά της. Μά καθίστε, σάς παρακαλώ, και λογικευθείτε. Μην άδικείτε την νοημοσύνη σας.

Ο Μπερνάρ άφωπλισμένος, σωριάστηκε σε μία πολυθρόνα.

Και τώρα, φίλε μου, του δήλωσε ο τραπεζίτης, θα σε παρακαλέσω να μ' ακούσης προσεχτικά. Θα σου είπω μία ιστορία. Και σε θεσπιάω ότι είσαι ο πρώτος άνθρωπος — και μπορείς να καυχήθης γι' αυτό — που άκουσες τον διευθυντή της «Μπάνκ Νασιονάλ» να διηγείται αίσθηματικές ιστορίες:

Μία φορά λοιπόν κ' είναι καιρό, έφθασε στο Παρίσι ένα φτωχόπαιδο. Ήταν χλωμό, κακοντυμένο κ' η πείνα του είχε σβύσει την ζωηρότητα από το παιδικό βλέμμα του. Όσοσο αυτό το παιδί είχε το κουράγιο να κάνει θ-νείρα. Ώνιευρόταν να κατακτήση μία μέρα το Παρίσι.

Κι' εκεί από το όγδοο πάτωμα μιάς λαϊκής πολυκατοικίας του Καρτιέ Λατέν, από την σοφίτα της, κύτταξε τον κόσμο, του έδειχνε απειλητικά τη γροθιά του και του φώναζε:

— Έσέναν που τώρα δεν με προσέχης γιατί είμαι πεινασμένος και φτωχός. Θα έρθη μία μέρα που θα σε κάνω να με θαυμάζης!...

Και μ' αυτό το τρελλό όνειρο, ρίχθηκε στη μελέτη των

βιβλίων του. Διάβαζε όσο άντεχε το μυαλό του και τα νεύρα του. Έπρεπε διαρκώς να είναι πρώτος στο σχολείο, για να κερδίση την ύποτροφία και να σπουδάξη δίχως έξοδα, μία και δεν είχε λεφτά. Και τα κατάφερε.

Έπρεπε ακόμη να έχη ένθουσιασμούς και κέφι. Μά ο δυστυχής αυτός άνθρωπος μέρα με την μέρα άρχισε, από την υπερκόπωση, να χάνη τον ένθουσιασμό του. Και να ξαφνικά που ένα πρωί θρέθηκε ριγμένος σ' ένα παγκάκι του κήπου του Λουξεμβούργου, πληγωμένος θανάσιμα από την μοναξιά του. Ήταν Άνοιξη. Τα λουλούδια ευώδιζαν. Τα πουλιά χαϊρόντουσαν τα δροσερά φυλλάδια των δέντρων κ' οι έρωτευμένοι περνούσαν σφιχταγκαλιασμένοι από μπροστά του, μιλώντας με τρυφερότητα. Ώστόσο αυτός ήταν έντελως μόνος. Κ' ήταν, σκεφθείτε, είκοσι χρονών! Τότε για πρώτη φορά σκέφθηκε το μάταιο των προσπαθειών του. Γιατί έκαμε όλ αυτά τα πράγματα; Τι θα κέρδιζε αν κατακτούσε το Παρίσι, αφού δεν είχε κανέναν άνθρωπο δικό του που θα χαιρόταν για την έπιτυχία του; Έτοιμαζόταν να θέση λοιπόν τέρμα στη ζωή του, όταν ξεπετάχθηκε μπροστά του ένα άγγελουδι. Το χαμογέλασε με καλωσύνη κ' ύστερα του έδωσε το μισό κουλούρι του.

— Γιατί είσαι λυπημένος; τον ρώτησε. Θέλεις να σε διασκεδάσω; Με λένε Λιζέττα. Ή μακά αν σ' έδλεπε θα σου έκανε παράπονα γι' αυτά τα μούτρα που έχεις. Μήπως είσαι άρρωστος;

Ο νέος κύτταξε αυτό τ' άγγελουδι. Ήταν ένα χαριτωμένο κοριτσάκι. Μία μικρή Παναγία που διαρκώς χαμογελούσε με καλωσύνη. Η περιποιήσεις του τον συγκίνησαν. Για να του φανή ευχάριστος άρχισε να του διηγείται ένα σωρό ιστορίες. Και ξαφνικά έντελήθηκε ότι του πέρασε η μελαγχολία του. Όταν έφυγε, είχε άνακτήσει πάλι την αίσιοδοξία του. Μά έπεθύμησε να ιδί πάλι το κοριτσάκι. Και πήγε ξανά την άλλη μέρα στον κήπο του Λουξεμβούργου και το συνάντησε. Κι' από τότε πήγαινε κάθε μέρα. Για την Λιζέττα ήταν ο σοφός φίλος της. Γι' αυτόν όμως εκείνη, ήταν το χαμόγελο του. Της έλεγε όλα τα θάσάνα του και τις στενοχώριες του όλα τα όνειρά του. Κ' η Λιζέττα τον άκουγε σοβαρή, σάν μεγάλη κι' αφώσιωμένη σ' αυτά τα παράμυθια που δεν καταλάβαινε.

Κι' έτσι περνούσε ο καιρός. Ο νέος πήρε το διπλωμά του, διαρίσθηκε στην τράπεζα κι' άρχισε να άνεβαίνει πολύ γρήγορα τα σκαλοπάτια της Ιεραρχίας. Η Λιζέττα ήταν τώρα ένα χαριτωμένο κοριτσάκι. Ένας άγγελος! Έλαμπε δολοκλήρο από την ύμορφία. Μά δεν είχε ξεχάσει τον μεγάλο φίλο της. Τον έβλεπε συχνά, διασκεδάζει μαζί του με αβρότητα και του έλεγε όλα τα θάσάνα κι' όλες τις αίσθηματικές θλίψεις που είχαν άρχισι να θασανίζουν την καρδιά της. Το μιλούσε ακόμη για έναν νέο, έναν σοβαρό νέο, που δεν τον ένοιωσε για τα χαμόγελά της.

Κι' αυτός την παρηγορούσε και προσπαθούσε να της γιάτρειη τις πληγές του πρώτου έρωτος που είχαν ματώσει την καρδιά της.

Με την βοήθειά της λοιπόν και με την άφοσίωσή που του έδειχνε, ο τραπεζίτης υπάλληλος προώδεσε. Και μία μέρα δίχως κ' εκείνος να το περιμένη θρέθηκε να κάθεται στη θέση του διευθυντή της «Μπάνκ Νασιονάλ». Τότε θυμήθηκε και την παλιά φίλη του, στην οποία ώφειλε όλο-

(Συνέχεια στη σελίδα 56)

Ήταν ένας άγγελος!...

Η ΠΕΡΗΦΑΝΗ

ΥΠΟ RENE BAZIN

Τὴν ἔλεγαν Ἰρέν. Ἦταν περήφανη, σὰν ἓνα ἀπόρρητο φρούριο, καὶ κύτταζεν ὅλους τοὺς ἀνδρες ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ μεγαλείου της. Ἦταν ὡραία; Ἴσως ὄχι. Ἡ μάλλον μεγάλη μύτη της, τὰ δίχως θλέφαρρα ἔχιδον μάτια της, τὸ στενὸ μέτωπό της μπορούσαν νὰ θεωρηθοῦνε ἐλαττώματα. Μὰ δὲν μποροῦσε νὰ τὴν πῆς καὶ ἀσχημὴ. Τὰ σαρκώδη χεῖλη της καὶ τὸ στρογγυλὸ πηγούνι της, τῆς ἔδιναν μεγάλη χάρι. Μὰ ἡ συμπεριφορὰ πού ἔδειχνε ἀπέναντι τοὺς ἄλλους, συμφωνοῦσεν ἐντελῶς μετὰ τὴν περηφάνειά της καὶ μετὰ τὸ εἰρωνικὸ τῆς πνεῦμα. Κανένας ἄντρας δὲν μπορούσε νὰ καυχήθῃ πὼς ὑπῆρξε φίλος τῆς Ἰδαίτερως. Σὰν τὶς ἀπάτητες βουνοκορφές, πού κεντοῦνε τὴν ὄρεξι τῶν ὀρειθατῶν, ἔτσι καὶ αὐτὸ τὸ πρόσωπο πού, παρ' ὅλα τὰ εἰκοσιπέντε τοῦ χρόνιου, δὲν εἶχε, καθὼς λέγανε, γνωρίσει ποτὲ τὸ χᾶδι τῶν ἀνδρικών χεελίων, ἔκανε ὅλους τοὺς ἀνδρες νὰ πλάθουν χίλια-δυὸ ὄνειρα.

Ἐχε τελειώσει τὶς νομικὲς σπουδές της. Στὸ γραφεῖο ὅπου ἐργαζόταν κρατοῦσε ἀπέναντι τοὺς προϊσταμένους της τὴν ἴδια συμπεριφορὰ πού ἔδειχνε καὶ τοὺς συμφοιτητές της, ὅταν ἐσπούδαζε. Οὔτε ἡ περιουσία, οὔτε ἡ φυσικὴ χάρι, οὔτε ὁποιοδήποτε ἄλλο προσόν ἑνὸς ἀνδρός, δὲν ἦσαν ἱκανὰ νὰ νικήσουν τὴν ἀδάμαστη ἀντίστασίν της.

Ὅσοι προσπαθοῦσαν νὰ θροῦνε μιὰν ἐξήγησιν στὸ ὅτι δὲν μπόρεσαν νὰ τὴν κατακτήσουν, ἔλεγαν πὼς ἦτανε δίχως καρδιά καὶ αἰσθήματα. Μὰ ἦτανε μεγάλη ἀδικία νὰ λένε ἀναισθητὰ ἐκεῖνα τὰ ἡδονικὰ χεῖλη καὶ τὰ μάτια της, πού μπορούσαν νὰ παίρνουν πότε-πότε μιὰ τόσο παθητικὴν ἔκφρασι.

Ὅχι, δὲν ἦτανε καθόλου ἀδιάφορη ἀπέναντι τοὺς ἀνδρες πού τὴν περιστοιχίζανε. Ἦξερε νὰ συμπεριφέρεται ἐπιδέξια, γιὰ νὰ συγκρατῇ τὶς συμπάθειές της. Ἴσως, ἡ αἴσθησις πὼς ἦταν τὸ ἀντικείμενο τῶσαν φλογερῶν ἐπιθυμιῶν, ἔμπνοῦσε μέσα της θαυότερες λαχτάρεις. Γι' αὐτὸ κιόλας δὲν ἀποφάσισε ν' ἀφοσιωθῇ σ' ἓναν μονάχα ἄνδρα, θυσιάζοντας ὅλους τοὺς ἄλλους.

Ἦτανε τὸ φῶς, γύρω ἀπὸ τὸ ὁποῖο στριφογυρίζαν ὅλες ἡ ἐρωτευμένες πεταλούδες καὶ δὲν ἤθελε νὰ στερηθῇ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τὶς βλέπῃ νὰ καίνε τὰ φτερά τους.

Οἱ ἐρωτευμένοι της ἦσαν ὅλων τῶν κατηγοριῶν, ἀρχίζοντας ἀπὸ τοὺς συμφοιτητές της, πού συνηγοροῦσαν σὲ φιλοφρονήσεις, γιὰ νὰ τραβήξουν τὴν προσοχή της. Ὑστερὰ ἐρχόντουσαν οἱ ἄνδρες πού συναντοῦσε στὸ σπίτι της ἢ στὶς φιλικές της οἰκογένειες ἄνδρες ἀπὸ τοὺς ὁποίους μερικοὶ ἦσαν παντρεμένοι, καὶ ἄλλοι, πλούσιοι αὐτοὶ, φανταζόντουσαν πὼς θὰ μαλάκωναν τὴν ἀλύγιστη καρδιά της, μετὰ πολὺτιμα δῶρα. Οἱ λιγώτερο εὐνοημένοι ἀπὸ τὴν τύχη, τῆς πρόσφεραν τὴν καρδιά τους. Ἄλλοι, πὺθαρρᾶλοι, ἐξεδήλωναν τὰ αἰσθήματά τους μετὰ ὥραιες φράσεις, ὅπως μέσ' ἐνὰ ρομάντσο, τῆς διηγόντουσαν ἱστορίες γιὰ νεράιδες, ἐνῶ ἄλλοι, συγκεντρώνοντας μέσα στὰ μάτια τους ὅτι εἶχανε νὰ τῆς ποῦνε, τῆς τὸ ἐκμυστηρεύοντουσαν μετὰ θλέμματα θλιμμένα...

Ἡ Ἰρέν, ὅμοια μετὰ βασίλισσα, βασίλευε σ' ὅλους τοὺς ταπεινοὺς ὑπηκόους της.

Μιὰ μέρα, ὥστόσο, συνάντησε στὸν δρόμο της ἓναν ἄνδρα πού δὲν ἔμοιαζε σὲ τίποτα μ' ὅλους ἐκείνους πού εἶχε γνωρίσει μέχρι τότε. Καὶ νὰ πὼς ἔγινε αὐτό:

Ἐνα ἀπόγευμα, φεύγοντας ἀπὸ τὸ γραφεῖο της προχωροῦσε πρὸς τὴν στάσιν τοῦ τράμ. Ἐνας νέος, μετὰ ἐμφάνισιν σπόρτομαν, καμμιὰ τριανταριά χρονῶν περίπου, πῆδησεν ἐλαφρὰ ἀπὸ ἓνα κομπὸ γκρίζο αὐτοκίνητο καὶ σταματώντας μπροστὰ της, τῆς εἶπε:

— Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς ὀδηγήσω στὸ σπίτι σας;

Ἡ Ἰρέν σταμάτησε κατάπληκτη. Γιὰ πρώτη φορά τῆς ζωῆς της συναντοῦσεν ἓναν ἄνδρα, πού ἡ τόλμη του ἔφτανε ὡς τὴν αὐθάδεια. Γιὰ μιὰ στιγμή, ἀναζήτησε μιὰ φράσιν ὑβριστικὴν. Μὰ ὁ εἰρηνικὸς χαρακτήρας της τὴν ἔκανε νὰ πῇ:

— Εἰσθε ἀξιαγάπητος, κύριε. Μὰ ἐκεῖνο πού ἀπεχθάνομαι, εἶναι τὸ γκρίζο χρῶμα. Ἄν τὸ ἀμάξι σας ἦταν κόκκινο, θὰ δεχόμουνα τὴν πρότασίν σας μ' εὐχαρίστησιν.

Ὁ νέος ὑποκλίθηκε τότε εὐγενικὰ καὶ τῆς ἀποκρίθηκε:

— Στὶς διαταγές σας!

Ὑστερὰ, ἀνέβηκε στὸ αὐτοκίνητό του καὶ ἀπομακρύνθηκε.

Αὐτὴ ἡ περίεργη περιπέτεια θασάνισε τὴν Ἰρέν ὅλη τὴν νύχτα.

Τὴν ἐπομένη, παρατήρησε πὼς στὴν ἴδια θέσιν ἦταν σταματημένο ἓνα αὐτοκίνητο. Ἦταν ἓνα ἀμάξι κόκκινο. Κυττάζοντάς το προσεχτικώτερα, διεπίστωσε πὼς ἦταν τὸ αὐτοκίνητο τῆς προηγούμενης μέρας, πού ἔλαμπε τῶρα μετὰ τὴν ὀλοκαίνουργιαν θαφῆς του. Ὁ ἴδιος νέος πῆδησε τότε ἀπὸ τὸ ἀμάξι καὶ τῆς ἔκλεισε ξανά τὸν δρόμο:

— Ἐλπίζω πὼς αὐτὴ τὴ φορά θὰ θελήσετε νὰ δεχθῆτε τὴν παράκλησί μου... τῆς εἶπε.

(Συνέχεια στὴ σελίδα 32)

Αυτή τη φορά ή 'Ιρέν κύτταξε σοβαρά τον άγνωστο. Μήπως αυτός ο άνθρωπος την κορόδευε; "Όχι, το παρουσιαστικό του και γενικά ή εμφάνισή του δείχναν έναν άνθρωπο διακριτικό κι' ευγενή.

Η 'Ιρέν έμεινε δισταχτική. Είχαν επιχειρήσει νά τον φέρη σέ μιά γελοία θέσι, ζητώντας του ένα πράγμα ακατόρθωτο. Άλλά αυτό που έκείνη τόν νομίζεν ακατόρθωτο, είχε πραγματοποιηθή. Τί έπρεπε νά κάνει τώρα, γιά νά μή φανή, μέ τη σειρά της, γελοία; Σκέφθηκε μιά στιγμή νά συνεχίση τόν παιγνίδι της. "Ο χαρακτήρας της την βοήθησε σ' αυτό. Προχωρώντας πρὸς τὸ αυτοκίνητο, φάνηκεν αποφασισμένη ν' άνεβή, αλλά φτάνοντας κοντά στο μαρσιπιέ έσταμάτησε:

— "Α! είπε, δέν τὸ είχα παρατηρήσει χθές. Είναι ένα άνοιχτό άμάξι. Δέν μ' άρέσει ν' άνεβαίνω σ' αυτοῦ τοῦ είδους τ' αυτοκίνητα. Μπορούσε νά με δὴ κανείς...

Πίστευε πὸς μ' αυτό θά ψύχραινε τὸν άγνωστο νέο. Μά έκείνος τῆς έκανε μιά ευγενική υπόκρισι και άπομακρύνθηκε χωρίς νά πῇ λέξι.

Τὴν μεθεπομένη, θγαίνοντας από τὸ γραφείο της ή 'Ιρέν παρατήρησε πὸς μιά μεγαλοπρεπὴς λιμουζίνα, στάθμευε στην ίδια θέσι. "Ήταν ένα πολυτελές αυτοκίνητο, πὸν άσφαλῶς θ' άξιζε μιά δολόκληρη περυσία.

Η μπροστινή του πόρτα άνοιξε πάλι και ὁ Ίδιος άγνωστος νέος προχώρησε στην 'Ιρέν και τῆς είπε:

— Σας παρακαλῶ ακόμα μιά φορά νά δεχθῆτε νά μου κάνετε αὐτὴν τὴν τιμὴ.

Η 'Ιρέν, μὴ ξέροντας αὐτὴ τὴν φορά τί νά κάνει, κύτταξε τὸν άγνωστο. Τώρα ήταν έντελῶς υποταγμένη από τὸ νέο άπρόοπτο γεγονός κι' έννοιώθε τὴν άδυναμία της προσά στην άνδρική θέλησι. Μά ήτανε συγχρόνως ευχαριστημένη από τὴν μεγάλην άξία πὸν τῆς είχε δώσει ένας άγνωστος. Μιά λέξι της είχαν άρκέσει γιά νά τὸν κάνει νά θάψη τὸ αυτοκίνητό του και, μιά άλλη λέξι της τὸν είχε κάνει ν' αγοράσῃ ένα καινούργιο, πὸν άξιζε έφτά ή ὀχτώ χιλιάδες λίρες. "Αφοῦ, λοιπόν, είχε νικηθῇ, έπρεπε νά κρατήσῃ τὸν λόγο της. Προχώρησε και άνέβηκε σὸ αυτοκίνητο.

Η 'Ιρέν τὸν ὡδήγησε νά σταματήσῃ κοντά σὸ σπίτι της και κατέβηκε. "Ενῶ τὴν άποχαίρεταῖσε μ' ευγένεια, ὁ νέος τῇ ρώτησε:

— "Απόψε θά ἔχη μιά θαυμάσια πανσέληνο. Μπορῶ νά σας παρακαλέσω νά δεχθῆτε έναν έξοχικό περίπατο μαζί μου ;

Η 'Ιρέν σκέφθηκε τότε νά τοῦ άπαντήσῃ: "Όχι, αὐτὸ θά ήτανε παραπολύ." Άλλά αὐτὸς ὁ περίεργος νέος τὴν είχε σχεδόν κατακτήσει. "Από τὰ χεῖλη της ὡγήκε μιά φράσι, πὸν ὅστε κι' αὐτὴ ή ίδια δέν τὴν περίμενε.

— Πολύ καλά. Περιμένετέ με ἐδῶ στὶς έννῆα.

"Ήτανε τὸ πρώτο ραντεβού πὸν ἔδινε σ' έναν άνδρα. Γυρίζοντας σὸ σπίτι της ή 'Ιρέν δέν άργησε νά ἐξηγήσῃ τὴν αἰτία αὐτῆς τῆς συμπεριφοράς της. Σκεφτότανε πὸς ὁ νέος έκείνος ήταν έντελῶς διαφορετικός από ὅσους είχε γνωρίζει μέχρι τότε. Δέν ήτανε, λοιπόν, φυσικό νά φερθῇ ἀλλοιῶτικα μαζί του;

"Ὡς τὶς έννῆα είχε διάφορα ἀλληλοσυγκρουόμενα συναισθήματα. Φοδῶτανε νά δώσῃ μεγάλη σημασία σ' αὐτὴ τὴν ιστορία.

— Μά μήπως θ' άρχίσω τώρα νά τὸν αγαπῶ; είπε ἑαφνικά.

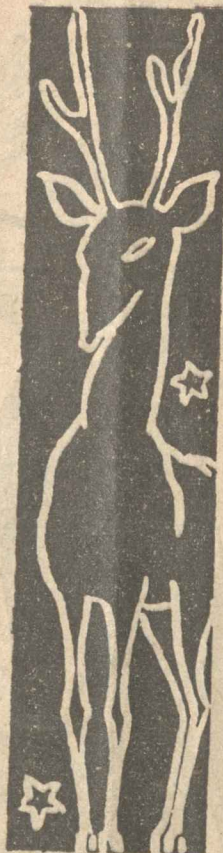
Βγήκε ὕστερα από τὸ σπίτι της, μὰ ἐξεπλάγη μὴ βλέποντας τὸ αυτοκίνητο. Κύτταξε τὸ ρολόι της: "Ήταν περασμένες έννῆα.

— Γιατί δέν ήρθεν ακόμα ; άναρωτήθηκε.

"Αναστατωμένη και νευριασμένη, θημάτισε πέντε λεπτά και ξαναγύρισε στην ίδια θέσι. Τὸ αυτοκίνητο δέν είχε φανῇ. "Αν και θυμωμένη γιά τὴν ἐπιμονή της, έκανε ὡστόσο πολλές φορές τὴν ίδια διαδρομή. Στὶς έννῆα και εἴκοσι, χάνοντας κάθε ἐλπίδα, ξαναγύρισε σὸ σπίτι της.

Γιά πρώτη φορά στὴ ζωὴ της είχε δώσει ραντεβού σ' έναν άνδρα, κι' αὐτὸς δέν είχε ἔρθει. Αὐτὸ τὸ χτύπημα πὸν δεχόταν ή γυναικεία φιλοτιμία της, τῆς φαινόταν πὸς ήταν ή συμβολική ἀνταπόδοσι ὅλων τῶν άνδρῶν πὸν τοῦς είχε φερθῇ τόσο σκληρά...

Μιά ἀφάνταστη ἀπελπισία τὴν ἔπιασε.

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ

ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

Χαρακτήρας ἔχουν γράψει πολλοί. "Ο Θεόφραστος στην ἀρχαιότητα, ὁ Λαμπριγιέρ, ὁ Λασκαράτος. Οἱ παρακάτω χαρακτήρες είναι γραμμένοι από κυρίαν. Πρόκειται γιά τὸς διάφορους τύπους τῶν αὐγῶν. "Ας τοῦς διαβάσουν ή ἀναγνώστριές μας. Κάτι θά μάθουν, κάτι θά κερδίσουν.

Ο ΞΕΝΥΧΤΗΣ

"Ο καυμένος ὁ ξενύχτης εἶν' ὁ πὸν καλοκάγαθος άνθρωπος τοῦ κόσμου! Τίποτε ἄλλο δέν γυρεύει παρά τὴν παροῦσα, λίμα κι' ἅγιος ὁ Θεός, ὡς τὶς μικρὲς ὥρες! Κι' ἐμεῖς; "Εμεῖς, ἄχ τώρα θάρρη και δώστου κύτταγμα σὸ ρολόι και πὸν νά φανῇ... "Ερχεται, λογοφένετε, χάστε κι' οἱ δυὸ τὸν ὕπνο σας.

Τὸ μόνο φάρμακο είναι — σὰς άρέσει ή ὄχι τὸ ξενύχτι — νά θελήσετε, ὅσο άργά και ἂν είναι, νά θγῆτε και νῆς ἔξω μιά δυὸ θραδυές μαζί του. Τότε γιά νά μή σας ταλαιπωρήσῃ πολὺ θά γυρίσῃ νωρίς σὸ σπίτι.

"Αν πάλι ἔχετε παιδάκια και δέν μπορεῖτε νά τ' αφήνετε μόνο, τότε θάλτε κανένα καιῶ κομμάτι σὸ φωνόγραφο ή άνοιζτε τὸ ραδιόφωνο, ή παίξετε πᾶνο ή προσπαθήσετε νά τοῦ κινήσετε τὸ ενδιαφέρον με κανένα καλὸ θιθλίῳ ή ἐν τέλει ἂν ὅλα αὐτὰ λείπουν θυμηθῆτε τίποτε εὐχάριστα ἀνέκδοτα, προσπαθήστε νά τὸν ξαναῖξετε σὲ καμιά εὐχάριστη κουβέντα και πρὸ παντός μήν εἰσθε κρύα, ἀλλά γεμάτη πάντα τρυφερότητα.

Ο ΚΑΥΓΑΤΖΗΣ

"Ωρισμένοι άνδρες νομίζουν ὅτι σὸ σπίτι τοῦς πρέπει νάιναι πάντα μωτρωμένοι και νάχουν, ὅπως λένε, τὸ ζουνάρι τοῦς κρεμασμένο γιά καυγά.

Μὴν επιχειρήσετε νά ἀποστομώσετε τὸν γκρινιάρη σας με λογικὲς ἐξηγήσεις και ἐπιχειρήματα. Τίποτα. Μάταιος κόπος. Αὐτὸς θά ἐξακολουθήσῃ τὸν καβῶ του. "Εννοεῖ νά ξεθυμᾷ ὅλα τοῦ τὰ νεῦρα σπῆτι του, στὴ γυναῖκα του, στὰ παιδιά του, σὸ πιάτο του, σὸ φαί του. Σὲ ὅλα θάβῃ ἀφορμὴ και ἐλαττωμα.

Μὴ νομῖστε δὲ πὸς με κανένα τρόπο καλὸ ή κακὸ θά διορθωθῇ. Θά κοπιᾶτε ἀδίκως. Είναι φτιαγμένος ἔτσι, δυστυχῶς. Τὸ μόνο λοιπὸν πὸν ἔχετε νά κάνετε είναι: πρῶτον προσπαθεῖτε νά μὴ τοῦ δίδετε ἀφορμὴ σὲ τίποτα ἀπ' ὅλα κείνα πὸν ἔξερετε ὅτι τὸν ἐνοχλοῦν, ὅσο ἀσήμαντα κι' ἂν είναι.

Κι' ὅταν έκείνος πάλι θρῇ κάτι ἐσεῖς ρίξετε σὸ σὸ ἀστεῖο, και μπορῶ νά σας πῶ ὅτι ἂν συνηθίσετε νά θλέπετε ἀπ' τὴν ἀστεία ὀψι τοῦς καυγάδες του και δέν στενοχωριέστε και κείνος σιγά-σιγά θά δὴ τὸ γελοῖο τοῦ πράγματος, ἀρκεί, ὅπως είπαμε νά μὴν τοῦ δίνετε σὲς ἀφορμὴ σὲ τίποτε.

Ο ΖΗΛΙΑΡΗΣ

Μπορεῖ νά γίνῃ μαρτυρική ή ζωὴ σας μαζί του. Ζηλεύει, ζηλεύει φρικτά.

"Αν θέλετε λοιπὸν νά ζήσετε ἀγαπημένοι και χωρίς γκρίνιες, πρέπει ν' ἀποφεύγετε κάθε τι πὸν τὸν κάνει ζηλιάρη. Πρέπει νά δεχθῆτε ὅλες τοῦ τις ἀπαγορεύσεις. Π. χ. Μὴν θγῆτε ἔξω ἂν δέν θέλῃ, μὴν πηγαίνετε με συντρόφους πὸν δέν θέλει. Δείξετε ἀπόλυτη ὑποταγή. "Ετσι, σιγά-σιγά, θ' ἀποκτήσετε τὴν ἐμπιστοσύνη του και θά λείψουν ή γελοῖες γκρίνιες και ζήλειες. "Η ζήλεια είναι φρικτὴ, θανατιστικὴ ἀρρώστεια. "Αν θέλετε, μπορεῖτε νά γιαιτρέψετε ἀπὸ αὐτὴ τὸν άνθρωπὸ σας.

Ποῖος ήταν ὁ νέος έκείνος ; Γιατί τὰ ἔκανε ὅλ' αὐτὰ; "Ήταν κανένας περιφρονημένος θαυμαστής πὸν δέν τὸν θυμῶταν; "Ήταν ή τιμωρία της σταλμένη ἀπὸ τὸν Θεό, γιά τὴν περηφάνεια της;

Δέν μποροῦσε νά θγάλῃ ένα συμπέρασμα. Κι' ἀπελπισμένη, κατὰκοπη, γεμάτη ντροπὴ και πείσμα, γεμάτη ἀπογοήτευσι και πικρία αὐτὴ ή τόσο περήφανη, ρίχθηκε σ' ένα ντιθάνι κι' άρχισε νά κλαίῃ, νά κλαίῃ...

ΡΕΝΕ ΜΠΑΖΕΝ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

ΕΠΑΝΩ: "Ο γεροντότερος γορίλλας τοῦ κόσμου. Βρίσκεται στὸν Ζωο λογικό Ζῆλο τῆς Ν. "Υόρκης, στὸν ὁποῖο τὸν ἐπέδωξε πανάρχαια ἑνα ἱεραπότολος. — 2) "Η Νοτιοαμερικανὴ κ. Δωροθέα Σκινθμπουί, με τὸ περίφημο σκυλάκι της, τὰ ὁποῖα τῆς ἔχουν σῶσει ὡς τώρα τὴ ζωὴ ἑνῆς κα φορές. "Η κ. Δωροθέα τρελλαίνεται γιά περιπέτειες, είναι πολὺ ριψοκίνδυνη. "Αν δέν ὑπάρχον τὰ σκυλιά της θά είχε πνιγῇ, τσακισθῇ, κομματιαστῇ κλπ. κλπ. ἔντεκα φορές ὡς τώρα!... ΚΑΙΩ: 1) "Η ἡτέλλα Καρρολ, νέος φωτοῦλος ἀστηρ τοῦ Χόλλυγουντ, περίφημη κομμιατιστὴ κλπ. κλπ. ἔντεκα φορές ὡς τώρα!... 2) "Ενας Νεῶς ἀρκέας πὸν μετέφερε τὴν κρεβάτοκάμαρά του σ' ένα πάρκο τῆς Ν. "Υόρκης, ἔξ αἰτίας τῆς τρομακτικῆς ζέσθης, τῶν τελευταίων ἡμερῶν!

Η Άννα Μαϊού Βόγκ, η «κίτρινη γόησσα» του Χόλλυγουντ είναι μία από τις πιο περιέργως καλλιτεχνίδες της θόδνης και μία από τις πιο μυστηριώδεις γυναίκες του Χόλλυγουντ.

Γι' αυτόν τον εξωτικό «άστερα» οι Αμερικανοί δημοσιογράφοι δεν καταφέρνουν να γράψουν τίποτε το έντυπωσιακό και το σκανδαλώδες. Το μυστήριο της ζωής της Άννας Μαϊού Βόγκ τους παραλύει. Αναγκάζονται λοιπόν να γράφουν φανταστικές ιστορίες για την «κίτρινη γόησσα» που δεν έχουν καμιά αληθοφάνεια και που αφήνουν τελείως αδιάφορους τους αναγνώστες.

Μια ημέρα, έδω και λίγον καιρό, η Άννα Μαϊού Βόγκ με πλησίασε άξαφνα στο στούντιο και μου είπε:

— Έπιθυμώ πολύ να γράψετε ένα σενάριο και για μένα. Μά θα ήθελα κάτι που να μην έχω σχέση με την Άννα Μαϊού Βόγκ, με Κινέζους στρατηγούς και με Κινέζους λαθρεμπόρους. Τά θαρέθηκα πια όλα αυτά. Θά μου έρεσε κάτι καινούργιο: μια αληθινή ιστορία από την καθημερινή ζωή.

Κ' η Άννα Μαϊού Βόγκ, βλέποντας τον διαταγμό μου και την αμηχανία μου, έπρόσθεσε:

— Έλατε να μείνετε μαζί μου στη θύλα μου, όπου θέλετε. Μία μέρα, μία εβδομάδα, ένα μήνα. Έτσι θα μπορούσατε να με γνωρίσετε καλλίτερα και να καταλάβετε τι ταίριαζει στην προσωπικότητά μου.

Η πρότασι αυτή ομολογώ ότι μ' ενθουσίασε. «Επί τέλους! Μου έδιδετο η ευκαιρία να εξιχνιάσω το μυστήριο της «κίτρινης γόησσας» και να γνωρίσω την ιδιωτική της ζωή. Κι' αυτήν την ευκαιρία δεν έπρεπε να τη χάσω. Από το θρόνο της ιδίας ημέρας εγκαταστάθηκα χωρίς πολλές διατυπώσεις στη θύλα της.

Η Άννα Μαϊού Βόγκ είναι μία από τις πιο παλές καλλιτέχνιδες του Χόλλυγουντ και γι' αυτό η θύλα της βρίσκεται στην καρδιά του Μπέμπεργου Χίλς, κοντά στην θύλα του Τσάρλι Τσάπλιν και της Μαίρης Πίκφορντ. Είναι ένα απλό, τετράγωνο οικοδόμημα στη μέση ενός απέραντου κήπου με πανύψηλα και σκιερά δέντρα. Αυτό το σπίτι θυμίζει τις ρωμαντικές κατοικίες των πρώτων θέρων Αμερικανών, των «Κουάκερ».

Θά περιμένατε, μου είπε η «κίτρινη γόησσα» να βρεθίτε μπροστά σε καμιά παγόδα ή σε κανένα από εκείνα τὰ ξύλινα και κουκλιτικά κινέζικα σπιτάκια. «Ε, λοιπόν, μάθετε ότι δεν έχω πατήσει το πόδι μου ούτε μία φορά στην Κίνα. Γεννήθηκα στον Άγιο Φραγκίσκο. Η μητέρα μου ήταν Κινέζα και ο πατέρας μου ένας Αμερικανός γαιοκτήμων. Ήταν από μια παλιά αμερικάνικη οικογένεια του Άγιου Φραγκίσκου. Τον έλεγαν Τζόε Μάκ Σούλλιβαν.

Η μητέρα μου πάλι ήταν κόρη του Κινέζου προξένου. Περιττό είναι να σας πώ ότι είμαι νόθο παιδί. Το περίεργο δε είναι ότι κληρονόμησα από τον πατέρα μου όλο τον καθαρώς αμερικανικό χαρακτήρα του. Σ' όλα μου στη ζωή είμαι Αμερικανίδα και όχι Κινέζα!..

Κι' αλήθεια, το έσωτερικό της θύλας της Άννας Μαϊού Βόγκ είναι τυπικά αμερικάνικο: παλιά αγγλοσαξωνικά έπιπλα, παλιά κάδρα με αὐστηρά πρόσωπα Αμερικανών «Κουάκερ» που θυμίζουν την στυγνή φυσιογνωμία του Λίνκολν και μια ατμόσφαιρα άπιστευτης γαλήνης και σιωπής. Όπως οι παλιοί Αμερικανοί, η Άννα Μαϊού Βόγκ έχει μαύρους υπηρέτες και υπηρέτριες. Όσο για την μαγειρίσά της, είνε περίφημη σ' όλη την Καλιφόρνια για τὰ γλυκίσματά της και τις κροκέτες της.

Η ζωή της «κίτρινης γόησσας» μέσα σ' αυτήν την σιωπηλή εστία αρχίζει από την αυγή. Η Άννα Μαϊού Βόγκ

Μία όραία φωτογραφία της Άννας Μαϊού Βόγκ.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» Η ΚΙΤΡΙΝΗ ΓΟΗΣΣΑ

(Ένα αποκαλυπτικό άρθρο της Άννα Μαϊού Βόγκ, συγγραφέως Άννας Λούις για την δόσημο Κινέζα ήθοιο του αμερικανικού κιν.ματογράφου Άννα Μαϊού Βόγκ.)

Τό μεσημέρι λοιπόν, στις δώδεκα ή ώρα ακριβώς, ένα πολυτελές αυτοκίνητο μπήκε στον κήπο της θύλας της. Από αυτό κατέβηκε ένας όμορφος άνδρας ηλικίας σαράντα πέντε περίπου χρόνων, λεπτός, ψηλός, ντυμένος με άγλυκη κομψότητα. Ήταν ο Έντουαρντ Νικόλσον, ένας από τους μεγαλύτερους θιομηχάνους χημικών προϊόντων του Λος Άντζελες!

Ο Έντουαρντ Νικόλσον προμηθεύει στο Χόλλυγουντ εκατομμύρια χιλιόμετρα φιλμ για τις ταινίες του κινηματογράφου. Περιττό είναι να αναφέρω κανείς ότι είναι ο θύλος του.

Αυτός είναι ο «μεγάλος έρωας» της Άννας Μαϊού Βόγκ. Ο Νικόλσον είναι ένας τέλειος «τζέντλεμαν» με άπλοους και κάπως ψυχρούς τρόπους και μία προσωπικότητα που επιβάλλεται από την πρώτη στιγμή.

Την ώρα του γεύματος μās μίλησε για την ζωή των σπόρ και για διάφορα κοινωνικά ζητήματα. Ούτε μία φορά δεν ανέφερε τις δουλειές του ή τον κινηματογράφο. Ο Έντουαρντ Νικόλσον και η Άννα Μαϊού Βόγκ ζουν σαν δυο αὐστηροί άστροί!..

Αργότερα, τό απόγευμα, όταν η Άννα Μαϊού Βόγκ έπεριποιείτο μόνη της τὰ εξωτικά λουλούδια της σέρρας της, μου έμπιστεύθηκε την ιστορία του έρωτός τους.

Γνώρισα τον Έντουαρντ, μου είπε, όταν ήμουν μία μικρή κομπάρσα που έβαχνε να βρή ένα μικρό ρόλο στο στούντιο. Ο Έντουαρντ τότε ήταν κι' αυτός ένας άσημος φωτογράφος σ' ένα στούντιο. Η γνωριμία μας έγινε τυχαία στο φωτογραφικό «άτελιέ». Ένας σκηνοθέτης με είχε στείλει σ' αυτόν για να με φωτογραφήσει. Ο Νικόλσον μου έβαλε μερικές καλλιτεχνικές φωτογραφίες που με θοήθησαν να προσληφθώ στο στούντιο. Από τότε συνδέθηκα (Συνέχεια στή σελίδα 56)

Ξυπνάει πριν από την ανατολή του ήλιου. Αμέσως, θά πάει στο κρεβάτι της ένα έλαφρό τσάι και κατόπιν θά περάσει στο λουτρό της. Στις έξη και μισή θρίσκει στο μικρό σαλόνάκι που είνε δίπλα στην κρεβατοκάμαρά της. Εκεί παίζει τό πρόγευμά της: τσάι, αὐτά που σ' α' ή διμελτία με ζαμπόν και φρούτα της εποχής.

Κατά την διάρκεια του πρωτού ματος αὐτοῦ που κρατάει μισή ώρα, η Άννα Μαϊού Βόγκ ρίχνει μάτια στις έφημερίδες. Την ενδιαφέρει ιδιαίτέρως ή πολιτική ζωή της Αμερικής. Δεν δίνει καμιά προσοχή στα θορυβώδη κοινωνικά ακούσια και στις περιγραφές των έγκλημάτων των γκάγκστερ. Στις έπτά ή, ώρα φεύγει με τό κλειστό αὐτοκίνητό της για τό στούντιο. Όταν έχω διακοπές, περνάει τό πρωί της στο γραφείο της, όπου φροντίζει για τὰ κτήματά της και τις φουτιές της. Η Άννα Μαϊού Βόγκ έχει δυο γραμματείες, που την πληροφορούν λεπτομερώς για την έμπορικη κίνησι. Οι γραμματείες αὐτές όμως δεν έχουν καμιά πρωτοβουλία. Η Άννα Μαϊού Βόγκ διαλογίζεται προσωπικώς με την διαχείριση της περιουσίας της. Τά γραμμάτια που λαμβάνει κάθε ήμέρα είναι καθαρώς έμπορικῆς φύσεως.

Βλέπετε; μου είπε μ' ένα χαμόγελο. Δεν έχω θαυμαστά για να μου γράφουν φλογερά έρωτικά γραμμάτια. Έχω μόνο γραμμάτια από έμπόρους που προσπαθούν να με ξεγελάσουν. Μά μη νομίζετε ότι έχω κανένα παράπονο από τὸν έρωτα. Κάθε άλλο! Είμαι πολύ ελυσισμένη. Τό μεσημέρι θά γνωρίσετε τὸν μεγάλο έρωτα της ζωής μου...

Νά μία αποκάλυψι που δεν την περίμενα: να γνωρίσω τὸν άνδρα που λατρεύει ή Άννα Μαϊού Βόγκ!

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ADOLPHE RIBAUX

ΜΙΑ ΜΥΙΓΑ

Στό έστιατόριο με τούς ξεδεστωμένους τοίχους, και την φρεσκομπογιατισμένη όροφή, ή ταξιδιώτης του θέσι, για να γευματίσει και παραγγέλνει τό μενού του στο πρόθυμο γκαρσόνι, που τό κάνει κάθε περιποίησι και τού υποδεικνύει τί φαγητά να διαλέξει.

Η μέρα είνε φωτεινή και χαρούμενη, και παρ' όλο που μόλις τελειώνει τό Μάιος, είνε πια καλοκαίρι, τό θερμό καλοκαίρι της Μεσομυρίας. Ούτε ένα σύννεφο δεν φαίνεται στον ούρανό. Από τό ανοιχτό παράθυρο, ή ταξιδιώτης βλέπει μία στενή πλατεία, όπου τὰ παράθυρα κάθε σπιτιού είναι στολισμένα μ' ανθισμένες γλάστρες, όπου μία μικρή εκκλησούλα, διακοσμημένη με όραία μωσαϊκά, δείχνει την πρόσοψί της. Στό δρόμο, γίνεται μεγάλος θόρυβος. Βλέπει κανείς εκεί να πηγαίνερχονται αδιάκοπα, γαϊδουράκια καρεκλές φορτωμένα, μεγάλα κάρρα, συρόμενα απ' άλογα με ψάθινα καπέλλα και με ήχηρά κουδουνάκια. Οι έφημεριδοπώλαι διαλαλούν τὰ πρώινα φύλλα, χαμίνια μαλλώνουνε, οι αμαξάδες φωνάζουν. Ο έμπορος των μακαρονιών και ή πωλήτρια του τυριού-επαγγέλματα τόσο συνηθισμένα στη Νεάπολι—προσκαιλουνε με δυνατές φωνές τούς πελάτες. Με κιά, λέξι, τὰ πάντα δίνουνε μία εικόνα γεμάτη, την από άπρόοπτα, από φως, από ζωή, και ή ταξιδιώτης, αν και δυο μήνες τώρα έρχεται δυο φορές την ήμέρα στο έδω έστιατόριο και καθετα πάντα στην ίδια θέση, δεν την έχει ακόμα συνηθεί.

Σέ λίγο, τό γκαρσόνι έφερε και απόθεσε μπροστά του, συνοδευστάς την με τό πιο άξιαγάπητο χαμόγέλό του, την κοτολέττα που τού είχε ζητήσει—με μιλανέζα, κύριε, και τρυφερή τόσο, ώστε λιώνει στα χέρια σας!—και ή ταξιδιώτης άρχισε να τρώη μ' όλη την όρεξι των εικοσιχτώ του χρόνων.

Εκείνη τη στιγμή, μαζί με μίαν ήλιαχτίδα, μία μυίγα πέταξε πάνω στο τραπέζι του, μία όραία μικρούλα μυίγα, με ιριδίζα φτερά, με έξυπνα μάτια, μία μικρούλα αὐθάδης μυίγα, που δίχως να διστάση, από τό τραπεζομάντηλο πέρασε στο χέρι του ταξιδιώτου, όπου τὰ λεπτά ποδιάρια της, χοροπηδώντας τρελλά, τρέχουν σά να έκτελουν ένα παράξενο χορό.

Κυττάζει γύρω της, με περιέργεια, αφήνει μία πιτσιλιά στο μανίκι του ταξιδιώτη, που διασκεδάζει παρατηρώντας την, στέκεται λίγο πάνω στο ψωμί, ύστερα, καθώς ή ίδια ήλιαχτίδα που την έφερε άστροποβολά μέσ' στο κρυστάλλινο ποτήρι με τό παλιό κρασί, ζαλιωμένη από κείνη την άκτινοβολία του κόκκινου ποτιού, πετάει άμέσως, και πλησιάζει, με την άπρνοησία της ν όπτος και λαίμαργίας, τό μυροβόλο κρασί, που εξακολουθεί ν' άστροποβολά.

Στή μικρή πλατεία και στους πέντε ή έξη δρόμους που συναντοῦσαν σ' αυτήν, ή θόρυβος και ή κίνησις ά-

ξακολουθεί.

Μά δεν είνε ή θλιβερός τῶι πόλεων του θορύβου, όπου, κάτω από έναν ούρανό γεμάτον ομίχλη, μ' έναν καιρό δριμύ, ακόμα κι' όταν είνε στις καλές του, οι δρόμοι μοιάζουνε σά να ναι γεμάτοι από μίαν άπέραντη θλίψη.

Έδω, κι' αυτή ή δυστυχία, δίνει την έντύπωσι πώς διατηρεί κάτι ξένοιαστο και χαρούμενο. Αὐτοί οι ζητιάνοι στο κατώφλι της εκκλησούλας, μοιάζουνε σαν ζωγραφικοί πίνακες μέσ' στα κουρέλια τους. Υπάρχει κάτι τό χαρούμενο σ' αυτό τό φως, που έρχεται από τὸν άναυδέφιαστον ούρανό, σ' αυτόν τὸν λαμπρὸν όρίζοντα, σ' όλα αὐτά τὰ έξαισία χρώματα που άρμονίζονται με τη διαφάνεια της ατμόσφαιρας, τὰ πάντα έδω είνε μία θαπεια για τὰ μάτια, αὐτή ή γλυκεία θερμότητα ποτίζει τό σώμα μ' ένα είδος ήρεμης ήδονης.

Και ή ταξιδιώτης, που πέρασαν όλο τὸν χειμῶνα στὸν χιονισμένο του τόπο, πρό ενός μηνός ήρθεν έδω, για ν' αναζητήσει σ' αυτό τό γλυκό κλίμα τό φρεσκάρισμα και την άνάπαυσι. Κάθε μέρα που περνά αισθάνεται ακόμα περισσότερο την εύλογία αὐτοῦ του τόπου. Μία πρὸς μία, ή μελαγχολίες του διαλύθηκαν, λυώσανε σαν πάγος κάτω απ' αὐτὸν τὸν μαγικό ήλιο. Κόποι, θλίψεις, άπογοητεύσεις, έξαφάνιστηκαν ως διά μαγείας. Όλων τὸν ειδῶν ή έλπίδες εξαύχρισαν να τραγουδῶν μέσα του. Η νεότητά του ξανάνησε... Η τόσο ώμορφία ποῦναι ευμένη παντού, τὸν γέμισε με μίαν ευδιαθέσια και μίαν ευγνωμοσύνη δίχως όρια. Η ψυχή του, που είχε διπλώσει επί πολὺν καιρό τὰ φτερά της, άρχισε να συγκινείται ξανά. Μπρὸς στίς λαμπρότητες αὐτοῦ του θείου κόλπου της Νεαπόλεως, εύλογεί τη ζωή και μακαρίζει τὸν εαυτό του γιατί την άπολαμβάνει.

Συνεπαρμένος από τις ονειροπολήσεις του, ή ταξιδιώτης έξέχασε τη μικρούλα τρελούταικη μυίγα. Μά νάτην! Στό ποτήρι, όπου σπιθηροβολεί τό παλιό κόκκινο κρασί, εξακολουθεί τό επικίνδυνο ταξίδι της. Γοητευμένη όλοένα και περισσότερο από τό γλυκό ποτό, μεθυσμένη ίσως από τούς άτιμούς του, γλυστρᾷ στίς λείες πλευρές του ποτηριού, και στέκει στην έπιφάνεια του γλυκού περασίου. Έπειτα πέφτει εαφνικά μέσα στο κρασί! Ο ταξιδιώτης, τρώγοντας ήουχα τό φαγητό του, την βλέπει να βυθίζεται παλεύοντας. Κινεί άπέλπιστα τὰ λεπτά ποδιάρια της, ταραξεί τὰ φτερά της, κάνει τ' άδύνατα για να δγῇ απ' αὐτή τη δύσκολη θέση. Ο ταξιδιώτης, διασκεδάζει με τό βασανιστήριο της. Στην άσπρόλογιστη μικρούλα μυίγα χρειάζεται μία τιμωρία—και θά την άφήση εκεί, όπου ή κακή μοίρα της την ώδηγήσει.

Τώρα ή κίνησι των μικρούλων ποδιών της έχει γίνει λιγυρότερη γρήγορη, ένα νέφος σκεπάζει τὰ έξυπνα ματάκια της, τὰ φτερά της κινῶνται με άγωνία.

Α! ή περὶ τό μικρό λαίμαργο έντομο!...

Και όμως, στους κόλπους

αυτής της φύσεως, της τόσο στοργικής και στα πιά ταπεινά δημιουργήματά της, κάτω απ' αυτόν τον λαμπρό ουρανό, σε κείνη την υπέροχη πόλι, κι' αυτή επίσης η τρελλοσύνη της, σε κάθε της θήμα, είχε το μερίδιό της στη γενική χαρά της ζωής.

Γιά κύτταξε γύρω !... Κύτταξε τα ώραια φρούτα, που είνε απλωμένα πάνω στα καρροτσάκια των πλανοδίων εμπόρων, έξω από τα σκοτεινά μαγαζιά : χρυσωμένα κίτρα και θαυμασία πορτοκάλια, με τα καταπράσινα φύλλα τους, κεράσια της εξοχής, μαύρα και κόκκινα, γινωμένα μούσμουλα και άφράτα αμύγδαλα, που μισανοίγουν το τρυφερό ακόμα φλούδι τους, κατακόκκινες ντομάτες, φρέσκες και ευχυμες, και ακόμα μερικά γκριζα πεπόνια... Και ύστερα, κύτταξε τα λουλούδια, τα ωραία λουλούδια της 'Ιταλίας, που σε κάθε γωνιά, στις μαρμάρινες σκάλες των παλιών αρχοντικών, στην είσοδο όλων των εκκλησιών, δίνουνε μιάν απλήν αρμονία χρωμάτων και άρωμάτων. Είνε ρόδα όλων των αποχρώσεων, εύλογιστα κρίνα και γαρύφαλλα με μεθυστική ευωδία και ρεζιντά και θερθένιες και ταπεινά γιασεμιά και λουλούδια λεμονιάς, που μεθούνε τόσο γλυκά την ψυχή...

Σ' όλ' αυτά, ή μικρούλες μυίγες κάνουν κατοχή. Πηγαίνουν κι' έρχονται, κάθονται σε κάθε φυλάρακι, δοκιμάζουν από κάθε φρούτο, ανατριχιάζοντας από χαρά—και σ' αυτό τον γενικό ύμνο που ολόκληρη ή δημιουργία ύψώνει στον Πλάστη της, ο ψίθυρος ενός έντομου, που είνε ευτυχισμένο, δεν είνε καθόλου καταφρονήτος.

Ο ταξιδιώτης τα σκέφτεται όλ' αυτά και ξαφνικά κυριεύεται από οίκτο.

Η μικρούλα μυίγα έχει σύντομη ζωή. Μερικές μέρες εκστάσεως ανάμεσα στους θησαυρούς της γής—κι' αυτό είν' όλο. 'Ας χαρή τολάχιστον ως το τέλος της ζωής της ! Και με προσοχή, ο ταξιδιώτης απλώνει το μαγαίρι του και σηκώνει το μισοπνιγμένο έντομο που με τα πόδια στον αέρα, μένει για μιά στιγμή ακίνητο. Μά ο ήλιος έρχεται πάντα από το ανοιχτό παράθυρο. 'Αμέσως στέγνωσε και ζέστανε τη φτωχούλα. Και όταν ο σωτήρας της, με την άκρη του δακτύλου του, την βοηθάει να πετάξει, ξαναρχίζει να κινή τα φτερά της, να στριφογυρίζει τα ζωηρά ματάκια της, περιστρέφεται ένα λεπτό γύρω του, ξαναπαίρνει τον δρόμο της στην κατεύθυνση της ήλιαχτίδας και εξαφανίζεται τέλος στη γαλάζιαν ατμόσφαιρα. Πάει να ξαναέρη τα χρυσά φρούτα, τον ανοιχτόν ορίζοντα και τα ευωδιαστά λουλούδια, το μέλι των φράουλων και τους κήπους, τους γεμάτους γεράνια και μελισσοκότανα, και τα δέντρα με τα γυαλιστερά φύλλα. Θά πλανηθί άδμα σ' αυτόν τον τόσο θερμό αγέρα, στο γαλάζιο διάστημα, θά έχη ακόμα ή μικρούλα καπριτσιόζα μυίγα τις χαρές της, σ' αυτό το φώς, που μονάχο του είνε για γιορτή, στον παράδεισο αυτού του ευτυχισμένου τόπου.

Και ο ταξιδιώτης διπλώνοντας την πετσέτα του, χαμυγελά γιατί της έσωσε τη ζωή και συλλογίζεται πως αυτό το μεγάλο ταξίδι του δεν πήγε μαχένο, άφου έμπνησε και έδραϊωσε μέσα του το αίσθημα του τυφερού θεασμού σε κάθε ζωικήν ύπαρξη.

ADOLPH RIBAUX

ΓΝΩΜΙΚΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

Εάν ή άδικη, ή παράλογη και ή αθάσιμη υποψία παίρνει την όνομασία της ζήλειας, τότε ή πραγματική ζήλεια, το δικαιο, φυσικό και βασισζόμενο στη λογική και στην πείρα αυτό αίσθημα, θάπρεπε ν' αλλάζη όνομασία.

Α λ α Μ π ρ ο υ γ έ ρ
Ο φόδος είναι ένας σπουδαίος συντελεστής σ'όν έρωτα. Στόν μεσαιώνα ή γυναίκες δεν αγαπούσαν τους άντρες των, παρά μόνο αν ήσαν άύστηροί. Η άρραθωνιαστικά του Γουλιέλμου του Κατακτητού δεν τόν παραδέχθηκε ως σύζυγο και κύριό της, παρά μόνο όταν τήν έδωζε!...

Ι. Μ ι σ ε λ έ
Οί νέοι γνωρίζουν πρώτα τόν έρωτα, κ' ύστερα τήν ώμορφιά.

Β ω θ ε ν ά ρ κ
Ο έρωας, αυτός τουλάχιστον που θασιλεύει στη σημερινή κοινωνία, δεν είναι παρά ή ανταλλαγή δυο καπρίτσιων και ή έπαφή δυο επιδερμίδων.

Σ α μ φ ό ρ

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΣΟΥ

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΤΟ ΞΕΡΩ ΘΑ ΞΑΝΑΡΘΗΣ

Τό ξέρω θά ξανάρθης κάποιο θράδυ κοντά μου και θά κλάψης σιγαλά συγγνώμην θά ζητήσης ντροπαλά για να ξανάρθης τό γλυκό μου χάδι.

Τό ξέρω θά ξανάρθης κάποιο θράδυ στην κάμαρά μου άθδρυσά δειλά θά μου μιλήσης κ' ύστερ' άπαλά θά μ' άγκαλιάσης μέσα στο σκοτάδι.

Μά τί θά κάνω άκόμα δεν τό ξέρω αν σε διώξω ή αν σε πνίξω στα φίλια νομίζω άκόμα πώς για σε ύποφέρω κι' άς άρχισαν ν' άσπρίζουν τα μαλλιά. 'Αλλά και τί σημαίνει αν δε στο πώ; τό ξέρεις ότι πάντα σ' άγαπώ.

Κηφισιά

Δ. Κ.

ΑΓΑΠΗ

Ψυχομιλήματα πρωτάκουστα κι' αναγαλιάσματα τρισάγια Γιουδάτα μυστικά και μάγια. Και μιά χαρά τρανή κι' άσύγκριτη κι' ένα παράξενο μεθύσι Νού και ψυχή έχουν πλημμυρίσει.

Κι' όνειροφάνταχτη παντάνασσα 'Ενοαρκωμένη, νάτη έμπρός μου 'Η δόξα του πανώρηου κόσμου Τόσο που λέω: Ζωή πεντάμορφη αναγαλιάζω, σ' άγκαλιάζω, Σε ύμνολογώ και σε δοάσω.

Νέα Υόρκη

Θ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΥΛΗΣ

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Χιονάτοι άφροί τ' όλόρθο λούζουν φρούδι κι' ό άγέρας μανιασμένος με χτυπάει όρθον σ' όρθό. θωρώντας άντικρύ σά μέγα φίδι τό μονοπάτι, που στο σπήλαιο πάει μέσ' στον άνθό.

Κεί καλαμιές πυκνές, ψηλές, φιλιώνται γέρνοντας στο μοςχάτο δροσαγέρι, μέσ' στη νυχτιά, σιγή ως απλώνεται κι' όλα κοιμώνται, δυο σκιές διαθαίνον άγκαλιά και ταίρι σφιχτά - σφιχτά...

Μά... τώρα δε θωρώ τό πέρασμά τους από τό μάγο σπήλαιο κάθε θράδυ. Κ' ή μιά σκιά, στο φρούδι πάνω κλαίει τό χωρισμό τους, καί... σκιά είν' ως ήταν πρώτα, ένα ρημάδι σε μιά γωνιά...

Α. Σ. Ε.

Μόνον τό «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» άγοράζει, εις άπόλυτης ικανοποίησής άς τιμάς, παλαιά βιβλία, έφημερίδας και περιοδικά, από τό 1900. 'Απόρροα φυλλάδια, παλιν: φωτογραφίες, εικόνες, έγγραφα κ.τ.λ. Πληροφορίες: Γραφεία «Μπουκέτου», Γερμανού Παλιών Παρών 5. Κήπος Ελαιοκωφών, 3-9 μ. μ. καθ' έκάστην και τας Κυριακάς.

ΑΠΟ ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ

Ο ΤΙΓΡΟΓΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΒΔΟΥΛ ΧΑΜΙΤ

Η άποκαλυπτικές άναμνήσεις του Γάλλου γιατρού του Γιλδιζ Ζώρς Ντελαμπρ. Η προδοσίες του ευνούχου Ούργκούμπ. Τό δράμα της ωραίας Χάντας. Πώς έξεδικεϊτο ό 'Αβδούλ Χαμίτ. Ένα τρομακτικό μαρτύριο, κλπ. κλπ.

Ο 'Αβδούλ Χαμίτ, μ' ένα ψηλό πορφυρό φέσι στο κεφάλι, καθόταν μιά ήμέρα μπροστά στο παλιό πιάνο του κι' έπαίξε με τα δυο δάχτυλα ένα ευθυμο σκοπό του Λεκκ. Ο Κόκκινος Σουλτάνος δεν μπορούσε να ύποφέρη την κλασική μουσική. Τού άρεσαν τα έλαφρά τραγουδάκια της γαλλικής όπερέτας.

Άξαφνα, ένας από τους έμπιστους αξιωματούχους της φρουράς του μπήκε στο σαλόνι κατάχλωμος και του έδωσε ένα σημείωμα.

Ο 'Αβδούλ Χαμίτ τού έρριξε μιά άγρια ματιά γι' αυτήν την ξαφνική ένόχληση, μά βλέποντας τό ταραγμένο πρόσωπο τού αξιωματούχου του, κατάλαβε πως συνέβαινε κάτι σοβαρό. Άνοιξε λοιπόν τό σημείωμα και τό διάβασε. Ένας από τους πιο άφωσιωμένους κατασκόπους του, ο περιφημος Χασάν, τον πληροφορούσε ότι ένας από τους λευκοίς ευνούχους του, ο Ούργκούμπ, πουλούσε τα μυστικά του Γιλδιζ στην άγγλική και στη γαλλική άστυνομία!...

Ο Κόκκινος Σουλτάνος πίστευε τυφλά σ' ό,τι του άπεκάλυπτε ο Χασάν. Κ' ή αλήθεια είναι ότι ο κατασκόπος του ήταν πάντα καλά πληροφορημένος. Θά ήταν αλήθεια λοιπόν ότι ο ευνούχος Ούργκούμπ ήταν ένας προδότης...

Έδιωξε μ' ένα νόημα τόν έμπιστο αξιωματούχο του και κατόπιν έξακολούθησε να παίξη μηχανικά στο πιάνο τόν ευθυμο σκοπό. Μά τό πρόσωπό του είχε μιά σκληρά έκφραση και τά καχύποπτα μάτια του άστράφταν από παράξενες λάμψεις. Πώς έπρεπε να θασάνιση τόν Ούργκούμπ; Έπρεπε να θρη γι' αυτόν ένα καινούργιο μαρτύριο!

Ο 'Αβδούλ Χαμίτ σηκώθηκε κι' άρχισε να θηματίζει νευρικά μέσα στο ιδιαίτερο σαλόνι του. Κατόπιν, θέλησε να ρίξη μιά ματιά στο χαρέμι του, για να δει τί έκανε ο Ούργκούμπ.

Βγήκε σ' ένα κρυφό διάδρομο κι' όταν έφθασε στο θάθος του, άνασκήκωσε ένα περσικό χαλί που σκέπαζε ένα μικρό καφωστό παράθυρο. Από εκεί, δίχως να γίνεται άντιληπτός, έβλεπε όλη την αίθουσα τού χαρεμιού του. Εκείνη την ώρα, ή αίθουσα εκείνη ήταν άδεια. Στο θάθος μόνο γύρω απ' τό κόκκινο άμπαζούρ μιάς λάμπας, ήσαν δυο σκιές. Μιά από τις ωραιότερες γυναίκες τού χαρεμιού του, ή Τσερκέζα Χάνια, που ήταν ή ευνουμένη του εκείνη την εποχή, ήταν ξαπλωμένη σ' ένα ντιβάνι και διάβαζε.

Υστερα σηκώθηκε, κάλεσε τόν Ούργκούμπ κι' άρχισε να κρυφομιλά μαζί του. Αυτή ή παράξενη σκηνή άναστάτωσε τόν Κόκκινο Σουλτάνο. Τί έλεγαν σιγανά αυτοί οι δυο; Τί συνωμοτούσαν εναντίον του; 'Όστε συνένοχος τού προδότη ήταν και ή άγαπημένη του Χάνια;

Πώς ξέρει να με ξεγελάει και να λή ψέματα! συλλογίσθηκε. Παντού λοιπόν έχω έχθρους; 'Όλοι μου σ'ήνουν ενέδρες; 'Όλοι θέλουν τόν θάνατό μου;»

Ο 'Αβδούλ Χαμίτ προχώρησε και μπήκε στον κοιτώνά του. Εκεί κάλεσε έναν έμπιστο αξιωματούχο της σωματοφυλακής του και τού έδωσε με σιγαλή φωνή μερικές μυστηριώδεις διαταγές. Σε λίγο, ή ώμορφη Χάνια παρουσιάστηκε μπροστά του μ' ένα γλυκό χαμόγελο στα χείλη. Η σκληρή Τσερκέζα ήταν τρελλά έρωτευμένη με τόν πανίσχυρο νεαρό Σουλτάνο. Πλησίασε δειλά κοντά του και με μιά άπευχθή της. Πλησίασε δειλά κοντά του και με μιά άπευχθή της τρυφερότητα τόν άγκάλιασε και τόν φίλησε στο στόμα. Έπειτα, τόν παρέσυρε σένα ντιβάνι. Ο 'Αβδούλ Χα-

μίτ ήταν μεγάλος ήθοποιός. Κι' όταν τελείωσε την κωμωδία τού έρωτος, σκυθρώπασε και κύτταξε μ' ένα λυπημένο βλέμμα τη Χάνια. Εκείνη άνήσυχη τόν ρώτησε τί είχε.

— Όλοι με προδίδουν! της άπάντησε. Όλοι!... Δεν μπορώ πια να έχω έμπιστοσύνη σε κανένα!...

— Έγώ δεν θά σε προδώσω ποτέ!... τού είπε με ειλινκρίνια ή Χάνα.

Τό ξέρω, τό ξέρω, με λατρεύεις. Έκανε εκείνος μ' έναν άπαισιο μωρφασμό.

Κι' έπειτα, άπότομα, της είπε.

— Τό ξέρεις ότι ο πιστός, ο άφωσιωμένος Ούργκούμπ είναι ένας προδότης;

— Είναι δυνατόν! άπόρησε κατάπληκτη ή Χάνια.

Ο 'Αβδούλ Χαμίτ κατάλαβε πως δεν μπορούσε να μάθη τίποτε από την ευνουμένη του. Και θέλησε τότε να τη φοβίση.

— Σήμερα τό άπόγευμα, της είπε, έπισκέφθηκα τά θηρία μου. Ο τιγρόγατος έχει, μά την αλήθεια, πολύ άσχημο χαρακτήρα...

Ο τιγρόγατος αυτός ήταν δώρο κάποιου πρίγκηπος τού 'Ιράκ που τόν είχε φιλοξενήσει ο Κόκκινος Σουλτάνος στο Γιλδιζ.

— Πρέπει όμως να σου πώ, έπρόσθεσε ο 'Αβδούλ Χαμίτ, ότι τόν έρέθιζα κι' εγώ μ' ένα σιδερένιο μπαστούλι. Ο τιγρόγατος λοιπόν χυμούσε επάνω στα κάγκελα και τά δάγκωνε με λύσσα. Άφριζε από τόν θυμό του! Θά λυπηθώ πολύ εκείνους που θά πέσουν στα νύχια του...

Η Χάνια δεν καταλάβαινε αυτούς τούς ύπαινιγμούς. Έπαίξε λοιπόν κωμωδία ή ήταν πραγματικά άδωα; Ο 'Αβδούλ Χαμίτ όστόσο φαινόταν ότι κάτι περίμενε. Πέρασε έτσι ένα τέταρτο της ώρας, όταν άξαφνα άκούσθηκαν θήματα και άνοιξε μιά πόρτα. Άέσα στο διαμέρισμα τού Σουλτάνου μπήκαν μερικοί σωματοφύλακες του με μιά άγριωπή έκφραση στο πρόσωπο. Ο 'Αβδούλ Χαμίτ δεν έδειξε καμιά έκπληξη. Η Χάνια όμως τρομοκρατήθηκε. Τί ήθελαν άρα γε αυτοί οι νυχτερινοί έπισκέπτες;

Οι σωματοφύλακες πλησίασαν και τήν άρπάξαν από τά χέρια. Εκείνη έβαλε τις φωνές, προσπαθώντας να λευθερωθί. Μιά στιγή μάλιστα τούς έσφυγε κι' έπεσε στην άγκαλιά τού 'Αβδούλ Χαμίτ. Εκείνος όμως τήν έσπρωξε πέρα. Οι άνθρώποι του τότε τήν έδεσαν και τη φίλωσαν. Κατόπιν τήν σήκωσαν σάν δέμα και από ένα ύπόγειο διαδύο τήν μετέφεραν σε μιά βολική αίθουσα, όπου είδε να κοιτάται, καταγής,

δεμένος κι' αυτός χειροπόδαρος, ο ευνούχος Ούργκούμπ. Διπλά του ήταν ένας μεγάλος δερμάτινος σάκος με μικρά άσφαιματα, από όπου έβγαζαν άγρια νιαούρισμα. Η Χάνια τότε κατάλαβε άμέσως για ποιόν λόγο ο Σουλτάνος της είχε κάνει λόγο για την προδοσία τού Ούργκούμπ, για τόν τιγρόγατο, και για τούς φόβους τού ότι όλοι ήθελαν τόν θάνατό του. Άλλως τί κι' ο ίδιος έβρισκταν εκεί πέρα για να παρακολουθήση τό μαρτύριο τού προδότη και της συνειδήσεως του; Η άγριος ματιάς της, τότε καρφονότουσαν στον πλάσσο ευνούχο, τότε στη Χάνια και πότε στο σάκκο που φούσκωνε έξω και εκεί από τά πηδήματα τού τιγρόγατου.

Άξαφνα, ο 'Αβδούλ Χαμίτ χαμογέλασε στη σκέψη ότι τά δυο θύματα του και τό θηρίο θά τά καλοπερνούσαν μέσα στο σάκκο κι' έκανε ένα νόημα στους μαύρους δημους. Εκείνοι μισανόισαν τόν σάκκο κι' έχωσαν μέσα τόν ευνούχο, από πρώτα τού έχωσαν μόνο τά χέρια. Έπειτα, έκλεισαν καλά τόν σάκκο. Ο τιγρόγατος χύμηξε επάνω στον Ούργκούμπ. Άκούσθηκε τότε ένα όλοκωφο ούρλιασμα. Τά (Συνέχεια στη σελίδα 56)

*Ηταν ξαπλωμένη σ' ένα ντιβάνι και διάβαζε.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ Κ' ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΣΑΒΙΕ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Καί η Βερονίκη Σολλιέ εξακολούθησε.
— Είδε τη μητέρα της να κλαίει εξ' αιτίας σας... Υπόφερε πολύ κ' η ίδια εξ' αιτίας σας... Ξέρει πώς η μητέρα της πέθανε από την εξάντληση και τις στερήσεις εξ' αιτίας σας... "Αν της λέγατε πώς είδατε πατέρα της, θά σάς απαντούσε: «Εσείς, πατέρας μου; Σκοτώσατε τη μητέρα μου!... Δεν σάς ξέρω!...»

Την όργη της Βερονίκης, μία θαθεία σιωπή την διαδέχθηκε. Καθώς επρόφερε τα τελευταία αυτά λόγια, η φωνή της έτρεμε από συγκίνηση.

Ο Γαβριήλ Σαβάν, συντριμμένος, εκμηδενισμένος, καταλαβαίνοντας όλη τη φρίκη της θέσεώς του, έμεινε άφωνος, ακίνητος.

Ο Ριχάρδος Μπερνιέρ που είχε παραμείνει ως τη στιγμή εκείνη άπαθης θεατής της προμερής σκηνής που είχε διαδραματισθή μπροστά του, σκέφθηκε ότι αν δεν επενέβαινε αυτός, ο φίλος του δεν θα μπορούσε με κανένα τρόπο να καθησυχάσει την δυστυχισμένη εκείνη γυναίκα.

— Καλή μου Βερονίκη, της είπε με φωνή σοβαρή και γλυκεία συγχρόως, ξέρεις πόσο σ' εκτιμώ και σ' αγαπώ τρία χρόνια τώρα που είσατε στην υπηρεσία μου. Όταν μου εμπιστεύθηκες τις θλίψεις σου, σέ λυπήθηκα και προσπάθησα με κάθε τρόπο να τις ανακουφίσω!

— Ω! κύριε! απάντησε η Βερονίκη. Υπήρξατε για μένα η Θεία Πρόνοια. Είσατε καλός σαν τον Θεό τον ίδιο... Ό,τι κάνατε για μένα, δεν θα το ξεχάσω ποτέ.

— Βερονίκη, εξακολούθησε ο διομήχανος, ξέρεις τις άρχες μου...

— Ξέρω ότι είναι αυστηρές... αλύγιτες... Γι' αυτό, δλος ο κόσμος σάς σέβεται.

— Με θεωρείς τίμιον άνθρωπο;

— Ποιός θά τολμούσε ν' αμφιβάλει γι' αυτό;

— Θ' αμφεβάλλες για τον λόγο μου αν σου έκανα ένα δρο-

κο;

— Ν' αμφιβάλω, για τον λόγο σας; Μά θα ήταν το ίδιο σαν να σάς προσέβαλλα, κύριε...

— Έ, λοιπόν, θα συνηγορήσω σέ σένα για τον κ. Γαβριήλ Σαβάν...

— Εσείς, κύριε Ριχάρδε... Σεις;... Θα συνηγορήσετε σέ μία τέτοια υπόθεση;

— Ναί, εγώ!... Δεν δικαιολογώ καθόλου το σφάλμα του... το έγκλημά του... και καταλαβαίνω πώς υπάρχουν πληγές τόσο θαθείες που η επούλωσί τους είναι, αν όχι αδύνατη, τουλάχιστον πολύ δύσκολη. Μά, όπως σάς είπε ο Γαβριήλ — και συμφωνώ σ' αυτό μαζί του, — η μετάνοια κάνει πιο ελαφρύ το σφάλμα...

— Και τον πόνο τον κάνει λιγώτερο οδυνηρό; ρώτησε η Βερονίκη με φωνή θαθεία.

— Όχι, μά επιβάλλει την επιείκειν για τον ένοχο...

— Συγγνώμην!... Ω! συγγνώμην!... τραύλισε ο Γαβριήλ, απλώνοντας τα χέρια του.

Μά η Βερονίκη του απάντησε σκληρά:

— Ποτέ!...

— Ποτέ!... Σέ εξορκίζω στο όνομα της Μάρθας, της έγγονής σας, ξανάπε ο Ριχάρδος Μπερνιέρ, συγχώρεσέ με!

— Έν όνόματι της Μάρθας, αρνούμαι!

— Επικαλούμαι τη μεγάλη αγάπη που αισθάνεσαι γι' αυτή! Σκέψου το μέλλον της!

— Το μέλλον της! απάντησε η Βερονίκη. Η Μάρθα είναι τώρα κοντά μου και δεν θα χωριστούμε ποτέ.

— Ασφαλώς, μά ξεχνάς ότι η Μάρθα είναι μόλις έφτα χρόνων. Τι θά γίνει αν της λείψει ξαφνα μία μέρα;

— Η Βερονίκη Σολλιέ χλώμιασε, μόλις άκουσε την έρωτησή αυτή.

— Η ιδέα του θανάτου της, που της παρουσιάστηκε τόσο ξαφνικά, την τρόμαξε.

«Αν της λείπω;... "Αν της λείπω;...» τραύλισε τρέμοντας σύγχορη.

Ο Ριχάρδος κατάλαβε, ότι είχε άγγιξει την πιο εύαισθητη χορδή της ψυχής της κι' αποφάσισε να έπωρελήσει της εύκαιρίας.

XXVII

Είπε λοιπόν με το πιο σοβαρό ύφος στη Βερονίκη:

— Άς κρίνει η μικρή Μάρθα τον πατέρα της! Η κρίση της θά είναι η κρίσι του Θεού... Βερονίκη, θά φέρει την έγγονή σου μπροστά στον πατέρα της, θά της πει πως είναι κι' ο Γαβριήλ θ' άκούση απ' αυτή τη μικρή αυτή την τόσο λευκή, που ξέρει κιόλας να τα καταλαβαίνει όλα, την καταδίκη του ή τη συγγνώμη του.

«Αν η μικρούλα τον καταδικάσει, ο Γαβριήλ θά ζήσει στο έξής με τις τύψεις του, άι, μωρέση να ζήσει...

«Αν όμως, τον συγχωρέσει, πώς θά μωρέσει έσύ ν' άρνηθής στον πατέρα, που μετανόησε, το δικαίωμα να προστεύσει την κόρη του με κάθε τρόπο;

Ο κ. Μπερνιέρ σάπασε.

Η Βερονίκη δίσταζε, άναστατωμένη ως τα βάθη της ψυχής της απ' αυτήν την άπροσδόκητη πρόταση.

— Πώς, τραύλισε, θέλετε;...

— Θέλω, την διέκοψε ο διομήχανος, να μη θαρρώς κι' έσύ την συνειδησί σου με μία μεγάλη τύψη. Η Μάρθα θα γίνει πάντοτε από το στόμα των παιδιών, όταν τ' άκου- διά είναι πλάσματα έκλεκτά. Η Μάρθα άγνή σαν τους άγγέλους, άγνοεί τί θά πη προσποίσεις και ψέμα... Η φωνή της θά έσαι ή φωνή της μητέρας της, γιατί άσφαλώς η Ζερμαίν, πριν πεθάνη, θά της μίλησε για τον πατέρα της.

Με την ειλικρίνεια της ηλικίας της, η Μάρθα θά μάς άποκαλύψει το μυστικό της συνομιλίας αυτής.

«Αν η μητέρα της καταράστηκε τον Γαβριήλ, θά τον καταραστή κι' αυτή σαν τη μητέρα της...

«Αν όμως η Ζερμαίν, σπρωγμένη από μία δαστη με- γαλοψυχία, τον συγχώρεσε, όπως ο Θεάνθρωπος συγχώρε- σε άλλότε τους δημίους του, η Μάρθα θά τον συγχωρέσει...

«Δεν μπορείς ν' άρνηθής στον κ. Γαβριήλ Σαβάν το δι- καίωμα να κριθί από την κόρη του.

Η Βερονίκη ώλόλυξε.

— Α! είναι πολύ σκληρό αυτό! είπε με φωνή που μό- λис άκούγόταν. Θέλετε λοιπόν, να ξεχάσω κι' εγώ... να ξε-

αθλιότητος...

Ενώ ο Ριχάρδος Μπερνιέρ έλεγε αυτά τα λόγια, ο Γαβριήλ Σαβάν, με μία κί- νηση άφωνης ίκεσίας, άπλωνε τα ένωμένα χέρια του προς τη Βερονίκη.

Εκείνη έμεινε σκεπτική επί μερικές στιγμές. Ήταν φανερό πως μία άγρια πάλη γινότανε μέσα της.

Η Μάρθα έβγαλε μία κραυγή κι' έτρε- ξε προς τον άξιωμα- τικό...

χάσω το έγκλημα... να ξεχάσω την ντρο- πή!... να επιβάλω σιωπή στο μίσος μου;

— Θέλω η έγγονή σου να γίνει εύτυχι- σμένη μία μέρα... Θέλω σ' όλη της τη ζωή, να είναι άσφαλισμένη, έναντίον της

"Εξαφνα πήρε την απόφασί της και φώναξε:

— "Εστο ! 'Ας γίνη το θέλημά σας ! 'Η μικρούλα Μάρθα θα κρίνη ! Πάω να τη φέρω.

Καί με θήματα κλονιζόμενα, θύγηκε έξω.

— "Αί ψιθύρισε ο Γαβριήλ μ' άπελπισία και με τὰ μάτια πλημμυρισμένα από δάκρυα. Αὐτή ἡ μητέρα είναι ἀδυσώπητη !

— "Ώσουν κι' ἐσὺ ἀδυσώπητος γι' αὐτή ! "Αί τὸ θάρος ἐνὸς σφάλματος είναι πολὺ μεγάλο, δταν τὸ σφάλμα ἔχη τέτοιες συνέπειες... Μὰ ἔλπιζε... Πρέπει νὰ περιμένῃς τὴν κρίσι τῆς Μάρθας... Εἶν' ἓνα κοριτσάκι θέβαια, μὰ μέσα στὸ μικρὸ της κορμὶ κλείνει τὴν ψυχὴ καὶ τὴν ἀντίληψι μίᾱς γυναικας...

Ὁ Γαβριήλ, θασανισμένος ἀπὸ μιά ἀπερίγραπτη ἀγωνία, ἔπεσε ἐκμηδενισμένος σὲ μιά καρέκλα καὶ κρύβοντας τὸ πρόσωπό του μέσα στὰ χέρια του, ἀναλύθηκε σὲ λυγμούς.

Ὁ Ριχάρδος Μπερνιέρ ὑπέφερε κι' αὐτὸς γιὰ τὸν πόνο τοῦ φίλου του καὶ θὰ ἤθελε πολὺ νὰ μπορούσε νὰ τὸν γαληνέψῃ κάπως. Μὰ καταλαβαίνοντας τὴν ἀδυναμία του, τὸν ἄφησε νὰ κλαίῃ σιωπηλά.

"Εξαφνα ὁ Γαβριήλ σήκωσε τὸ κεφάλι του... Βήματα εἶχαν ἀκουστῇ στὸν διάδρομο πού ὡδηγοῦσε στὸ γραφεῖο τοῦ βιομηχάνου.

Ἡ πόρτα ἀνοίξε τέλος καὶ μπήκε μέσα ἡ Βερονίκη κρατώντας ἀπὸ τὸ χέρι τὴ Μάρθα, ἡ ὁποία φαίνόταν πολὺ ξαφνιασμένη. Τὸ ἄλλο τῆς χέρι τὸ ἀκουμποῦε στὸ κεφάλι τῆς ἐγγονῆς τῆς. Σχημάτιζαν ἔτσι κ' ἡ δυὸ ἓνα σύμπλεγμα συγκινητικό.

Διευθύνθηκαν κ' οἱ δυὸ πρὸς τὴν ἄκρη τοῦ δωματίου, ὅπου καθόταν ὁ Γαβριήλ Σαβάν.

Εἰκόνες, βλέποντάς τες νὰ παρουσιάζονται, σηκώθηκε ἀπὸτομα ἀπὸ τὴν καρέκλα, ὅπου εἶχε σωριαστῇ καὶ ὄρθος, με τὴν ὄψι πελιδνὴ, με τὰ μάτια θολωμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα κύτταξε τὴ Μάρθα με μιά ταραχὴ καὶ με μιά συγκίνησι ἀπερίγραπτη.

Μερικὲς στιγμὲς σιωπῆς καὶ στενοχώριας ἀπλώθηκαν ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ τέσσερα πρόσωπα πού ὑπὸ τόσο παράδοξες συνθήκες ὀρισκόντουσαν συγκεντρωμένα ἐκεῖ.

Τὴν σιωπὴ αὐτὴ τὴν διέκοψε πρώτη ἡ Μάρθα. Ἡ μικρούλα δὲν ἤξερε τίποτε ἀπ' ὅσα συνέβαιναν καὶ δὲν μπορούσε νὰ ὑποψιαστῇ τὸν ρόλο πού θὰ ἔπαιξε σ' αὐτὸ τὸ σπαραχτικό δράμα.

— Ἡ καλὴ μου γιαγιά μοῦ εἶπε ὅτι θέλετε νὰ με δῆτε, κύριε ἀξιωματικέ ; εἶπε ἀπευθυνόμενη πρὸς τὸν Γαβριήλ.

"Ὅταν πρωτοεῖδε ὁ Γαβριήλ τὴν κόρη του εἶχε γοητευθῇ ἀπὸ τὴν ὡμορφία... γοητευόταν ἀπὸ τὴ γλυκειὰ καὶ μελωδικὴ φωνὴ της.

Ἀναστατωμένος ὡς τὰ βάθη τῆς... ἔεχαγε γιὰ μιά στιγμὴ τὴν τρομερὴ ἀφορμὴ πού τὸν ἔφερνε μπροστὰ τὴν κόρη του.

Σὰν ὑπνωτισμένος ἀπ' τὸ θέλημα τῆς καὶ τὴ φωνὴ της, ἔκανε ἓνα βῆμα μπροστὰ μὲ τὰ χέρια ἀπλωμένα, σὰν νὰ θελε νὰ πάρῃ τὴ μικρούλα καὶ νὰ τὴ σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά του.

Σπρωγμένη ἀπὸ μιά ἐνστικτὴ κ' ὑποσυνείδητη συμπαθία, ἡ Μάρθα θέλησε νὰ τρέξῃ κι' ἐκεῖνὴ πρὸς αὐτόν. Μὰ ἡ Βερονίκη τὴν κράτησε.

Μικρούλα μου, τῆς εἶπε, ἀκουσέ με καὶ κύτταξε καλὰ τὸν κύριο, στὸν ὁποῖο μίλησες. Αὐτὸς ὁ κύριος αὐτὸς, ὁ ἀξιωματικὸς θέλει νὰ μάθῃς ποῖος εἶναι καὶ γιὰ ποῖον λόγο θέλησε νὰ σὲ δῇ. Θέλει, αὐτὸς, ἀνδρας πού ἔχει συναισθησι τῶν πράξεών του, νὰ μάθῃς, ἐσὺ ἡ μικρούλα, τίς πράξεις του, καὶ νὰ τὸν κρίνῃς... Μὲ καταλαβαίνεις, πολυαγαπημένη μου;

Μὲ μιά ἀξιολάτρευτὴ ἀγνότητα, ἡ μικρούλα ἀπάντησε:

— Καταλαβαίνω, καλὴ μου γιαγιά, ἀπὸ τὰ λόγια σου ὅτι πρόκειται γιὰ κάτι πολὺ σοβαρὸ, γιατί ἡ φωνὴ σου εἶναι πολὺ λυπημένη... Μὲ κάνει μάλιστα νὰ λυπᾶμαι κι' ἐγώ... Γιατί ;... Πές μου ;...

Ἡ Βερονίκη κατέβαλε μιά μεγάλη προσπάθεια γιὰ νὰ μιλήσῃ. "Ήταν πολὺ δύσκολο σ' αὐτὴν νὰ ἐξηγήσῃ γιὰ ποῖον λόγο τὴν εἶχε πιάσει.

— Μάρθα, παιδί μου, τῆς εἶπε με φωνὴ πού ἔτρεμε, ἡ μητέρα σου θὰ σοῦ μίλησε θέβαια κάποτε γιὰ τὸν ἄνθρωπο πού τὴν ἐγκατέλειψε ;

— Ναί, γιαγιά μου, μοῦ μίλησε λίγο πρὶν φύγῃ νὰ πάῃ κοντὰ στὸν καλὸ Θεό.

Μὲ μιά σπασμωδικὴ χειρονομία, ἡ Βερονίκη ἔδειξε στὴν

ἐγγονὴ τῆς τὸν Γαβριήλ Σαβάν.

— "Ε, λοιπόν ! παιδί μου, τῆς εἶπε, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος πού θλίψεις... εἶναι ὁ πατέρας σου !

Τὸ ἀποτέλεσμα, πού προκάλεσε ἡ ξαφνικὴ αὐτὴ ἀπακλύψις δὲν ἦταν ἐκεῖνο πού περίμενε ἡ Βερονίκη Σαβάν.

Ἡ Μάρθα, ξεφεύγοντας ἀπὸ τὰ χέρια τῆς γιαγιάς τῆς, ἔβγαλε μιά κραυγὴ καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸν ἀξιωματικὸ φωνάζοντας:

— Μπαμπά !... Μπαμπά !

Μόλις ἀκουσε αὐτὴν τὴν κραυγὴ πού τὸν μεθοδεῖ ἀπὸ εὐτυχία, ὁ Γαβριήλ ἀπάντησε:

— Κόρη μου !... Κόρη μου !...

Καὶ ἀνοίξε τὴν ἀγκαλιά του, νομίζοντας ὅτι ἡ Μάρθα θὰ ριχνόταν μέσα σ' αὐτὴ.

Μὰ ἔξαφνα ἡ μικρούλα στάθηκε καί, μέσα στὰ μάτια τῆς τὰ τόσο γλυκά, φάνηκαν λάμψεις ἐχθρικές.

— Σὰς λένε Γαβριήλ, δὲν εἶν' ἔτσι, κύριε ; ρώτησε.

— Ναί... Γαβριήλ, κόρη μου πολυαγαπημένη... Μὰ φώναξέ με πατέρα σου !...

Μὰ ἐκεῖνὴ τραβήχθηκε πίσω καὶ ξεσπώντας σὲ λυγμοὺς φώναξε:

— Εἴσατε πολὺ σκληρός... κάνετε τὴ μητερούλα μου νὰ ὑπφέρει πολὺ... τὴν κάνετε νὰ κλαίῃ πάντοτε...

Τὰ λόγια αὐτὰ ἐξανασκάνεψαν γιὰ μιά στιγμὴ τὸ μῦθος καὶ τὴν ὀργὴ τῆς Βερονίκης.

— "Αί ! εἶπε με φωνὴ θαθεία, ἔρεεις τοὺς πόνοὺς πού ὑπέφερε ἡ μητερούλα σου... Εἶδες τὰ δάκρυά της κ' ὑπέφερε καὶ σὺ μαζί της... Συμμερίστηκες τίς δυστυχίες της...

Ώσουν ἐκεῖ, κοντὰ στὸ κρεββάτι της, δταν πέθανε, ἐξαιτλημένη... σκοτωμένη ἀπὸ τὴ δουλειά, τίς στερήσεις καὶ τὴ θλίψι.

Ἡ μικρούλα πνιγόταν.

Μὲ μεγάλη δυσκολία κατάρθωσε νὰ προσφέρῃ αὐτὰ τὰ λόγια:

— Ναί... ὦ ! ναί... ὑπέφερε πολὺ ἡ μητερούλα μου...

Μιά μεγάλη σιωπὴ ἀπλώθηκε.

— Ὅλοι ἐνοιῶταν ἓνα μεγάλο θάρος νὰ πιέξῃ τὰ στήθη τους.

Ἡ Μάρθα ὕψωσε τέλος τὰ ὕγρά της μάτια πρὸς τὴ Βερονίκη καὶ τῆς ἔπιασε τρυφερά τὰ χέρια.

— Γιαγιά, ἄρχισε νὰ τῆς λέῃ με φωνὴ πολὺ σιγανὴ καὶ σὰν σπασμένη στὴν ἀρχή, μὰ πού σιγά-σιγά γινόταν σθεθερή, τὸ πρωτὶ τῆς ἡμέρας πού ἡ μητερούλα μου πέθανε, μοῦ μίλησε γιὰ πρώτη φορὰ γιὰ τὸν πατέρα μου... Μοῦ διάβασε ἓνα γράμμα, τὸ μόνο δικό του πού εἶχε φυλάξει...

Ἐπειτα, ἀφοῦ ἔκλαψε πολὺ, μοῦ ἔδωσε αὐτὸ τὸ γράμμα λέγοντάς μου: «Κάψε το... Πρέπει νὰ ξεχάνη κανεὶς τὸ κακὸ πού τὸν κάνανε...» Ἡ μαμά τότε μ' ἔσφιξε ἐπάνω στὴν καρδιά της καὶ με φίλησε με δύναμι, ἔτοιμη νὰ θάλῃ τὴν τελευταία της πνοή.

Ἐπειτα, μὲ τὴ φωνὴ τῆς πού ἔσθυνε, μοῦ ἔσπασε: «Νὰ εἶσαι καλὴ, μικρὴ μου Μάρθα, νὰ εἶσαι θαρραλέα, νὰ εἶσαι φρόνιμη, νὰ μείνῃς πάντοτε μιά τίμια κοπέλλα, νὰ σκέφτεσαι τὴν μητερούλα σου, πού δὲν θὰ εἶναι πειὰ ἐδῶ, νὰ προσεύχεσαι γι' αὐτὴ καὶ ἂν ὁ Θεὸς τὸ θελήσῃ νὰ θρεθῇς μιά μέρα μπροστὰ στὸν πατέρα σου, συγχωρεσέ τον, ὅπως τὸν συγχωρῶ ἐγώ.»

Καὶ ἡ Μάρθα, με τὸ πρόσωπό της πλημμυρισμένο ἀπὸ δάκρυα, ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά τοῦ Γαβριήλ Σαβάν, ὁ ὁποῖος εἶχε πέσει γονατιστὸς μπροστὰ της.

— Μπαμπά ! Μπαμπά ! τραυλίσες γεμίζοντας τον φιλήματα. Ἡ μητερούλα μου σὲ συγχωρεῖ !...

Ὁ Γαβριήλ ἔσφιγγε τὴν κόρη του με ὅλη του τὴ δύναμι καὶ τῆς ἀνταπέδωσε τὰ φιλήματα της.

Ὁ Ριχάρδος Μπερνιέρ σκούπιζε κρυφὰ τὰ δάκρυα πού κυλοῦσαν ἐπάνω στὰ μάγουλά του.

Μόνο ἡ Βερονίκη, χλωμὴ κι' ἀκίνητὴ σὰν ἀγαλμα, φαίνόταν σὰν νὰ μὴν εἶχε ἀφοπλιστῇ ἀκόμα.

Ὁ Γαβριήλ γύρισε πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν κύτταξε ἱκερυντικά.

Ἡ Μάρθα εἶδε αὐτὸ τὸ θέλημα καὶ κατάλαβε τὴν ἀρνητικὰ πού ἔκλεινε.

Προχώρησε ὡς τὴ γιαγιά της, τὴν πήρε ἀπ' τὸ χέρι καὶ τραβώντας τὴν, με μιά ἀκατανίκητὴ γλυκύτητα, τὴν πῆγε ἀπέναντι στὸν Γαβριήλ Σαβάν.

— Καλὴ μου γιαγιά, τῆς εἶπε με φωνὴ συγκινημένη καὶ παιγνιδιάρικη συγχρόνως, γιαγιά, πρέπει νὰ κάνῃς ὅτι ἔκανε ἡ μητερούλα μου πού θρίσκει στὸν οὐρανὸ... πρέπει νὰ συχωρέσῃς...

Αὐτὴ τὴ φορὰ, ἡ Βερονίκη δὲν μπόρεσε νὰ ντιστασθῇ πρὶν

— Ἡ κρίσι τοῦ παιδιοῦ εἶνε κρίσι τοῦ Θεοῦ ! εἶπε ἐπι-

σημα. Ἀφοῦ ἡ μητέρα κ' ἡ κόρη συχώρεσαν, δὲν μπορῶ ἐγὼ νὰ μείνω ἀδυσώπητη... Συγχωρῶ !

— "Ὡ ! εὐχαριστῶ ! εὐχαριστῶ ! φώναξε ὁ Γαβριήλ, παίρνοντας τὸ χέρι τῆς Βερονίκης καὶ προσπαθώντας νὰ τὸ φέρῃ στὰ χεῖλιά του.

"Εκεῖνὴ ἀντιστάθηκε με γλυκύτητα, ἀλλὰ καὶ με σταθερότητα:

— "Ὅχι, κύριε, εἶπε, ὄχι αὐτό. Δὲν μπορῶ... Συγχωρεσά, ἀλλὰ θὰ ὑπάρχῃ πάντα μεταξὺ μας ἓνας τάφος.

Ὁ Γαβριήλ χαμήλωσε τὸ κεφάλι του. Καταλαβαίνε πόσο δίκιο εἶχε ἡ μητέρα τῆς Ζερμαίν: ἂν ἡ συγγνώμη ἦταν δυνατὴ, ἡ λήθη δὲν ἦταν...

— Κυρία Βερονίκη, εἶπε ὁ Ριχάρδος Μπερνιέρ γιὰ νὰ δώσῃ ἓνα τέλος σ' αὐτὴν τὴν τόσο συγκινητικὴ σκηνή, ἄς ξαναγυρίσῃ ἡ Μάρθα στὸ δωμάτιό της. Ὁ Γαβριήλ Σαβάν κι' ἐγὼ πρέπει νὰ κουβεντιάσουμε μαζί σου...

Ἡ Μάρθα ἀπάντησε τότε:

— Μάλιστα, κύριε, θὰ πάω...

Καί — ἐξακολούθησε — θὰ πάμε αὐριο με τὴ γιαγιά νὰ γονατίσουμε στὸν τάφο τῆς φτωχῆς μου μητερούλας, δὲν εἶν' ἔτσι... Πρέπει νὰ ζητήσετε κι' ἀπ' αὐτὴν συγγνώμη...

— Θὰ πάμε, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι ! ἀπάντησε ὁ Γαβριήλ Σαβάν, φιλώντας παράφορα τὴν κόρη του.

— Πήγαινε τώρα, μικρούλα μου ! εἶπε ὁ Ριχάρδος Μπερνιέρ.

Ἡ Μάρθα, ὑπακούη, θύγηκε ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο.

XXVIII

Ὁ Ριχάρδος Μπερνιέρ, δταν ἔμεινε μόνος με τὸν Γαβριήλ Σαβάν καὶ τὴν Βερονίκη, ἔλαθε ἀμέσως τὸν λόγο:

— Κυρία Σολλιέ, εἶπε, ἄς μὴ μιλάμε πειὰ γιὰ τὸ παρελθόν. Ἡ κόρη τοῦ Γαβριήλ, ἐμπνευσμένη ἀσφαλῶς ἀπὸ τὴν ψυχὴ τῆς μητέρας της, ἔσθυνε πρὸ ὀλίγου ὥς καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἀνάμνησι τῶν σφαλμάτων τοῦ πατέρα της.

Τὸ καταλάβατε αὐτὸ καὶ σεις καὶ συγχωρήσατε... Σὰς εἶμαι εὐγνώμων ἐκ μέρους τοῦ φίλου μου καὶ σὰς εὐχαριστῶ γιὰ λογαριασμὸ τοῦ...

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ, θρискόμαστε συγκεντρωμένοι ἐδῶ κ' οἱ τρεῖς μ' ἓνα μοναδικὸ σκοπὸ: νὰ ἐξασφαλίσουμε τὸ μέλλον τῆς Μάρθας, τῆς λατρευτῆς σας ἐγγονῆς...

Ὁ κ. Σαβάν πρέπει στίς 2 Ἰανουαρίου, σὲ τρεῖς ἡμέρες δηλαδὴ νὰ θρίσκει στὴν ἀνοιχτὴ θάλασσα με τὸ πλοῖο του... Πρέπει λοιπὸν νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Παρίσι αὐριο τὸ θράδυ γιὰ νὰ φθάσῃ ἐγκαίρως στὴ θέσι του.

Ἡ ζωὴ ἐνὸς ναυτικοῦ πού φυγεῖ γιὰ μακρυνὸ ταξίδι θρίσκει στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ. Ὁ ὠκεανὸς εἶναι γόνιμος σὲ ναύαγια. Πρέπει ὅλα νὰ τὰ προβλέπουμε. Ὁ Γαβριήλ Σαβάν δὲν θὰ ξαναβῇ ἴσως ποτὲ τὴν κόρη του.

— Γιατὶ τὸ λέτε αὐτό, κύριε Ριχάρδε ; φώναξε ἡ Βερονίκη Σολλιέ.

— Ὁ φίλος μου ἔχει δίκιο νὰ τὸ λέῃ αὐτό, κυρία Σολλιέ, ἀπάντησε ὁ Γαβριήλ.

Ποτὲ ἴσως δὲν θὰ ξαναβῇ τὴ Μάρθα κι' αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ τιμωρία πού ἀξίζει, γιατί λατρεύω τὴν κόρη μου με ὅλη μου τὴν ψυχή.

Ὁ Ριχάρδος Μπερνιέρ ἐξακολούθησε:

— Ἐρεῖς, Βερονίκη, γιὰ ποῖο σκοπὸ ἦρθε ἐδῶ ὁ Γαβριήλ ;

— Ἐφερε ἓνα ποσὸν τριακοσίων χιλιάδων φράγκων ἀπ' τὴν περιουσία του...

— Τριακόσιες χιλιάδες φράγκα ! φώναξε ἡ Βερονίκη ξαφνιασμένη ἀπ' αὐτόν τὸν ἀριθμὸ πού ἦταν κολλοσιαστικὸς γι' αὐτὴν.

— Ναί ! Ὁ κ. Σαβάν κατέθεσε στὰ χέρια μου αὐτὸ τὸ ποσὸν γιὰ τὴν κόρη τῆς Ζερμαίν.

— Μὰ εἶναι πολλὰ... ψιθύρισε δειλὰ ἡ Βερονίκη.

— Ὅχι, εἶναι ἀρκετὰ, τὴν δέικοψε ὁ βιομηχανός.

Ἐπειτα ἐξακολούθησε:

— Ἡ ἐπιθυμία τοῦ Γαβριήλ εἶναι νὰ φυλάξῃ αὐτὰ τὰ

χρήματα καὶ νὰ τὰ πολλαπλασιάσῃ χρησιμοποιώντας τα στίς ἐπιχειρήσεις μου... Δὲν μπορῶ νὰ τοῦ τὸ ἀρνηθῶ αὐτό. Δέχομαι καὶ θὰ χρησιμοποιήσω αὐτὸ τὸ κεφάλαιο, γιὰ τὸ ὁποῖο θὰ πληρώνω τόκους 4 ο/ο. Ἐταί ἡ Μάρθα θὰ ἔχῃ εισόδημα 12.000 φράγκων πού θὰ τὸ διαχειρίζεται σὺ, χρησιμοποιώντας το γιὰ τίς σπουδές της. Εἶναι ἀρκετὸ κ' εἶμαι θέβαιος ὅτι θὰ περισσεύῃ οὕτως ὥστε νὰ μεγαλώσῃ τὸ κεφάλαιο.

— "Ὡ ! θέβαια, ναί, κύριε ! εἶπε ἡ κ. Σολλιέ. Μὲ τόσα χρήματα ἡ Μάρθα μπορεῖ νὰ λάθῃ τὴν πιὸ λαμπρὴ μόρφωσι... Μὰ καὶ πάλι θὰ περισσέψουν.

— Θὰ ἤθελα ἐπίσης γιὰ νὰ μὴ φύγῃ ἀπὸ τὸ ἐργαστάσιό μου, Βερονίκη. Τὸ θέλεις καὶ σὺ αὐτό;

— "Αί ! δὲν θὰ σὰς ἀφήσω ποτὲ, κύριε, ἂν μοῦ τὸ ἐπιτρέψετε ! φώναξε ἡ ἀγαθὴ γυναῖκα, Ἐπιθυμῶ νὰ διατηρήσῃ τὴ θέσι μου κοντὰ σας ὡς τὴν ἡμέρα πού ὁ καλὸς Θεὸς θὰ με καλέσῃ κοντὰ του... Φανήκατε πολὺ καλὸς γιὰ μένα, πολὺ πονετικὸς καὶ γι' αὐτὸ θέλω νὰ σὰς δίνω ἀδιάκοπα ἀποδείξεις τῆς ἀφοσιώσεώς μου καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης μου.

— Εἶσαι μιά ὑπέροχη γυναῖκα, Βερονίκη.

— Κάνοντας αὐτό, κύριε, Ριχάρδε, κάνω ἀπλῶς τὸ καθήκον μου. Ἐσεῖς ἐξ ἄλλου, κύριε, θὰ κανονίσετε τώρα τὴ ζωὴ τῆς ἐγγονῆς μου, ἀφοῦ ὁ κ. Σαβάν εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ ξαναφύγῃ...

— Δέχομαι αὐτὴν τὴν ἀποστολή, εἶπε ὁ Ριχάρδος, κ' εἶμαι θέβαιος ὅτι ὁ Γαβριήλ θὰ μ' εὐγνωμονῇ...

— Μάχρι θανάτου ! φώναξε ὁ Γαβριήλ σφίγγοντας τὸ χέρι τοῦ Ριχάρδου. Καί σ' εὐχαριστῶ με ὅλη μου τὴν ψυχὴ.

— Εἶμαι θέβαιος ὅτι θὰ δειχθῶ ἀξίος αὐτῆς τῆς ἐμπιστοσύνης ! Ἡ Μάρθα θὰ ἔχῃ μιά μέρα μιά λαμπρὴ προίκα, μὰ τελεία μόρφωσι καὶ θὰ εἶναι μιά ὀραία καὶ καλὴ κοπέλλα.

Δὲν πρέπει ὅμως ν' ἀφήνουμε τίποτε στὴν τύχη, γιατί δὲν ξέρουμε ποῖος ζῇ καὶ ποῖος πεθαίνει. Δέχθηκα τὴν παρακαταθήκη μὰ πρέπει νὰ δώσω μιά ἀπάδειξι. Ἐδῶ ὁ μωὸς ὑπάρχει μιά δυσκολία. Ἀκουσέ με, Βερονίκη... Πρέπει, γιὰ τὴν οἰκογένεια τοῦ κ. Σαβάν τὸ μυστικὸ νὰ φυλαχθῇ καλὰ...

— Τὸ μυστικὸ θὰ φυλαχθῇ, κύριε... Σὰς τὸ ὑπόσχομαι, ἀπάντησε ἡ Βερονίκη.

— Σὲ ὅποια περίπτωσι κι' ἂν παρουσιασθῇ !

— Σὲ ὅποια περίπτωσι, μάλιστα, κύριε... Σὰς τὸ ὀρκίζομαι στὸν τάφο τῆς φτωχῆς μου Ζερμαίν καὶ στὸ κεφάλι τῆς ἐγγονῆς μου...

— "Ὡ ! εὐχαριστῶ ! εὐχαριστῶ ! ψιθύρισε ὁ Γαβριήλ.

Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐξομαλύνει τὴν δυσκολία πού ἀνέφερε, εἶπε ὁ Ριχάρδος. Πρέπει νὰ καταχωρήσῃ τὴν τριακόσιες χιλιάδες φράγκα στὰ θύλια μου. Ἐπ' ὀνόματι τίνος θὰ τις καταχωρήσω ;

— Δὲν μπορεῖ νὰ γράψῃς: «Παρακαταθήκη Ἀντωνίου;» ρώτησε ὁ Γαβριήλ.

— Ὅχι, θὰ ἦταν ἀκατόνιστο. Τὰ θύλια ἐνὸς οἴκου, ὅπως ὁ δικός μου πρέπει νὰ εἶναι πολὺ καθαρὰ καὶ νὰ μὴν ἐπιδέχονται κανένα σφάλμα.

— Γιατὶ νὰ μὴ γράψῃς ὀνόματι τῆς παρακαταθήκης στὴν ἐπιτελεστικὴ ἡ κυρία Σολλιέ ; ρώτησε ὁ Γαβριήλ.

— Γιατὶ δὲν θὰ πίστευε ποτὲ κανεὶς ὅτι ἡ θυρωρὸς τοῦ ἐργαστασίου μου, μιά γυναῖκα, χωρὶς περιουσία, με μετριάτο μισθὸ, θὰ μπορούσε νὰ διαθέσῃ τόσα χρήματα.

Ὁ Γαβριήλ Σαβάν σκέφθη καὶ λίγο καὶ εἶπε τέλος:

— Ὑπάρχει ἓνας τρόπος νὰ κανονίσουμε τὰ πράγματα καὶ νὰ τὰ παρουσιάσω με ὡς ἀληθοφανή.

(Ἀκολου

ΣΥΜΜΕΝΗ ή Λιζέττα επάνω από τη γραφομηχανή. Έγραφε την ένδεκάτη επιστολή. Ο προϊστάμενός της είχε θαρεθεί να της υπαγορεύει. Έκτύπαζε με συμπάθεια την δακτυλογράφο του, που ντυμένη στα μαύρα, περίμενε με ύφος καρτερικό, χαμογέλασε με συγκατάθαι και:

— Ευχαριστώ πολύ, της είπε, φτάνει για σήμερα.

Η νεαρή δακτυλογράφος σηκώθηκε και με θήματα κουρασμένα πήγε στο γραφείο της. Εκεί την περίμενε μια μεσόκοπη κυρία, ντυμένη πένθιμα. Είχε γυρισμένα τα νύχτα της στην πόρτα και γι' αυτό η Λιζέττα δεν έδλεπε το πρόσωπό της. Ωστόσο η καρδιά της άρχισε να χτυπά με δύναμη. "Αγνωστο για ποιο λόγο ένοιωθε ένα σφιγμένο στην ψυχή. Τελευταία την κυνηγούσε η άτυχία και το ένα κακό διαδεχόταν το άλλο.

Η επισκέπτρια ακούγοντας το θήμα της γύρισε το κεφάλι της. Τα βλέμματα των δυο γυναικών συναντήθηκαν. Το αίμα της Λιζέττας πάγωσε στις φλέβες της.

— Τι επιθυμείτε; Είς τί όφειλεται η επίσκεψί σας; Την ρώτησε ψυχρά.

Η νεοφερμένη σηκώθηκε όρθια, με βλέμμα ψυχρό και διαπεραστικό κύταζε την συνομιλήτριά της και την χαιρέτησε:

— Καλησπέρα, Λιζέττα. "Ηθελα να σου μιλήσω λίγη ώρα, της είπε.

Έκτύπαζε ύστερα γύρω της και είδε ότι στο γραφείο ήταν άλλα τέσσερα κορίτσια. Για μια στιγμή έμεινε συλλογισμένη και ύστερα με φωνή που μόλις ακουγόταν, συνέχισε:

— Σε μισή ώρα θα σχολάσετε απ' το γραφείο. "Αν θέλεις να σε περιμένω και στον δρόμο τ'ά λέμε.

Η Λιζέττα ένοιωσε δυνατό πόνο στην καρδιά. Από τότε που είχε πεθάνει ο άρραβωνιαστικός της ο "Αντόλ Μαϊσκου, δεν είχε ξανασυναντήσει την μητέρα του. Στη φαντασία της ζωντάνευε μια θλιβερή ανάμνησι. Η κυρία Μαϊσκου δεν άφηνε ευκαιρία για να μη την θρίση και να μη την προσβάλει, για μόνο τον λόγο ότι είχε αγαπήσει και με την αγάπη της της είχε αποσπάσει τον γιό της, τον "Αντόλ. Αυτό δεν της το είχε συγχωρήσει με κανένα τρόπο. "Η γυναίκα αυτή, αντί να οδύρεται για τον χαμό του γιου της, που τον έβαψε νέον ακόμα στο χρώμα, αν τί να θρηνηση την συμφορά της, είχε το κουράγιο, μπρός στον νωπό τάφο του άτυχου νέου, να όρμηση επάνω στη Λιζέττα και με μάτια που έλαμπαν από κακεντρέχεια, να της φωνάζει:

— "Ηθελες να κλέψεις τον γιό μου, α! Να πού τώρα τον χάνεις και σύ!..

Είχαν περάσει από την θλιβερή εκείνη μέρα, ακριβώς τέσσερες μήνες. Η Λιζέττα περιεργαζόταν με προσοχή την γυναίκα αυτή, με το σκεθρωμένο πρόσωπο και τα άχρωμα μάτια, που είχαν χωθή θαθεία στις κόγχες τους. Τί να ζητούσε άραγε και γιατί είχαν έρθει ως εδώ;

Σε λίγο, στον δρόμο έπροχωρούσαν χωρίς να μιλούν καθόλου. "Ετσι σιωπηλές και η δυό, παραδωμένη καθεμιά στις ανάμνησεις και στον πό-

ΟΥΓΓΡΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΨΕΜΑ

ΤΟΥ Ι. ΖΑΓΟΝ

νο της, έφθασαν στο σπίτι της Λιζέττας.

Όταν μπήκαν στο μικρό συμμαζεμένο δωμάτιο της νεαρής κόρης, το βλέμμα της κυρίας Μαϊσκου έπεσε στην φωτογραφία του γιου της, που αποτελούσε το μοναδικό στολισμα του μικρού τραπέζιού της κόρης. Γύρω από την κορνίζα της εικόνας υπήρχαν άγριοι λούλουδα, ξεραμένα από την πολυκαιρία. Η κυρία Μαϊσκου άναστεναζε θαθεία και μ' ενδιαφέρον ρώτησε:

— Αυτά τα λουλούδια θα τα μαζέψετε, φαίνεται, με τον "Αντόλ στην τελευταία έξοδό σας στη λίμνη Μπαλατών;... Ναί;..

Η Λιζέττα δεν απάντησε. Προσφέροντας στην επισκέπτριά της ένα κάθισμα δίπλα στο τραπέζακι, της είπε:

— Καθίστε, παρακαλώ.

Η γυναίκα πήρε στα χέρια της την εικόνα του γιου της, την περιεργάστηκε και γυρίζοντας στη Λιζέττα:

— Μπαράθο, κόρη μου! της είπε. Βλέπω πώς τον "Αντόλ μου δεν τον έχεις ξεχάσει...

Τόν λαμό της Λιζέττας έσφιγγε ένας κόμπος. Με γάλη δυσκολία κατάθωσε να μιλήσει:

— Νομίζετε ότι για να μην ξεχάσει κανείς το αγαπημένο του πρόσωπο, πρέπει απαραίτητα να είναι μητέρα;

Για ένα λεπτό απλώθηκε στο δωμάτιο νεκρική σιωπή, την οποία διέκοψε η φωνή της κυρίας Μαϊσκου:

— "Έχεις ξανααρραβωνιαστή, έμαθα.

— "Όχι, καθόλου! διαιαρτυρήθηκε η Λιζέττα. "Από πού μάθατε τέτοιο πράγμα;

— "Όπως έμαθα, γυρίζεις καθεμέρα μ' έναν νύστιμο νέο. Σας έχουν δη μαζί, πολλοί φίλοι μου.

— Πραγματικά με συνοδεύει ένας νέος, μα πρόκειται για τον αδελφό μου Σάντορ, απάντησε η Λιζέττα.

Η κυρία Μαϊσκου κούνησε το κεφάλι της σαν να άμφεβαλλε και με τόνο ελαφρά ειρωνικό παρατήρησε:

— Δεν είχα ακούσει ποτέ ότι έχεις αδελφό!..

Η Λιζέττα φαινόταν τρομερά έκνευρισμένη.

— "Έχω, κυρία, αδελφό και αυτός είναι εκείνος που με συνοδεύει καθεμέρα, της απάντησε. Μα για χάρη του "Αντόλ, που δεν τον συμπαθούσε καθόλου και για να αποφύγουμε άσκοπες παρεξηγήσεις και θλιβερές προστριβές, είχαμε διακόψει τις σχέσεις. Έρετε εξ άλλου πολύ καλά ότι για την αγάπη του "Αντόλ είχα χωρίσει από την οικογένειά μου, που δεν ήθελε αυτόν τον γάμο. Ξέρετε επίσης ότι έκτος από τον γιό σας κανέναν άντρα στον κόσμο δεν κύτταζε. Για μένα η μεγαλύτερη ευτυχία ήταν να ίκανοποιώ πρόθυμα και την παραμικρότερη επιθυμία του. "Ωστόσο η μοίρα έφθασε στην αγάπη μας και μου στέρησε τον μόνο άνθρωπο που αγάπησα περισσότερο και απ' τη ζωή μου και στον οποίο είχα στηρίξει όλες μου τις ελπίδες και όλα μου τα όνειρα.

Η κυρία Μαϊσκου την άκουσε χωρίς να την διακόψει και ύστερα είπε με χαμηλή φωνή:

— Ξέρω πως τον αγαπούσες υπερβολικά, μα κι αυτός σ' αγαπούσε μ' όλη του την δύναμη.

— Ξέρω πως τον αγαπούσες υπερβολικά, μα κι αυτός σ' αγαπούσε μ' όλη του την δύναμη.

— Ξέρω πως τον αγαπούσες υπερβολικά, μα κι αυτός σ' αγαπούσε μ' όλη του την δύναμη.

— Ξέρω πως τον αγαπούσες υπερβολικά, μα κι αυτός σ' αγαπούσε μ' όλη του την δύναμη.

— Ξέρω πως τον αγαπούσες υπερβολικά, μα κι αυτός σ' αγαπούσε μ' όλη του την δύναμη.

— Ξέρω πως τον αγαπούσες υπερβολικά, μα κι αυτός σ' αγαπούσε μ' όλη του την δύναμη.

— Ξέρω πως τον αγαπούσες υπερβολικά, μα κι αυτός σ' αγαπούσε μ' όλη του την δύναμη.

— Ξέρω πως τον αγαπούσες υπερβολικά, μα κι αυτός σ' αγαπούσε μ' όλη του την δύναμη.

— Ξέρω πως τον αγαπούσες υπερβολικά, μα κι αυτός σ' αγαπούσε μ' όλη του την δύναμη.

— Ξέρω πως τον αγαπούσες υπερβολικά, μα κι αυτός σ' αγαπούσε μ' όλη του την δύναμη.

— Ξέρω πως τον αγαπούσες υπερβολικά, μα κι αυτός σ' αγαπούσε μ' όλη του την δύναμη.

— Ξέρω πως τον αγαπούσες υπερβολικά, μα κι αυτός σ' αγαπούσε μ' όλη του την δύναμη.

— Ξέρω πως τον αγαπούσες υπερβολικά, μα κι αυτός σ' αγαπούσε μ' όλη του την δύναμη.

— Ξέρω πως τον αγαπούσες υπερβολικά, μα κι αυτός σ' αγαπούσε μ' όλη του την δύναμη.

— Ξέρω πως τον αγαπούσες υπερβολικά, μα κι αυτός σ' αγαπούσε μ' όλη του την δύναμη.

— Ξέρω πως τον αγαπούσες υπερβολικά, μα κι αυτός σ' αγαπούσε μ' όλη του την δύναμη.

— Ξέρω πως τον αγαπούσες υπερβολικά, μα κι αυτός σ' αγαπούσε μ' όλη του την δύναμη.

— Ξέρω πως τον αγαπούσες υπερβολικά, μα κι αυτός σ' αγαπούσε μ' όλη του την δύναμη.

— Ξέρω πως τον αγαπούσες υπερβολικά, μα κι αυτός σ' αγαπούσε μ' όλη του την δύναμη.

— Ξέρω πως τον αγαπούσες υπερβολικά, μα κι αυτός σ' αγαπούσε μ' όλη του την δύναμη.

— Ξέρω πως τον αγαπούσες υπερβολικά, μα κι αυτός σ' αγαπούσε μ' όλη του την δύναμη.

— Ξέρω πως τον αγαπούσες υπερβολικά, μα κι αυτός σ' αγαπούσε μ' όλη του την δύναμη.

— Ξέρω πως τον αγαπούσες υπερβολικά, μα κι αυτός σ' αγαπούσε μ' όλη του την δύναμη.

— Ξέρω πως τον αγαπούσες υπερβολικά, μα κι αυτός σ' αγαπούσε μ' όλη του την δύναμη.

Όσο διάβαζε η καρδιά της σφιγγόταν...

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

(ΤΩ ΖΑΝ ΜΟΡΕΛΣ)

Σάν έρθει το φθινόπωρο και φύλλα πεθαμένα στού γκρέμιου μύλου πέσουνε τη στέρνα την πλατειά και μέσ' στις άδειες πόρτες του σαν να θογγούν θλιμμένα τ' αγέρια εκεί όπου γύριζεν η πέτρα του ή θαρρεί, θα πάω μονάχος να σταθώ στον έρμο εκείνο μέρος, στον τοίχο αγνάγνια που ο κισσός θα τον σκεπάει ο γέρος κι' όρα πολλή, στα σκυθρωπά νερά θα θλώω κάτω, την όψι μου και τη στερνή γαλήνη του θανάτου...

ΤΑ ΤΡΙΑ ΠΟΥΛΙΑ

(ΤΩ ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΚΟΠΠΕ)

Στο περιστέρι γύρισα και τοΰπα: «Περιστέρι πέταξε πέρα... πέρασε δάση, θουνά, κλαριά και το βοτάνι φέρε μου που αγάπη θά μου φέρη». Κι' εκείνο μ' αποκρίθηκε: «Είναι πολύ μακριά». Γύρισα τότε στον άητό: «Αητέ, θέλω μια χάρι! Θέλω τη σπιθα τ' ούρανού, γι' αυτήν που με γελά. Μόνο ή φτερούγα σου μπορεί να πάη να μου την πάρη...» Και μ' αποκρίθηκε ο άητός: «Είναι πολύ ψηλά!». Στον γύπα τότε στράφηκε: «Συ πάρε την καρδιά μου, γεμάτη απ' τον πόθο της και φάγε την γοργά!..» Άφησε μόνο κάτι αν θρής γερά στα σωθικά μου. Κι' εκείνος μ' αποκρίθηκε: «Είναι πολύ άργά!...»

Με ύφος υπερτάτης ίκανοποίησεως παρακολουθούσε την αγωνία της Λιζέττας. Και για να χαρή την απόλαυσή της σ' όλη της την έκταση, την ρώτησε ακόμα μια φορά:

— "Ωστε δεν είναι δικά σου τ'ά γράμματα;

Η Λιζέττα αποκατωμένη από την συγκίνηση και την απογοήτευση, είχε σωριαστή σε μια καρέκλα. Τα άχρά της μάγουλα τ' αλάκωναν χοντρά δάκρυα.

Στην τελευταία όμως έρώτησή της άκαρδης γοηψίας, έσπευσε ν' απαντήσει με ύφος κατηγορηματικό:

— Τα γράμματα; Ποιός τ'άπε; Είναι δικά μου. Τού τ'ά ελα στείλει από την έπαρχία...

— Δικά σας; επέμεινε η κ. Μαϊσκου.

— Ναί, κυρία, δικά μου, γράμματα μου.

Πήρε θαθεία την άπάντησή της και συνέχισε:

— Δεν ήταν δυνατόν να συμβαίη διαφορετικά. Ο "Αντόλ μόνον έμένα αγαπούσε. Πώς σας πέρασε μια τέτοια ίσως!

Η κ. Μαϊσκου έφυγε σε λυγρό.

Η Λιζέττα έμεινε μόνη.

Ρίχθηκε τότε στο κρεβάτι της κι' άρχισε να κλαί άπελπισμένα, γοερά, σπαρακτικά, δαγκλώνοντας με λύσσα τ'ά γράμματα έκείνα της προσίας του μόνου ανθρώπου που είχε αγαπήσει στη ζωή της... Ι. ΖΑΓΟΝ

Η Λιζέττα είχε σωριαστή σε μια καρέκλα...

ΑΠΟ ΕΝΑ ΣΠΑΝΙΟ ΒΙΒΛΙΟ

Ταξιδιά στην Ελλάδα

(Πώς είδαν την Ελλάδα κατά τα έτη 1797 και 1793 οι Μαυρι-
τες της Κορσικής Δήμος και Νικόλαος Στεφανόπουλος)

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Κατόπιν αρχισαν να συζητούν με ποιόν τρόπο ο Δήμος κ' οι άνεψιόι του θα κατάρθωναν να ξεφύγουν από τους κινδύνους που διέτρεχαν στη Δαλματία, και όλοι τούς συμβούλευσαν να ξαναγυρίσουν στην Ιταλία, όπου θα εύρισκαν άσυλο.

Τέλος οι παριστάμενοι άποσύρθηκαν ο ένας κατόπιν του άλλου. Ένας διάκονος πήγε να φέρη τούς τέσσερες άνεψιούς του Δήμου και ο επίσκοπος έμεινε μόνος μαζί με τόν γέρο.

— Έμαθα τ' όνομά σας, του είπε τότε ο άγαθός κληρικός πρίν ακόμα σ' έγνωρίσω. Ο ιδιοκτήτης του σπιτιού στο όποιο μένατε μου έφερε χθές ένα ποροφολλάκι σας που ξέφυγε από τα χέρια των Σκλαβούνων. Διαθάζοντας σ' αυτό το όνομά σας, κατάλαβα ότι πρέπει να είστε συγγενής του δόν Πατρικίου Στεφανόπουλου, του πιο άγαπητού μου φίλου κατά την εποχή που ήμουν καθηγητής στο Πανεπιστήμιο της Πίζας και του δόν Βερνάρδου Στεφανόπουλου, τόν όποιο γνώρισα στη Ρώμη, όταν έδιδασκα στο Πανεπιστήμιό της.

— Μάλιστα, σεβασμιώτατε, άπάντησε ο Δήμος. Και οι δυο είναι εξάδελφοί μου, είμαστε από την ίδια οικογένεια...

— Τότε έχετε δυο επί πλέον τίτλους στη φιλία μου, είπε ο επίσκοπος. Άς ξεχάσουμε για μία στιγμή τη θλιβερή σας περιπέτεια και αφήστε με να χαρώ που βλέπω εδώ τόν συγγενή δυο φίλων μου τόσο ξεχωριστών για την αξία τους και την έντιμότητά τους. Κι' εγώ, φίλε μου, είμαι Έλλην, είμαι ο γιός του Στρατίκου...

— Του Στρατίκου, του στρατηγού της Ένετίας! φώναξε ο Δήμος. Τόν είδα και τόν γνώρισα κατά την πρώτη μου νεότητα τη Βενετία, πρίν φύγη για την Δαλματία, όπου τόν έστειλαν ως γενικό επιθεωρητή των σιραευματών.

Η συζήτηση μεταξύ των δυο άνδρων εξακολούθησε με την ίδια έγκαρδιότητα.

Κατόπιν κάθισαν στο τραπέζι κι' έφαγαν, μιλώντας πάντα για διάφορα πράγματα.

Ο Δήμος είχε πειά μέσα στην καρδιά του Στρατίκου την ίδια θέσι που είχαν και οι δυο εξάδελφοί του. Φαινόταν σαν ένας άπ' τούς που είχαν και οι δυο εξάδελφοί του.

Έπειτα από τρεις ώρες, ξαναγύρισε ο διάκονος πλημυρισμένος στόν ιδρώτα. Του κάκου είχε διατρέξει ολόκληρο το θουνό: δέν είχε μπορέσει να βρή πουθενά τούς άνεψιούς του Δήμου, έκτός από ένα, ο όποιος ώρμησε σέ λίγο μέσα και ρίχθηκε διαδαχικά στην άγκαλιά του θείου του και του επισκόπου.

— Ήθελε να μιλήση, μά δέν μπορούσε να πη λέξι.

Ποτέ ο επίσκοπος Στρατίκος δέν αισθάνθηκε πιο γλυκειά χαρά. Ένοιωσε μέσα στην ψυχή του μία από τις γοητευτικές εκείνες συγκινήσεις που δέν μπορούν ν' άγοραστούν με όλο το χρυσάφι του κόσμου.

Ο θείος κι' ο άνεψιός του πλήρωσαν με τά δάκρυα της χαράς τους τόν πρώτο φόρο της ευγνωμοσύνης τους.

Μά έλειπαν ακόμα οι τρεις άλλοι άνεψιόι του Δήμου. Ο διάκονος ρώτησε γι' αυτούς διάφορους πολίτες και τέλος κατάρθωσε να τούς βρή και να τούς φέρη την ώρα που είχε άρχισει πειά να νυχτώνη.

Όπως στό θέατρο, το ενδιαφέρον μεγαλώνει όσο προχωρεί ένα έργο. Έτσι και τό θέαμα που παρουσίαζε τό σπίτι του επισκόπου γινόταν πιο ενδιαφέρον, όσο έφθαναν τά θύματα που είχε σώσει ο επίσκοπος.

Τό άρχοντικό εκείνο ήταν γι' αυτούς σαν ένα δεύτερο πατρικό σπίτι. Τούς συνέχαιραν, τούς άγκάλιαζαν και τούς φιλούσαν, όλοι έκλαιγαν από χαρά.

Όταν οι ένθουσιασμοί της χαράς και της ευγνωμοσύνης γαλήνεψαν κάπως, κάθισαν στό τραπέζι και πιο χαρούμενο γεύμα άπ' αυτό δέν έγινε ποτέ.

Ποίος θα μπορούσε να περιγράφη τη χαρά που έλαμπε στά μάτια του επισκόπου; Άμα τόν έβλεπε κανείς θα τόν

έπαιρνε για ένα πατέρα, του όποίου τά παιδιά είχαν σωθ' από θάνατο.

Η χαρά του ώστόσο δέν ήταν καθόλου θουθεύσης και φλύαρη. Αυτό θα έλάττανε την αξία της ευσεβείας του. Έκρυβε την ευτυχία του με ητ' ητα δάξη της ευχής του και περιωριζόταν να κυτάξη σωηλός, ποτέ τό θείο και ποτέ τούς τέσσερες άνεψιούς, που τούς θεωρούσε πειά ασφαλισμένους από κάθε κίνδυνο.

Άλλοίμονο όμως! Γελιώταν!... Μία καινούργια θύελλα ήταν έτοιμη να ξεσπάση, πιο τρομερή από την άλλη.

Την άλλη μέρα, έφθασαν στην Λεζίνια έννηκαόσια περίπου χωρικοί που τούς είχαν προσκαλέσει για διάφορες κανονικές υποθέσεις.

Όλα, άμα έχη ξεφύγει κανείς από ένα κίνδυνο, γίνονται άντικείμενα φόβου, και οι ταξιδιώτες μας, όταν είδαν τούς χωρικούς αυτούς, δέν έκρυψαν τις άνησυχίες τους.

— Μη φοβάστε τίποτε, τούς είπε ο επίσκοπος. Είναι συνήθεια να έρχονται κάθε χρόνο οι χωρικοί άπ' όλα τά μέρη του νησιού για να πληρώνουν τούς φόρους, για να παίρνουν μία ποσότητα άλατιού που τούς μοιράζει ή δημοκρατία και να κανονίζουν διάφορες άλλες υποθέσεις. Άς μη σας τρομάξη λοιπόν ή συρροή αυτή του κόσμου. Είσαθε ασφαλισμένοι στό σπίτι μου.

Πράγματι, οι χωρικοί άμα έμαθαν τούς κινδύνους και τις καταδιώξεις που είχαν διατρέξει ο Δήμος και οι άνεψιόι του έκ μέρους των Σκλαβούνων, έκπκριναν ασάφως τις άρχές της πόλεως, γιατί είχαν άνευθ' αυτήν την προσβολή κι' άποφάσισαν να πάνε την άλλη μέρα τό πρωί να συγχαρούν τόν επίσκοπο γιατί τούς είχε σώσει.

Μά ποίος ξέρει ποτέ τί μπορεί να γίνει από τη μία μέρα στην άλλη;

Η έπομένη ήταν ή 22 Μαΐου και όλοι οι χωρικοί είχαν συγκεντρωθ' στην πλατεία με τά όπλα τους, γιατί δέν γιναιαν πουμενά χωρίς τό τουφέκι τους, τά πιστόλια τους και τά μαχαίρια τους.

Τη στιγμή που έτοιμαζόντουσαν να μπουν στό σπίτι του επισκόπου, έφτασε τρέχοντας, λαχανιασμένος, άφρ'ωτος, ένας παπ'ας, που όπως έλεγε, έφερνε μία σπουδαία και τρομερή είδηση.

Κρατούσε στά χέρια του μία έπιστολή που άσφαλώς την είχε γράψει μόνος του και για την όποία έλεγε ότι τόν την είχε στείλει κάποιος φίλος του από την Βενετία, ο όποιος ως έκ θαύματος είχε σωθ' από τη σφαγή.

Όλοι τόν περιστοίχισαν άμέσως και τότε εκείνος διαβάσε τά έξής:

«Οι Γάλλοι στη Βενετία έσφαξαν όλους τούς άνδρες, τις γυναίκες και τά παιδιά. Λεηλάτησαν τό σπίτι και έπειτα έκαψαν την πόλη. Η Βενετία δέν υπάρχει πειά!»

Ένα ρίγος φρίκης διέτρεξε όλη την όμυγρη. Και ο παπ'ας τελειώνοντας είπε:

— Στη στιγμή που γίνονται αυτά στη Βενετία, πέντε Γάλλοι θρίσκονται στό σπίτι του επισκόπου και ζούν άσ'μα... Έκδίκησι! Έκδίκησι!...

Άμέσως όλος ο συγκεντρωμένος κόσμος επανάλαβε αυτήν την κραυγή.

Σάν ποτάμι που σπάζει τό φράγμα του και ξεχύνηται, έτσι όλο εκείνο τό πληθος ώρμησε προς τό επισκοπικό μέγαρο που θρίσκόταν στην πλατεία.

Μά ο επίσκοπος τούς περίμενε άπτόητος στην πόρτα μαζί με την άδελφή του, τόν άνεψιό του και έναν ιερέα.

Οι χωρικοί ήθελαν να παραδιάσουν την είσοδο και να μπουν μέσα.

(Ακολουθεί)

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΘΗΣΑΥΡΟΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΘΑΛΑΣΣΩΝ

ΤΟ ΧΤΑΠΟΔΙ

ΤΟΥ Κ. Π. ΚΑΨΗ

(Μύθοι και θρύλοι γύρω από τό χταπόδι)

Τι δέν έχουν ειπή για τό κακόμοιρο τό χταπόδι! Τι δέν τού έχουν σύρει! Πρό πάντων εκείνοι οι παλαιοί ώκεανόποροι θαλασσίνοι που στίς τερατολογίες ξεπερνούν ακόμη και τούς κυνηγούς, διηγούνται τού κόσμου τά παραμύθια για τό άθωότατο και άπό πάσης άπόψεως άθλαστέστατο χταπόδι.

Λένε π.χ. πως υπάρχουν χταπόδια τόσο μεγάλα που πιάνουν με τά πλοκάμια τους τά καράβια στό πέλαγος και τά θουλιάζουν για να φάνε τούς επιβάτες τους.

Άλλοι πάλιν διηγούνται πως είδαν χταπόδι να μονομαχή με... φάλαινα και στό τέλος να την νικά και να την τρώγη!

Άκουσα μάλιστα κάποτε ένα άπόμαχο γεροθαλασσινό να διηγείται τό έξής:

— Μία φορά ήμουνα μπαρκαρισμένος με μία Νάβα (μεγάλο ιστιοφόρο πάνω από 1000 τόννων) που ταξίδευε στόν 'Ινδικό ώκεανό. Τό λοιπόν εκεί που μία νύχτα ήμαστε φουναρισμένοι σ' ένα έρημο λιμάνι, νοιώθουμε ξαφνικά τό καράδι μας να προχωρή προς τό πέλαγος. Μας φάνηκε περίεργο, γιατί εκεί δέν είχε ρέματα και τό καράδι ήταν φουναρισμένο με τη μεγάλη άγκυρα.

Ταραχθήκαμε όλοι και ο καπετάνιος διάταξε άμέσως να σαλπάρουμε την άγκυρα και να κάνουμε πανιά.

Η άγκυρα όμως του καραβιού παρ' όλον ότι όλο τό πλήρωμα ήλθε στόν εργάτη του θιντισιού, δέν άνέβαινε άπάνω. Ήταν φανερό πειά πως κάποιο έξωτικό χέρι τη θαστούσε και τραβούσε τό καράδι μας κατά τό πέλαγος. Μά τά πολλά κατωρθώσαμε να σηκώσουμε την άγκυρα ίσαμι τόν άγρό της θαλάσσης. Και τότε τί να ίδουμε! Ένας θεόρατο χταπόδι τη θαστούσε με τό ένα του μόνο πλοκάμι και την τραβούσε, ως φαίνεται, για τη φαλιά του.

Άμέσως για να γλυτώσουμε, κόψαμε με τούς μαχαλτσάδες την άλυσίδα και έτσι έλευθερώθηκε τό καράδι και σωθήκαμε κι' έμεις!

Άλλά που καιρός και τόπος για να γράψουμε τά όσα διηγούνται για τό άθώο χταπόδι!

Ένοιείται ότι όλα είναι ρανταστικά, γιατί στην πραγματικότητα ούτε υπήρξε ποτέ, ούτε υπάρχει χταπόδι μεγαλύτερο από 10 τό πολύ 15 όκάδες. Είναι δέ τό μαλάκιο αυτό τόσο κουτό και άκακο, ώστε είν' άνίκανο να κάμη τό π'ριμ κρο κακό άχι σέ άνδρωπο αλλά και στά μικρά ψάρια ακόμα.

Επίσης για τό κρέας τ'ού χταποδιού έχουν να ειπουν πολλά τά κακά τά όποις όμως στην πραγματικότητα είναι άδύναμα.

Λένε π.χ. πως τό κρέας του χταποδιού είναι ίκανό να ευνηση στό σώμα εκείνου που τό τρώγει, άρρώστεια που κοιμώταν επί χρόνια. Λένε ακόμα πως τό χταπόδι δέν φοβά ποτέ ούτε... και έν ψηθή και φαγώθ' ακόμα και ότι μόνο με τό κρασί χωνεύεται!...

Σάν τέλος ότι κάποτε συμβαίνει να θγη από τό τιου-κάμι που ψνιόταν και να... φύγη. Κι' αυτά όλα είναι ύπερβολικά. Τό κρέας του χταποδιού είναι νοστιμώτατο. Ο νοστιμώτερος θαλασσινός μεζές, ο όποιος — όπως όλοι οι καλοί μεζέδες — τραβά τό κρασί. Είναι υγιεινότερο και θρεπτικότερο πρό πάντων για τά μικρά ασθενικά παιδιά, γιατί είναι πλούσιο σέ φώσφορο και ιώδιο.

Έχει δέ και μία άλλη χάρι τό κρέας του χταποδιού:

Δέν θρωμίζει ποτέ. Όταν ξεραθ' στόν ήλιο, μπορεί να θαστάξη και ένα χρόνο ακόμη χωρίς να χάση τη νοστιμιά του.

Οι Γάλλοι, μετά τό στρείδι προτιμούν τό χταπόδι από όλα τά άλλα προϊόντα της θαλάσσης, γιατί ξέρουν πως όπως τό στρείδι έτσι και τό χταπόδι έχει τη δύναμη να άναζωογονή τούς έξασθενημένους οργανισμούς.

Άλλά εκείνο που κάνει τό χταπόδι άξιαγάπητο, εκείνο που μάς κάνει να τό θαυμάζουμε είναι ο οικογενειακός του θίος και ή φιλοστοργία του.

Δέν υπάρχει ούτε στή στερή, ούτε στή θάλασσα ζωο ή ψάρι τόσο φιλόστοργο, όσον τό χταπόδι.

Πρώτα-πρώτα τό χταπόδι είναι μ ο ν ο γ α μ ο ν. Γι' αυτό ζούν πάντοτε κατά ζεύγη, ούδέποτε δέ ούτε ο σύζυγος ούτε ή σύζυγος παραδιάζουν τη συζυγική πίστι.

Όταν θα έλθη ο καιρός να γενήνη τό θηλυκό χταπόδι θα άποσυρθ' μέσα στό θ α λ α μ ι της, ενώ ο σύζυγος θα πάρη μία μεγάλη πλάκα, θα την τοποθετήση στην είσοδο του θαλαμίου μη τυχόν και τάραξη κανείς την ήσυχία της επιτόκου συζύγου του. Τοποθετείται τότε και ο ίδιος στην είσοδο του θαλαμίου άκοίμητος φρουρός και δέν άπομακρύνεται από εκεί παρά μόνον για λίγες στιγμές, για να προμηθευθ' λίγη τροφή για την επωάζουσαν τά αυγά της σύντροφό του.

Όταν γίνη ή έκκόλαψις τά άπειρα μικρά χταποδάκια έχουν άνάγκη, φυσικά τρυφερής φρέσκης τροφής.

Και έπειδή δέν μπορούν να φάνε τίποτε άλλο ή φιλόστοργη μάνα τους τά τρέφει με τά πλοκάμια της! Τά άσθενικά μικρά άδιαφορώντας άν τρώνε τις σάρκες της μάννας των σέ λίγες μέρες την άφίνουν χωρίς πλοκάμι. Τότε έρχεται ή ήσειρά του πατέρα. Μπαίνει κι' ο ίδιος μέσα στό θαλάμι ή άκρωτηριασμένη μάνα παίρνει τη θέσι του και σέ λίγες μέρες μένει και ο πατέρας κουτσουριασμένος, χωρίς πλοκάμι.

Τί σημαίνει όμως;

Έν τώ μεταξύ τά μικρά χταποδάκια έχουν μεγαλώσει και μπορούν να θρούν μόνα τών την τροφή των, χωρίς την βοήθεια των γονέων των.

Και ρωτούμε τώρα:

Υπάρχει άλλο παράδειγμα φιλοστοργίας τόσο συγγενικό, που να φτάνη τη φιλοστοργία αυτή του χταποδιού;

Άς άποκαταστή λοιπόν ή ύπόληψις του χταποδιού. Τό κρέας του, όπως είπαμε, είναι υγιεινότερο και θρεπτικότερο και ή φιλοστοργία του προς τά παιδιά του είναι τόσο συγγενική, ώστε πρέπει να τό τρώγουμε μετά ή άνευ κρασιού, αλλά πάντοτε μετά... συγγιήσεως!

Π. ΚΑΨΗΣ

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ: παλαιά προγράμματα θεάτρων, φωτογραφίες ήθοποιών, σχετικά βιβλία και φυλλάδια κτλ. κτλ. σέ ίκανοποιητικές τιμές. Πληροφορία κ. Χ. Σταματίου «Μπουκέτο», 3-8 μ. μ.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Η ΣΕΛΙΣ ΠΟΥ... ΒΥΩΤΩΝΕΙ ΤΗΝ ΨΥΧΗ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΙ ΑΝΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΙ

Συνεχίζουμε και σήμερα την καινούργια πνευματική δραστηριότητα των φιλολογικών αναγραμματισμών που τόσο είναι της μόδας τελευταία στην Ευρώπη.

Παρακάτω δημοσιεύουμε τρεις φράσεις, ή όποιες άλλα αναγραμματισθούν, δίνουν τα δνόματα τριών Ελλήνων λογοτεχνών, δυο νεκρών και ενός συγχρόνου.

ΣΑΝ ΕΔΡΑ ΒΛΑΚΟΣ...

ΝΑ, Η ΜΟΝΗ ΣΗ ΕΛΠΙΣ

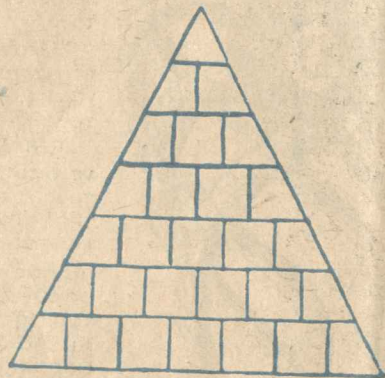
ΠΡΟΞΕΝΟΣ ΟΡΓΗΣ ΛΟΓΙΟΥ

Οι αναγραμματισμοί αποτελούν μια πρώτης τάξεως διασκέδαση για τις συναναστροφές. Ένας δηλαδή από τους παρισταμένους φτιάχνει έναν αναγραμματισμό του δνόματος άλλου και τον προτείνει στους άλλους προς λύσιν.

ΠΥΡΑΜΙΣ

Συμπληρώστε την πλαγινη πυραμίδα με τις κατωτέρω ζητούμενες λέξεις, καθεμιά απ' τις οποίες, αρχίζοντας εκ των άνω, περιέχει όλα τα γράμματα της προηγούμενης:

- 1) Γράμμα του αλφαβήτου.
- 2) Σύνδεσμος.
- 3) Πρόθεσις.
- 4) Δυσάρεστον συναίσθημα.
- 5) Τά έχουν ή θάρκες και τα πλοία.
- 6) Δυσεύρετα πράγματα και 7) Κράτος της Ευρώπης.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

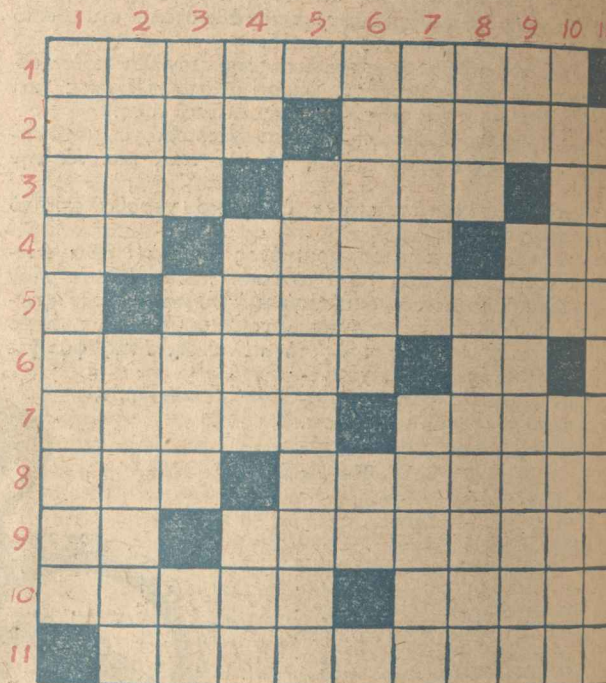
κων που δημοσιεύουμε πλάι εις έναν κάρτης της Νοτίου Αμερικής, στον οποίο ή διάφορες χώρες της (Αργεντινή, Βολιβία, Βραζιλία, Κολομβία, Χιλή, Παραγουάη, Περού, Βολιβία, Βενεζουέλα) σημειώνονται με αριθμούς από το 1 ως το 6.

Μπορείτε να βρείτε ποιός αριθμός αντιπροσωπεύει καθεμιά από τις χώρες αυτές;

ΛΥΣΙΣ ΤΩΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΩΝ ΑΝΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΩΝ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

- 1) ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ ("Ι! Σαχλός, Παχύς, Λέρας). Έκ τυπογραφικού λάθους, ή λέξεις «Παχύς» εις τον ανωτέρω αναγραμματισμόν έτυπώθη «παχής».
- 2) ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΡΟΪΔΗΣ (Δεσφοί! Α, μην δμλγς...)
- 3) ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ (Μή μλγς στη δασκάλισα).

ΤΑ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕΤΩΣ ΔΙΑΒΑΖΟΝΤΑΙ ΤΑ ΙΔΙΑ

- 1) Πόλις γνωστή απ' την Καινή Διαθήκη.
- 2) Ήγεμών. Βασιλεύς των Μυκηνών.
- 3) Αρχαίος Θεός. Αποθήκες μέσα στα πλοία, Αιγυπτιακή θεότης.
- 4) Αριθμός. Αισθητήριον όργανον. Όρος του μπριτζ.
- 5) Κομματιάζω.
- 6) Ό στρατός της θαλάσσης (πληθ.). Δυο φωνήεντα.
- 7) Ψευδώνυμον γνωστότατου Αθηναίου καλλιτέχνη. Πηλαία Αθηναϊκή εφημερίς.
- 8) Γεωγραφικός όρος. (πληθ.). Αποικος, κάτοικος.
- 9) Δυο φωνήεντα. Περιφήμη πρωταγωνίστρια του κινηματογράφου, πρό 25ετίας.
- 10) Γάλλος στρατάρχης ή Έλλην ήθοποιός. Χώρα της Μικράς Ασίας.
- 11) Περιφήμος Γάλλος ρομαντικός συγγραφέας.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Οριζωντίως: 1) ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ, 2) ΦΑΡΣΕΡΑΚΡΑ, 3) ΗΛΙ-ΤΙΣ-ΕΑΡ, 4) ΜΑΤΑΙΟΤΗΣ, 5) ΕΠΗ-ΔΔ-ΤΙΜΩ, 6) ΡΕ-ΔΕΟΝΤΑ, 7) ΙΣ-ΟΥΣ-ΑΙΕΙ, 8) ΑΛΣ-ΤΙ-ΕΚ, 9) ΕΣΤΙ-ΘΑ-ΑΝΑ, 10) ΣΚΙΟΦΩΣ-ΙΑ, 11) ΙΑΣΙΣ-ΑΞΙΑ.

Καθετίως: 1) ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ, 2) ΣΑΛΑΤΕΣ-ΣΚΙ, 3) ΤΡΙΤΗ-ΑΤΙΑ, 4) ΙΣ-ΔΟΛΙΟΣ, 5) ΑΕΤΙΔΕΥΣ-ΦΙ, 6) ΤΡΙΟΔΟΣ-ΘΩΣ, 7) ΣΤ-ΤΑΣ, 8) ΡΑ-ΗΤΤΑΙ, 9) ΚΕΣΙΑΙ-ΑΙΞ, 10) ΟΡΑ-ΞΕΝΑΙ, 11) ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ.

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΜΑΤΩΜΕΝΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

του ΡΑΥΝΟΛΤΣ

(Συνέχεια από το προηγούμενο).

ΙΣΤ'

ΕΝΑ ΠΡΩΙ ΠΟΥ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙΤΑΙ ΚΑΛΑ.

Την άλλη μέρα το πρωί, ο Τζωρτζ Μονταγκιού ή Γκρήνθουδ, όπως λεγόταν τώρα, θρίσκόταν στο γραφείο του.

Ήταν ντυμένος ασημένια, αλλά πολύ πλούσια. Ένα διαμάντι μεγάλης αξίας στόλιζε τον λαιμόδετή του και στα δάχτυλά του άστραφταν πολύτιμες πέτρες μεγάλης αξίας.

Απάνω στο γραφείο του, ανάμεσα από ένα σωρό επιστολών, ξεχώριζε σαν τυχαία αφήμενο εκεί, ένα πανάκριβο κι' ολόχρυσο γαλλικό ρολόι, δεμένο σε μία μακρυά αλυσίδα, επίσης χρυσή.

Μια συναλλαγματική χιλίων λιρών, ένα σωρό τραπεζογραμμάτια και χρυσά νομίσματα φαινότουσαν σ' ένα μισάνοιχτο συρτάρι. Στην άλλη άκρη του τραπεζιού, υπήρχαν ένα σωρό μπιλλέτα με τα δνόματα των μεγαλειτέρων αριστοκρατών και κεφαλαίουχων.

Όλ' αυτά τα πράγματα, τα τυχαίως δθθεν αφήμενα έδω κι' εκεί, είχαν τό σκοπό τους. Ήταν τό σύστημα του Γκρήνθουδ για να ξεγελάη τον κόσμο και να τον τυλίγη στα δίχτυα του, όπως άλλως τε τον ίδιο σκοπό είχε κάθε τι που έκανε ή έλεγε.

Κάθε λέξις που έθγαινε από τα χείλη του, όσο γρήγορα και να την έλεγε, ήταν ζυγισμένη από και ύπολογισμένη.

Και όμως ο άνθρωπος αυτός, ο καταχθόνιος και σατανικός που τόσον κόσμο είχε καταστρέψει ως τότε, δεν ήταν ακόμη ούτε εικοσιοχτώ χρόνων.

Ναι ο Γκρήνθουδ είχε καταστρέψει πολλούς ανθρώπους για να πλουτίσει ο ίδιος.

Καθώς καθόταν τώρα μπρος στο γραφείο του, φαινόταν θυσιμένος σε σκέψεις. Ποιός ξέρει ποιές καινούργιες μηχανορραφίες διαλογίζοταν.

Έξαφνα σήκωσε τό κεφάλι του, χτύπησε ένα κουδούνι και ο Λαφρέρ, ο Γάλλος υπρέτης του, παρουσιάστηκε.

Λαφρέρ, του είπε ο Γκρήνθουδ σήμερα τό πρωί θάρθθ να μ' επισκεφθ ή κόμης Άλτερνόν. Θά τον άφήσης να μείνι μαζί μου δέκα λεπτά κι' έπειτα θά μου φέρης αυτήν την επιστολή.

Και έδωσε στον υπρέτη μία σφραγισμένη επιστολή, επάνω στην οποία ήταν γραμμένο τό ίδιο του τό δνομα.

Λαφρέρ, εξακολούθησε κατά τό μεσημέρι θάρθθ ο λόρδος Τρέμορντιν. Αφού τον να μείνι μαζί μου ένα τέταρτο της ώρας και κατόπιν θάρθθς και θά μου πής: «Κύριε, ο δούξ του Πόρτσμουθ, έστειλε να μάθθ αν ο κύριος θά πάη στο θραδυνό δείπνο του;» Με κατάλαδες;

Μάλιστα, κύριε, απάντησε ο Λαφρέρ χωρίς να κουνηθ ή γιατί ήταν υπρέτης, ο όποιος δεν εξέφερε ποτέ την παραμικρή κρίσι σε όσα του έλεγε ο κύριός του.

Πολύ καλά, εξακολούθησε ο Γκρήνθουδ. Θάρθθ έπίσης σήμερα ο σέρ Ροόπερτ Άρμπορουγκ, μά θά του πής ότι δεν είμ' έδω.

Μάλιστα, κύριε.
Επίσης μετά μία ώρα ακριβώς, θάρθθ ή λαίδη Καίλια Άρμπορουγκ. Θά την πās στο σαλόνι...

Μάλιστα, κύριε.
Και όσο θά είναι έδω, δεν θά θρίσκωμ για κανένα άπολύτως στο σπίτι. Στις τέσσερες θά θγώ με τό άμάξι. Τότε θά πās στο Κλάφτον για να θεβαιωθής αν ή δεσποινίς Έλιζα Σίδνευ μένη ακόμα στην έπαυλι και αν εξακολουθ ή την ίδια άποτρασσημένη ζωή.

Μάλιστα, κύριε.
Επίσης θέλω να πās να μάθης με τρόπο αν ο κ. Ριχάρδος Μάρκχαμ μένη πάντοτε στο σπίτι του. Θέλω να συγκεντρώσης όσο τό δυνατόν περισσότερες πληροφορίες για τη ζωή του. Κι' άλλοτε σούπα ότι ενδιαφέρομαι πολύ γι' αυτόν τον νέο και έπιθυμώ να μαθαίνω λεπτομερώς τί κάνει.

Θά κάνω ό,τι με διατάσσετε;
Τό θράδυ, εξακολούθησε ο Γκρήνθουδ, θά ντυθής φτωχικά και θά πās στην κακόφημη ταβέρνα, τη γνωστή με τό δνομα τό «Πηγάδι του Τζιν», όπου συχναζουν κάθε λογής κακοποιά στοιχειά. Έκει θά ζητήσης κάποιον Κράσμαν και θά του πής ότι ο κύριός σου θέλη να τον δθ για μία ύπόθεσι που τον ενδιαφέρει πολύ. Πρέπει να θρίσκειται έδω αύριο τό θράδυ στις έννθ. Δόσε του και πέντε λίρες για προκαταβολή.

Μάλιστα, κύριε.
Τώρα πάρε αυτές τις άποδείξεις κι' αυτό τό τραπεζογραμμάτιο των πεντακοσίων λιρών και πήγαινε στο Στράντ, στον ένεχυροδανειστή Βόρμς. Θά πληρώσης και θά πάρης τά διαμάντια που αναφέρονται σ' αυτές τις άποδείξεις. Θά φροντίσης να γυρίσης προτού έλθθ κανείς.

Μάλιστα, κύριε.
Αν όμως ο λόρδος Τρέμορντιν είν' έδω, όταν θά μου φέρης τό δέμα, θά φροντίσης να τό διπλώσης σε καλό άσπρο χαρτί, θά μου τό φέρης και θά μου πής: «Ο δούξ σās ευχαριστεί πολύ, κύριε.» Κατάλαδες;

Μάλιστα, κύριε.
Ο υπρέτης πήρε τις άποδείξεις και τό τραπεζογραμμάτιο και άποσύρθηκε.

Μετά μισή ώρα, έσπαγύρισε φέρνοντας ένα μικρό κουτί από μαύρο μαρκαίν που είχε μέσα διαμάντια αξίας δώδεκα χιλιάδων λιρών τουλάχιστον.

Κατόπιν άποσύρθηκε και σε λίγα λεπτά έσπαπαρουσίασθηκε για ν' άναγγέλλη τον κύριου Άλτερνόν.

Ο Γκρήνθουδ δέχθηκε τον Έταλδ ευπατριδ ή με τη μεγαλειτέρη ευγένεια, την όποια πολύ σπάνια έδειχνε προς τους άλλους επισκέπτες του.

Μόλις κάθησαν, έλαθε τον λόγο και είπε:

Είμαι ευτυχής άγαπήτ μου κόμη, γιατί θρίσκωμ στην ευχάριστη θέσι να σās άναγγέλλω ότι ή έπιχειρησί μου έσκέται σε πολύ καλό όρδιο. Έλαθε γάρ μία επιστολή ενός μεγάλου κεφαλαίουχου φίλου μου, από τον όποιον ζήτησα τελευταία δάνειο διακοσίων χιλιάδων λιρών για να τις χρησιμοποιήσωμε ως συμπληρωματικό κεφάλαιο. Φαίνεται πρόθυμος να μου δώση τό ποσόν αυτό και μου άναγγέλλει ότι θά μου άπαντήσθ όριστικά σήμερα...

Όρα! είπε ο κόμης. Όστε ή έταιρεία σηματοδότησε όριστικά;

Βέβαια.

Και τό έγγραφο με τό όποιο άποδεικνύεται ότι έχω καταθέσει χρήματα;

ΕΠΙ ΤΗ ΕΠΕΤΕΙΩ ΤΗΣ 4ης ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ ΤΟΥ κ. ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΥ

Ο Πρόεδρος της Κυβερνήσεως κ. Γεώργιος Μεταξάς επί τη δευτέρᾳ ἐπετειῇ τῆς ἱστορικῆς μεταβολῆς τῆς 4ης Αὐγούστου ἀπηύθυνε πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν τὸ κατωτέρω διάγγελμα :

ΕΛΛΗΝΙΚΕ ΛΑΕ,

Τὴν στιγμήν πού σημαίνει ἡ ἐπέτειος τῆς μεταβολῆς τῆς 4ης Αὐγούστου ἕνα παρελθὸν κλείεται ὀριστικῶς καὶ ἡ νέα ἐθνικὴ μας περίοδος συνεχίζεται.

Τὴν στιγμήν αὐτήν πού ἡ χαρὰ τοῦ λαοῦ ἀνεπιφύλακτος ξεσπᾷ εἰς μίαν ἀποθέωσιν πηγαίου ἐνθουσιασμοῦ, δύο σημαντικὰ γεγονότα ἦλθον νὰ προστεθοῦν εἰς τὸν ἀπολογισμόν τῆς γονιμωτέρας ἑλληνικῆς διέτις. Δύο ἐπιτυχίαι τῆς Ἑλλάδος, ὡς παράγοντες εἰρήνης ἀφ' ἑνὸς εἰς τὸν στίθον τῆς Διεθνούς Κοινωνίας καὶ ὡς παράγοντες ἀφ' ἑτέρου τάξεως καὶ ἀξιοπρεπείας ἐν τῷ ἐσωτερικῷ. Ἡ μία ἐπιτυχία εἶναι ἡ ὑπογραφή τοῦ Συμφώνου μετὰ τῆς Βουλγαρίας, ὑπογραφή ἡ ὁποία τόσον ἐδραίωνει τὴν ὑπόθεσιν τῆς Βαλκανικῆς Συνεννόησεως, ἡ ἄλλη ἐπιτυχία εἶναι ἡ κατάπνιξις τῆς οἰκτρᾶς στάσεως ὀρισμένων λειψάνων τοῦ παρελθόντος, ἡ ὁποία διὰ τῆς οἰκοτροτέρας τῆς διαλύσεως καὶ διὰ τῆς Πανελληνίου ἀγανακτήσεως, ἡ ὁποία ἐπηκολούθησεν, ἀπέδειξε πόσον εἶναι καταδικασμένα μέσα εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν τῶν ἰδεῶν καὶ τῆς δράσεως τῆς 4ης Αὐγούστου αἱ ἀνταρπετικαὶ ἐξέεις καὶ ἐν γένει αἱ νοσηραὶ μέθοδοι τοῦ παρελθόντος.

Μὲ τὰ δύο αὐτὰ γεγονότα πού δίδουν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὴν θέσιν καὶ τὴν κατάστασιν τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ ἀπόψεως ἐξωτερικῆς καὶ ἐσωτερικῆς κλείει ὁ ἀπολογισμὸς τῆς ἱστορικῆς διέτις.

Ἡ συγκίνησίς μου εἶναι μεγάλη κατὰ τὴν ὥραν αὐτήν, πού ἐπικοινωνῶ μαζ' ὕσου, Ἑλληνικὴ Λαέ: Ἀναλογίζομαι τὴν Ἑλλάδα πού μας παρέδωσεν ὁ κομματισμὸς, τὰς κρίσιμους ὥρας τοῦ ἐσχάτου κινδύνου, τὴν ἐμπιστοσύνην μὲ τὴν ὁποίαν μὲ περιέβαλες ἀπὸ τῆς 4ης Αὐγούστου μέχρι σήμερον καὶ ἔχων πρὸ ἑμοῦ ὅλην τὴν εἰκόνα τοῦ συντελεσθέντος ἐν τῷ μεταξύ ἔργου, εὐχαριστῶ τὸν Θεὸν τὸν Βασιλέα καὶ Σέ, διότι μὲ ἐδῶσατε τὴν δύναμιν νὰ σώσω τὸ Ἔθνος. Τὸ Ἔθνος πράγματι ἐσώθη καὶ εἰσῆλθεν ὀριστικῶς εἰς τὸν δρόμον τῆς ἀναγεννήσεως. Ὁ ἀπολογισμὸς τῆς διέτις πρόκειται ἐνώπιόν σας μὲ γεγονότα καὶ ἀριθμούς καὶ ὅλαι αἱ ἠθικαὶ καὶ ὁλικάι πραγματοποιήσεις τῆς διέτις παραμένουν ἀναμφισβήτητοι διὰ καλῆς πίστεως πατριωτῆται.

Αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος τοῦ ἀνὲν προηγουμένου ἐνθουσιασμοῦ, ὅτις καὶ ἐφέτος ἐπικρατεῖ ἀπ' ἀκρου εἰς ἀκρὸν τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸν ἑορτασμόν τῆς ἐπετειῆς τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τῆς ὑπερφανείας πού αἰσθάνονται ὅλοι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι συνετέλεσαν εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀνοικοδομήσεως τῶν δύο τούτων ἐτῶν.

Απὸ τῆς ἀπόψεως τῶν ἠθικῶν κατακτήσεων τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἔχομεν πρῶτον ὀλοκληρωμένην πλέον τὴν κηρυχθεῖσαν ἐπανάστασιν κατὰ τῶν ἰδίων ἑαυτῶν μας. Ἡ νίκη αὕτη εἶνε ἡ σπουδαιότερα ὅλων, διότι θεμελιώνει ἐπὶ ἀκλονήτων θάσεων τὴν νέαν ἐποχὴν. Σήμερον ὅπου κλείουν τὰ δύο ἔτη τῆς ἱστορικῆς ἀνόδου τοῦ ἔθνους, ἡμποροῦμεν μετὰ πεποιθήσεως νὰ εἰπώμεν ὅτι ἐλυτρώθημεν ὀριστικῶς ἀπὸ τὰς ἀθλιότητας τοῦ παρελθόντος καὶ ὅτι ἐξεκινήσαμεν ὅλοι μαζὺ διὰ μίαν νέαν ζωὴν. Τίποτε δὲν θὰ σῶς κάμῃ τοῦ λοιποῦ νὰ γυρίσετε πρὸς τὰ ὀπίσω. Μιὰ περὶ πρὸς τοὺς ἑαυτοὺς μας καὶ τὰς ἀφυστηθείσας δυνάμεις τῆς Φυλῆς μας ὁδηγεῖ πρὸς τὰ ἔμπροσ.

Ἰδοὺ διατὶ τὴν ὑπόθεσιν τῆς 4ης Αὐγούστου τὴν ἔκαμες ἱδικὴν σου ὑπόθεσιν, Ἑλληνικὴ Λαέ! Καὶ ὡς τοιαύτην τὴν ἐξυπηρετεῖς καὶ τὴν προφυλάττεις ἀπὸ κάθε εἰδους ὑπονόμους καὶ ἀπὸ πάσης μορφῆς κακοποιῶν.

Τὸ τίναγμα τῆς 4ης Αὐγούστου ὑπῆρξεν ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ἡ ὠραιότερα ἐπανάστασις τῆς συνειδήσεως ἐνὸς λαοῦ, ἐπανάστασις πού μετέβαλε τὴν νομοταγὴν μιάς κακῆς ἐποχῆς καὶ ἔδωκε πάλιν ὅλον τὸν τὸ περιεχόμενον εἰς τὰς ἠθικὰς ἀξίας πού διέπουν ἀπὸ αἰῶνων τὴν ζωὴν τῆς Ἑλλάδος.

Τὸ Ἔθνος διὰ τῆς Λεωφόρου τῆς 4ης Αὐγούστου εἰσῆλθεν εἰς μίαν περίοδον ὀριμότητος. Μετὰ τὴν ἡρωικὴν ἐποχὴν τοῦ 1912-13, μετὰ τὴν στιγμιαίαν ἀφύπνισιν ἐκείνην, ἡλ-

θον τὰ ἔτη μιᾶς μακρᾶς πολιτικῆς καὶ ἠθικῆς κρίσεως, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Χώρα ἐνόησε θανάτως. Τὴν πολιτικὴν καὶ ἠθικὴν αὐτὴν κρίσιν ἐπληρώσαμεν ἀκριβῶς. Ἐξ αὐτῆς ὅμως ἐπήγαγε καὶ ἡ θέλησις τῆς σωτηρίας. Καὶ ἰδοὺ ὅτι ἀκολουθοῦμεν σήμερον ἕνα σύστημα πειθαρχίας καὶ τάξεως, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐπιτρέπει νὰ σκεπτόμεθα, νὰ ἀποφασίζωμεν καὶ νὰ οἰκοδομοῦμεν στερεά.

Ὅλα ὅμως αὐτὰ, πάντοτε μὲ τὴν ἐπιστοσύνην τοῦ λαοῦ. Οὐδεμία ὁλικὴ δύναμις δύναται νὰ στηρίξῃ ποτὲ μίαν κατὰστασιν στερεομένην ἠθικῆς θάσεως. Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἠθικὴ καὶ ἔθνικὴ σκοπιμότης ὑπῆρξεν ἡ ἀφετηρία καὶ ὁ σκοπὸς τῆς 4ης Αὐγούστου, δι' αὐτὸ ἡ λαϊκὴ ἐμπιστοσύνη περιέβαλε ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τὸ ἔργον μας.

Τοῦτο εἶνε ἀναμφισβήτητον. Ἡ λαϊκὴ θέλησις ἐξεδηλώθη ἀπροκάλυπτος εἰς πᾶσαν δοθεῖσαν μέχρι τοῦδε εὐκαιρία. Ἡ λαϊκὴ θέλησις ἐξεδηλώθη παντοῦ ὅπου ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως ἐνεφανίσθη. Παντοῦ ὅπου ἐξετέθη ὑπ' αὐτοῦ ἡ πορεία τοῦ Κράτους. Ἡ λαϊκὴ ἐπισκοπία ἐξεδηλώθη δι' ὅλων τῶν ψηφισμάτων τὰ ὁποῖα ὡς ἐνδείξεις εὐγνωμοσύνης ἀποστέλλονται αὐθορμήτως πρὸς τὴν Κυβέρνησιν. Ἡ λαϊκὴ θέλησις ἐξεδηλώθη διὰ τῶν συνεδρίων, διὰ τῶν ψηφισμάτων καὶ Κοινοτικῶν ἀρχῶν. Ἡ θέλησις τῶν ἐργαζομένων καὶ ἀγροτικῶν μαζῶν καὶ ἡ ἀπόλυτος ἐμπιστοσύνη αὐτῶν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ἐξεδηλώθησαν εἰς ἅπαντα τὰ ἐργατικά, ἀγροτικά καὶ ἐπαγγελματικά συνέδρια εἴτε γενικά, εἴτε τοπικά, πού ἐγένοντο καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα.

Δὲν ἦτο ἄλλως τε δυνατόν χωρὶς τὴν εὐρύστην αὐτὴν λαϊκὴν ἐντολήν, χωρὶς τὴν ἐνθουσιώδη ἐπισκοπίαν τοῦ λαοῦ διὰ τὸ ἔργον τῆς Κυβερνήσεως, νὰ λύσωμεν τὰ τεράστια προβλήματα τὰ ὁποῖα εὐρομεν ἄλυστα διὰν ἀναθεωρήσῃ τὴν ἀρχὴν. Προβλήματα ἐξ ἐκείνων πού δὲν ἀντιμετωπίζονται ἐὰν δὲν αἰσθάνεται μία Κυβέρνησις ὅτι ὁ λαὸς πιστεύει εἰς αὐτὴν καὶ εἶνε εἰς τὸ πλευρὸν τῆς.

Μὲ αὐτὴν τὴν λαϊκὴν ἐμπιστοσύνην καὶ μὲ τὴν πίστιν μας πρὸς τὴν Ἑλλάδα τῆς αἰρίου προχωροῦμεν εἰς τὸ ἔργον μας. Τὸ ἔργον αὐτὸ τὸ παρουσιάζομεν μὲ ὑπερφάνειαν ἐνώπιον ὅλου τοῦ κόσμου, τὴν ὥραν κατὰ τὴν ὁποίαν δύο ἐτη συμπληροῦνται ἀφ' ἧς ἡ ἐμπιστοσύνη τοῦ Βασιλέως καὶ ἡ ἐκδηλὸς διάθεσις τῆς δημοσίας γνώμης μᾶς ἐπέτρεψαν νὰ ἀναλάβωμεν τὸν μεγάλον ἀγῶνα τῆς Κοινωνικῆς ἡμῶν ἀνασυγκροτήσεως.

Τὸ ἰδανικόν μας εἶνε νὰ ἀφῆσωμεν ὅπισθεν ἡμῶν μίαν Ἑλλάδα ἰσχυράν μὲ ὀργανωμένας τὰς ἠθικὰς καὶ ὁλικάς τῆς δυνάμεις. Ἐδῶσαμεν εἰς τὴν θεὰν Ἀθηνᾶν τὸ δόρυ καὶ τὴν ἀσπίδα πού θὰ τῆς ἐξασφαλίζῃ τὴν ἀμυνὰν καὶ τὴν δύναμιν. Ἐτοῖο ὁ Ἑλλὰν πολὺ τὴν ἡμπορεῖ σήμερον νὰ ὑπολογίζῃ τὰς ὑποθέσεις τοῦ χωρὶς τοὺς φόβους καὶ τὰς ἀνησυχίας τοῦ παρελθόντος.

Ἐτακτοποιήσαμεν ἀκολουθῶς τὰ οἰκονομικὰ τῆς χώρας. Ἐκόπησαν αἱ ἀνομοὶ χεῖρες, πού ἀφῆρουν κατὰ διαφόρους τρόπους τὸ χρήμα τοῦ λαοῦ. Αὐτὸ τὸ χρήμα τὸ διεθεσάμεν εἰς ἔργα κοινῆς ὠφελείας. Ἐργα πού θὰ κάμουν παραγωγικοὺς τοὺς ἀγρούς τῆς Ἑλλάδος, πού θὰ ἀνυψώσουν τὸ ἐπίπεδον τῆς ζωῆς τῶν χωρικῶν μας, πού θὰ δώσουν πλούτον, ὑγείαν καὶ χαρὰν εἰς τοὺς ἀγρότας καὶ τὰ παιδιὰ τῶν. Καὶ ἐκρατήσαμεν τὴν ἑλληνικὴν δραχμὴν σταθεράν μὲ θυσίας καὶ μέτρα αὐστηρά, χωρὶς νὰ διστάσωμεν. Τὸ ἔλμα πού ἐκάμεν ἡ χώρα εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς Κρατικῆς καὶ Κοινωνικῆς δραστηριότητος εἶνε ἀξιὸν θαυμασμοῦ. Οἱ ἀριθμοὶ εἶνε χαρακτηριστικοὶ καὶ ἀποδεικνύουν ὅτι παντοῦ ὁ πόντος ἐγένεν ἐργασία εἶχον καὶ αὐτῆσιν ἀποδόσεις. Ὑπῆρξε τόσο γενικὴ ἡ κινητοποιήσις τῆς παντοίας τοῦ πόντου δραστηριότητος, ὥστε νὰ μὴ μείνῃ κλάδος οἰοδότητος ἀνευ προϊόντος.

Ἰδοὺ διατὶ θὰ προχωρήσωμεν ἄκαμπτοι καὶ ἀποφασιστικοὶ εἰς τὸν δρόμον πού ἐχαράξαμεν τὴν 4ην Αὐγούστου, ὁχι μόνον μὲ διαρκῶς αὐξοῦσαν δύναμιν καὶ πίστιν, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν θέλησιν νὰ κόψωμεν πᾶσαν ἀνευλαθεῖ χεῖρα, ἡ ὁποία θὰ ἐτόλμα καὶ νὰ θίγῃ ἀπλῶς τὸ ἔργον πού χαρίζῃ καθημερινῶς καὶ περισσότερον τὴν εὐτυχίαν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν λαόν.

Καὶ δηλῶ ὅτι τῶν ἀμυντικῶν τῆς χώρας δυνάμεων θὰ συνεχισθῇ ἡ ἀρτίωσις, ὅτι ἡ δικαιοσύνη μας θὰ ὑψωθῇ εἰς θεσιν ἐμπνέουσιν εἰς τὸν πολίτην τὸ αἶσθημα τῆς ἀμεροληψίας.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΟΡΤΑΣΜΟΝ ΤΗΣ 4ης ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΑΝΩ ΣΧΩΜΕΝ ΤΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ κ. Θ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗ

εἰς τὴν ὁποίαν τοὺς ὤθησεν ἡ λαϊκὴ περιφρόνησις καὶ ἡ τιμωρὸς μοῖρα τοῦ ἔθνους.

Εἰμεθα λοιπὸν τὸ λαϊκώτερον καθεστὼς τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας. Ὁ λαὸς τὸ ἠνύθησε καὶ ἀγάπησε τὸν ἱωάννην Μεταξᾶν μὲ τὴν ἀπλήν, θαθεῖαν, ἀπέραντον ἀγάπην τῆς μάξης. Ἀν ἀναγκασθῇ βεβαίως ὁ ἄνθρωπος πού ἔταξε τὴν ζωὴν του καὶ τὴν εὐτυχίαν του εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἔθνους νὰ φανῇ σκληρὸς διὰ τοὺς θυσιοδομοῦντας κατὰ τῆς λαϊκῆς εὐτυχίας καὶ τῆς ἰσχύος τοῦ Κράτους, θὰ τὸ κάμῃ καὶ ἡμπορεῖ πέντε, δέκα, ἑκατὸν κακοὶ Ἑλληνας νὰ κολασηθοῦν.

Ἀλλ' αὐτὸ δὲν θὰ εἶναι τυραννία. Θὰ εἶναι καθαρὸς καὶ λυτρωτικὸς ἐνὸς λαοῦ ὁλοκλήρου, ἀποφασισμένου νὰ ζήσῃ μίαν νέαν ζωὴν.

Ἡ ἀγαθότης καὶ ἡ ἐπιείκεια τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς 4ης Αὐγούστου παρεξηγήθησαν καὶ δέκα ἄθλια πρόσωπα ἐνόμισαν ὅτι ἠδύνατο νὰ ὑψώσουν προχθές εἰς τὰ Χανιά χεῖρα βέβηλον κατὰ τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου. Τὰ ἀποτελέσματα εἶναι γνωστά. Ἐτάφησαν ἤδη ὑπὸ τὴν πανελληνίαν ἀγανάκτησιν καὶ τὸν πανελληνίον χλευασμόν.

Τὸ ἔθνος, ἀφινδισσθέν διὰ μίαν στιγμήν, συνεχίζει τὸν ὁρατὸν ἀνηφορικὸν δρόμον τῆς ἀναγεννήσεως. Ἐὰν ἐπαναληθῇ ποτὲ ὁ θλιβερὸς πειραματισμὸς, τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι τὸ αὐτὸ καὶ χειρότερον ἀπὸ τοῦτος τολμηρίας. Ἀς τὸ ἔχουν ὑπ' ὄψει τῶν καὶ ἀς μὴ ζητήσουν ἔλεος κατὰ τὴν ὥραν τῆς τιμωρίας. Διότι ἡ τιμωρία, ὅταν διακυβεύεται ἡ τύχη ἐνὸς λαοῦ εἶναι πράξις δικαία καὶ ἠθικὴ.

Ἐν τῷ μεταξύ τὸ δημοψήφισμα τοῦ πανελληνίου ἑορτασμοῦ τῆς 4ης Αὐγούστου ἀναβαπτίζει τὴν Κυβέρνησιν Μεταξᾶ εἰς τὴν λαϊκὴν ἐμπιστοσύνην. Τὸ τεράστιον ἔργον τῆς ἑθνικῆς ἀνοικοδομήσεως θὰ συνεχισθῇ μὲ χεῖρα σταθεράν.

Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας!

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Ο ΥΨΗΛΟΤΕΡΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ὁ ὑψηλότερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου εἶναι ἕνας φελλάχος Αἰγύπτου. Μένει στὸ Κάιρο καὶ ὀνομάζεται Σάιντ Μωχάμετ Γκάκι.

Ὁ Σάιντ ὁ ὁποῖος εἶναι νεώτατος ἀκόμα, ἔχει, γιὰ τὴν ὥρα, ὕψος 2,97 μέτρα! μὲ τὰς νὰ ὑπερῶν κατὰ πολὺ τὰ τρία μέτρα ὡς τὸ τέλος τοῦ ἔτους, ἐπειδὴ συνεχῶς ψηλώνει!... Ἀπὸ ἑξ ἑξ χρόνια κ' ἔδω, ὅπως λέει οἱ γονεῖς του, ὁ Σάιντ ψηλώνει κάθε χρόνο 20 ἑκατοστά τοῦ μέτρου.

Ἐπειδὴ δὲ δὲν χωροῦσε στὸ σπίτι τους, ἔχτισαν στήν αὐτὴν ἕνα δαμάτιο κατάλληλο, ὅπου κοιμᾶται ὁ δυστυχὴς αὐτός.

Ὁ ὑψηλότερος. Στὸν Σάιντ πολλές ἀμερικάνικες κινηματογραφικαὶ ἐταιρεῖες προσφέρουν δελεαστικὰ συμβόλαια γιὰ νὰ ἐμφανισθῇ σὲ διάφορες ταινίες, ἀλλ' αὐτὸς ἀπέρριψε μὲ περιφρόνησιν ὅλες τὶς προτάσεις πού του ἐγίναν.

ΓΙΑΠΩΝΕΖΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— Κανεῖς δὲν πιστεύει στὴν ἱκανότητα τοῦ φταχτοῦ; — Ὅλα τὰ πράγματα, ἀκόμα καὶ τὸ κεφάλι μιᾶς σαρδέλλας, εἶναι δυνατόν νὰ γίνουν ἀντικείμενα λατρείας.

— Ἀν θέλῃς νὰ γυρίσης τὸν ἑαυτὸ σου, πῶτησε τοὺς ἄλλους.

— Πολλὰ θοῦνα σχηματισθῆκανε ἀπὸ τὴν συσώρευσιν ἀπλῆς σκόνης.

— Ὅπου ζῆς, ἐκεῖ εἶναι ἡ πρωτεύουσα.

— Ἄν μείνῃς τρία χρόνια καθιστὸς ἀπάνω σὲ μιὰ πέτρα κ' ἡ πέτρα θὰ ζεσταθῇ.

Συνιστῶμεν εἰς τὰς ἀναγνώστριάς μας τὸ ἐργαστάσιον Ἑλευθερῶν Σπουδῶν Κοπτικῆς καὶ Βασιτικῆς τῆς κ. ΧΡΗΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, ὁδὸς Μητροπόλεως 14 α, Ἀθήναι.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

(Συναρπαστικές αφηγήσεις του κυνηγού αγρίων θηρίων Φράνκ Μπούκ)

ΜΙΑ ΛΕΟΠΑΡΔΑΛΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΣΤΟ ΠΛΟΙΟ

Είχα ξεκινήσει από την Καλκούττα επιστρέφοντας στη Νέα Υόρκη με το υπερωκεάνιο «Γκράνιτ» μεταφέροντας για τους διαφόρους ζωολογικούς κήπους και ιπποδρόμια, ένα σημαντικό αριθμό από άγρια ζώα και πουλιά.

Ανάμεσα στα άλλα θηρία, που μετέφερα ήταν και μία λεοπαρδαλίσ εξαιρετικά ωραία, αλλά φοβερά άγρια, πραγματικός σατανάς που διαρκώς έγρύλλιζε και χτυπιώταν μέσα στο κλουβί της και μόλις τολμούσε να πλησιάσει κανείς για να της ρίξει την τροφή της έβγαζε τέτοιους βρυχηθμούς που αναστατώνονταν όλο το πλοίο, από τη γέφυρα ως τον θάλαμο των μηχανών.

Επειδή παρατήρησα ότι τα μουγγρητά της λεοπαρδαλίσ εξένευριζαν τα άλλα μικρότερα ζώα και άγριευαν τα άλλα θηρία, τα οποία ήταν πολύ πιο εύκολοδάμαστα από εκείνην, απεφάσισα να την απομονώσω κι' έτσι μετέφερα το κλουβί της στο κάτω κατάστρωμα, σ' ένα μέρος αρκετά απομακρυσμένο από τ' άλλα ζώα, αλλά λιγώτερο προφυλαγμένο από τα κύματα και τη θαλασσοταραχή. Αυτό όμως δεν μ' ανησυχούσε εξαιρετικά γιατί η εποχή που γίνονται ή άγριες τρικυμίες του Ειρηνικού είχε περάσει και το πλοίο ήταν εξαιρετικά καλοτάξιδο.

Κατά τις πεντέμιση το άλλο πρωί άκουσα ένα δαιμονικό αόδες χτύπημα στην πόρτα της καμπίνας μου που μ' έκανε να πεταχθώ κατατρομαγμένος από το κρεβάτι μου.

— «Ανοίξτε, ανοίξτε για δνομα του Θεού.

«Ανοίξα την πόρτα μισοκοιμισμένος ακόμη κι' αντίκρυσα μπροστά μου τον τρίτο πλοίαρχο, κατάχλωμον και με τα μάτια γουρλωμένα.

— Ντυθήτε άμέσως, μου φώναξε, και ανεβήτε επάνω. Η λεοπαρδαλίσ σας βγήκε από το κλουβί και γυρίζει στο κατάστρωμα ελεύθερη.

Τινάχθηκα έντρομος. «Όλη η νύστα μουφυγε στη στιγμή. Ντύθηκα όσο πιο γρήγορα μπορούσα και στο διάστημα αυτό ρώτησα τον αξιωματικό πώς είχε συμβεί αυτό το πράγμα. Μου εξήγησε ότι ένα μεγάλο κύμα είχε αρπάξει το κλουβί από εκεί που ήταν στερεωμένο και το είχε τινάξει επάνω στο κατάστρωμα. Ένα δεύτερο κύμα είχε χτυπήσει το κλουβί με δύναμη επάνω σε κάτι θαρέλ'α από πετρέλαιο. Ο πάτος του κλουβιού άνοιξε και η λεοπαρδαλίσ πετάχθηκε έξω.

Ευτυχώς ή ώρα ήταν ακόμη τόσο πρωινή, ώστε κανείς από τους επιβάτες δεν είχε σηκωθεί ακόμη κι' έτσι δεν είχε δημιουργηθεί πανικός στο πλοίο. Τό πρώτο που επεβλήτεο τώρα να γίνει ήταν ν' απομονωθεί το κάτω κατά-κατάστρωμα από τα καταστρώματα των επιβατών κι' από τις γέφυρες κι' έπειτα θά βλέπαμε τι θα κάναμε με την λεοπαρδαλί.

Παρακάλεσα τον αξιωματικό να ελδοποίηση τον Ίνδο υπηρέτη Λάλ και σ' ένα λεπτό ο Λάλ κατέφθασε ρίχνοντας επάνω του τα ρούχα του

ένώσω έτρεχε προς την καμπίνα μου. Τον διάταξα να γείση ένα από τα πιστόλια μου με ασφαιρα φυοίγνια που μετέφερα πάντα μαζί μου και ένα άλλο με ξηρή σφαίρες.

Στο διάστημα αυτό έτρεξα να θρώ τον πλοίαρχο.

— «Επειδή ήταν φίλος μου μου έπείτρεπε να επιχειρήσω να συλλάβω την λεοπαρδαλί ζωντανή.

— Να το ξέρης όμως, μου πρόσθεσε. Μόλις ιδω ότι κινδυνεύεις να χάσης το παίχνιδι και σου δώσω την διαταγή να την σκοτώσης, θά την έκτελέσης άμέσως. Ξέρεις καλά από πλοία κι' από ταξίδια, ώστε να καταλαβαίνεις τι κίνδυνο αντιπροσωπεύει ένα θηρίο ελεύθερο μέσα σ' ένα πλοίο που βρίσκεται στον ώκεανό.

Γύρισα άμέσως κατόπιν στην καμπίνα μου και πήρα τον Λάλ και τα περισσότερα και κατέβηκα στο κατάστρωμα. Το κατάστρωμα ήταν φορτωμένο δόλοκληρο με σιδερένια θαρέλ'ια γεμάτα πετρέλαιο κι' έτσι η λεοπαρδαλίσ δεν είχε ελευθερία κινήσεων. Το πρώτο που θέλησα να κάνω ήταν να την πλησιάσω και να ιδω σε τι κατάσταση βρισκόταν το ήθικόν της.

«Αν ήταν άγρια και άημερη, όπως ήταν βρισκόταν στο κλουβί, τότε έπρεπε να τη σκοτώσω άδιστακτα.

Με το περισσότερο στο χέρι και τη σκανδάλη υψωμένη, άρχισα να σκαρφαλώνω επάνω στα θαρέλ'ια, έτοιμος να πυροβολήσω αν το θηρίο δοκίμαζε να πλησιάσει κατά πάνω μου.

Μόλις όμως μ' αντίκρυσε η λεοπαρδαλίσ έμουγγρησε και έκανε να τηρήσει πάνω από τα θαρέλ'ια για να φύγει.

«Απ' αυτό κατάλαβα ότι το ζώον είχε χάσει τα νερά του. Βρισκόταν ελεύθερο, αλλά σ' ένα περιβάλλον άγνωστο και έχθρικό και δεν είχε σκοπό να παλαίση παρά μόνον αν έπρόκειτο ν' άμυνθη.

— Θά την πιάσω με ζωντανή, Λάλ, ψιθύρισα στον υπηρέτη μου και κατέβηκα από τα θαρέλ'ια αφήνοντας τη λεοπαρδαλί ήσυχη εκεί που βρισκόταν.

Εξήτασα ύστερα καλά το κατάστρωμα.

Μιά από τις εξόδους του έβγαζε σε μία σκάλα που οδηγούσε κατ' ευθείαν στη γέφυρα του περιπάτου, την οποία έκλεινε το καρρέ των αξιωματικών. «Αν μπορούσα να διώξω την λεοπαρδαλί από εκεί που βρισκόταν και να την αναγκάσω ν' ανεβή την σκάλα να πάει στη γέφυρα ύστερα να κλεισθή στο καρρέ των αξιωματικών θά είχα επιτύχει κατά τα τρία τέταρτα τον σκοπό μου.

Με τη βοήθεια του Λάλ ανέβασα το κλουβί το οποίο είχε εν τω μεταξύ διορθώσει ο μαραγκός του πλοίου, στο καρρέ των αξιωματικών και το έβαλα στο κατάστρωμα ακριβώς στην πόρτα. «Αν έμπαινε η λεοπαρδαλίσ μέσα στο καρρέ, θά φώναζε την πόρτα με το κλουβί και άργε ή γρήγορα θά αναγκάζονταν να περάσει μέσα.

«Αφού τελείωσαμε αυτή τη δουλειά βγήκα πάλι στο κατάστρωμα με το ρεβόλβερ στα χέρια το γεμισμένο με τὰ ασφαιρα. Δεν είμαι άτρόμος, τότε κάνω τον άτρόμο.

«Ένα άγριο θηρίο σ' όσο μειονεκτική θέση κι' αν

βρίσκεται είναι πάντα θηρίο και η λεοπαρδαλίσ μου αν έθλεπε ότι κινδύνευε ή ζωή της, θά ήταν άποφασισμένη να την πουλήσει πολύ ακριβά.

Γι' αυτό δίπλα μου είχα τον Λάλ με τη γεμισμένη μου καραμπίνα στα χέρια του, έτοιμον να μου την δώσει αν έθλεπε ότι κινδυνεύω.

Η λεοπαρδαλίσ μη ξέροντας ίσως τί να κάνει βρισκόταν στο ίδιο σημείο, όπου την είχαμε αφήσει.

«Έπρεπε να την αναγκάσουμε να φύγει από εκεί και να την καθοδηγήσουμε άθελά της προς τη σκάλα που οδηγούσε στη γέφυρα.

«Έρριξα μία πιστολιά στον άέρα και το θηρίο τρομαγμένο πήδησε έξω από το άσυλό του και άρχισε να τρέχει στο κατάστρωμα.

«Εγώ κι' ο Λάλ το πήραμε το κατόπιν. Μά όταν έφθασε μπρός στη σκάλα, η λεοπαρδαλίσ αντί να στρίψει προς τα εκεί άρχισε να κάνει ένα δεύτερο γύρο. Μ' αυτόν τον τρόπο έφερε βόλτα το κατάστρωμα έξη φορές.

Την τελευταία φορά, μόλις έρριξα την δεύτερη ασφαιρη πιστολιά, αντί να τρέξει έκανε μεταβολή και στάθηκε άντικρό μου.

Δείχοντάς μου τὰ μυτερά δόντια της και τὰ φοβερά της νύχια στάθηκε και με κύτταξε έτοιμη να τηρήσει επάνω μου.

«Εστάθηκα κι' εγώ και την κύτταξα γιατί αυτό ήταν το φρονιμώτερο που είχα να κάνω άλλωλώς κινδύνευα να χάσω τη ζωή μου.

Σίγα - σίγα το θηρίο ήμείρεψε, μάζεψε τὰ νύχια του και έκλεισε το στόμα του.

«Αμέσως, δίχως να χάνω καιρό έρριξα πάλι μία πιστολιά στον άέρα για να το τρομάξω.

«Άρχισε πάλι να τρέχει κάνοντας δύο δόλοκληρους γύρους. Τη στιγμή που έκανε τον δεύτερο γύρο και περνούσε μπρός από την πόρτα, άκουσα μία έντρομη κραυγή. Η λεοπαρδαλίσ είχε βρεθή σχεδόν μούτρα με μούτρα μ' ένα Κινέζο καμαρότο που μετέφερε δύο κουβάδες νερό.

Μόλι ο Κινέζος αντίκρυσε το θηρίο πέταξε τους κουβάδες κάτω και το έβαλε στα πόδια, τρέχοντας πάλι προς την πόρτα απ' όπου είχε βγή. Η λεοπαρδαλίσ έτρεξε από πίσω του, αλλά πριν άκούη περάσει την πόρτα ο Κινέζος βλέποντας ότι η λεοπαρδαλίσ τον είχε πάρει από πίσω, αντίκρυσε μπροστά του ένα σχοινί που κρεμώταν από ψηλά και σκαρφάλωνε επάνω σαν μαϊμού.

Καθώς η λεοπαρδαλίσ στεκόταν άναποφάσιστη κάτω από το σχοινί, όπου ήταν γαντζωμένος ο Κινέζος έπωφελήθηκα της άμηχανίας της και πηγαίνοντας κοντά της έρριξα μία δόλοκληρη σειρά από ασφαιρους πυροβολισμούς. Αυτό ήταν αρκετό για να κάνει τη λεοπαρδαλί να τραβήξει δρόμια μπροστά της, ν' ανεβή τις σκάλες και να φθάσει στη γέφυρα. Έτσι το πρώτο μέρος του προγράμματός μου είχε πετύχει.

Στο διάστημα αυτό οι επιβάτες είχαν ξυπνήσει από τους πυροβολισμούς που έρριχνα και είχαν όλοι μαζευτεί στη δεύτερη γέφυρα για να παρακολουθήσουν έκ του άσφαλου το ενδιαφέρον αυτό και μοναδικό κυνήγι μίας λεοπαρδαλίσ επάνω στο κατάστρωμα ενός πλοίου.

Και ξανάρχισε πάλιν ή ίδια ιστορία.

Η λεοπαρδαλίσ άρχισε να φέρνει βόλτες επάνω στο κατάστρωμα κι' ο Λάλ κι' εγώ να την κυνηγάμε.

Κάθε δύο - τρεις γύρους στεκόταν, μάς έδειχνε τὰ δόντια της και τὰ νύχια της έτοιμη να χυμής.

Στεκόμαστε τότε ακούγονται, την αφήναμε να ήσυχάσει λίγο και το κυνηγητό ξανάρχιζε.

Σε μία τέτοια στιγμή, ενώ στεκόταν και μάς έκύτταζε μη τολμώντας να μάς επιτεθή, ή φωνές και

τά σφυρίγματα των επιβατών από πάνω την εξέρεθιζαν σε τέτοιο σημείο, ώστε να σταθή όρθη σε στάσι επιθέσεως έτοιμη να χυμής.

«Αρπαξα από τὰ χέρια του Λάλ την καραμπίνα έτοιμος να χτυπήσω το θηρίο στον άέρα αν έκανε να πηδήσει κατά πάνω μου, μα καθώς προχώρησα ένα έθμα προς το μέρος της, μου γύρισε την πλάτη και άρχισε να φεύγει.

Το κυνηγητό αυτό είχε άρχισι να με κουράζει. Μά και η λεοπαρδαλίσ φαινόταν πώς είχε άρχισι να κουράζεται. Έθλεπε πώς ή άένναες βόλτες γύρω στη γέφυρα δεν έβγαζαν σε κανένα άποτέλεσμα και σκέφθηκα πώς ίσως έκείνη ή άνοιχτή πόρτα που βρισκόταν μπροστά της να την οδηγούσε κάπου που θά ήταν καλλίτερα.

Μ' ένα πήδημα βρέθηκε μέσα στο καρρέ των αξιωματικών. Την ίδια στιγμή εγώ κι' ο Λάλ τρέξαμε και κλείσαμε την πόρτα. Το δεύτερο στάδιο της προσπάθειάς μας είχε τελειώσει. Τώρα δεν έμνε πεία τίποτε άλλο παρά να αναγκάσουμε την λεοπαρδαλί να μπη στο κλουβί της κι' αυτό ήταν το δλιγώτερο επικίνδυνο, αλλά ίσως και το πιο δυσκολό απ' όλα.

«Αφού καθήσαμε λίγη ώρα για να ανακτήσουμε τὰς δυνάμεις μας ο Λάλ κι' εγώ έφέραμε το κλουβί με την άνοιχτή πόρτα του μπρός το καρρέ των αξιωματικών και το στήσαμε εμπρός στην πόρτα, την οποία κατόπιν άνοιξαμε με προσοχή. «Υστερα φωνάξαμε πειν' έξη δυνατούς ναύτες και τους διάταξα να κρατούν το κλουβί στερεά επάνω στην πόρτα του καρρέ για να μην φύγει.

«Έμνε τώρα το τελευταίο:

Νά θάλουμε τη λεοπαρδαλί μέσα στο κλουβί να την θάλουμε διά της θίας, αν δεν ήθελε να μπη μόνη της. «Από το παράθυρο του καρρέ είδα πώς η λεοπαρδαλίσ βρισκόταν ξαπλωμένη κάτω από ένα τραπέζι και άναπαυόταν.

Διέταξα τον Λάλ να μου φέρη το λάσσο μου και αφού στερέωσα καλά την άκρη του σ' ένα χοντρό σχοινί, πέταξα την άλλη άκρη στους ναύτες που στέκονταν έξω από το παράθυρο και τους είπα:

— «Όταν σάς διατάξω να τραβήξετε με όλη σας τη δύναμη.

«Εγώ ο ίδιος κρατώντας το λάσσο πήδησα από το παράθυρο μέσα στο καρρέ, κατ' ευθείαν επάνω στο τραπέζι.

Η λεοπαρδαλίσ έβγαλε ένα μουγγρητό.

Την άφησα να ήσυχάσει την πλησίασα όσο αθόρυβα μπορούσα και γοργός σαν άστραπη πέταξα το λάσσο και το τύλιξα γύρω στον λαιμό της.

«Υστερα φώναξα:

— Τραβήξτε!

Και σε μία στιγμή η λεοπαρδαλίσ βρισκόταν μπρός στην πόρτα του κλουβιού της. Μ' ένα δεύτερο τράπηγμα την έχωσαν μέσα για μέσα κι' ύστερα από ένα λεπτό βρισκόταν πάλι έγκλειστη και άσφαλισμένη.

Και όμως τότε ακριβώς διέτρεξα τον μεγαλύτερο κίνδυνο.

Γιατί καθώς πλησίασα τὰ κάγκελλα για να τραβήξω το λάσσο που της έσφιγγε τον λαιμό και κινδύνευα να την πνίξη άπλωσε το πελώριο πόδι της και με τὰ μυτερά της νύχια μου κατέβαλε όλο το μανίκι από τη δερμάτινη ζακέττα μου.

Λίγες βδομάδες άργότερα ή αντάρτισσα λεοπαρδαλίσ έκανε την πρώτη της εμφάνισι στον Ζωολογικόν Κήπο του Σικάγου.

ΦΡΑΝΚ ΜΠΟΥΚ

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΙΣΤΑΝ

γμιακά χαριτωμένη επιστολή σας:

Το τεύχος του «Μπουκέτου» τιμάται παντού δραχμάς 5. «Η αθάνατος υπερτίμησις του παρά των Υποπτακτορείων απαγορεύεται.

«Η υπό των άναγνωστών μας άποστολλομένη συνεργασία και μη συνδευομένη υπό δικαιώματος κρίσεως έκ δραχμών πέντε εις γραμματόσημα, δέν λαμβάνεται ύπ' όψιν.

ΣΑΡΑ ΠΟΥΛΟΝ, Ν. Υόρκην. — Μας γράφετε στην επιστολή σας: «Άγαπητό «Μπουκέτο» με μεγάλην μου χαράν σπαύδω να σας Άναγγείλλω ότη παρακολουθώ τό Άγαπητό «Μπουκέτο» έπη 8 έτη και μένο κατενθουσιασμένος. Άγαπητό «Μπουκέτω» τηχάνη να παρακολουθώ τη σελίδα τη μας γράφουν οι φίλοι μας, Λαυάνω την τιμήν όπως σας άποστήλω διό πιήματα τά όπία εάν έφχαριτήσθε μου Άπαντάτε πός σας Άρέσουν. Διατελώ μεθ' ή πολυψεως».

Πλήν όμως... πλήν όμως τά ποιήματά σας δέν μας άρέσουν. Γιατί άπλούστατα δέν είναι παρά συρραφή από διάφορα τραγούδια επιθεωρήσεων και δημόδη δίστιχα. Και ίδου ή απόδειξις:

ΧΑΙ ΧΑ — ΜΑΡΡΙ

Στόν φούρνο του μπαμπά μου γινίθικα μίαν μέραν... στην Άριστοκρατία και μέσα στην όμόνια. ΧΑΙ ΧΑ! μαρί, κοιτή μορί' μπροστά σου κάθε γίδα ήποχορι δεφτέρα πάω και πήνω την Τρίτη ξεμεθώ. Τετάρτη την δουλεύω, την Πέμπτη τά μετρώ, παρασκευή γηνάω εις τά μπαρ ευγάζω και τό σαυτό πάω στο ήπνω τό ευάζω. ΧΑΙ ΧΑ! ΜΑΡΡΙ ΜΑΤΗ ΜΑΡΙ μπροστά σου κάθε γίδα ήποχορι...

Και τό έτερον:

ΑΜΑΝΝΙ!...

Άμάν-Άμάν — πάνω σε τρίκορφο θουνώ, Άμάν να βγή ψυχή σου Άμάν-Άμάν και χριστιανός να μην έρεθί να θάψη τό κορμί σου Άμάν-Άμάν. Μάνα μου με θασάνηζες και θά με θασανήζης τόν Άντρα πού μου έδωσες θά θες να με ξευγάλης...

ΚΛΕΟΝΙΚΗΝ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΟΥ, Βοστώνη. — Σας ευχαριστούμεν θερμώς για τάς εύχας σας και τά τόσα καλά κι' ένθουσιώδη λόγια πού μας γράφετε. Δυστυχώς ή επιστολή σας δλόκληρη δέν είναι δυνατόν να δημοσιευθί εις ήμερήσιον φύλλον, άν και μας τιμά και μας κολακεύτ τόσο. Δημοσιεύουμε ώστόσο έδώ τό μέρος της επιστολής σας πού άφορ' την υπέραχον δράσιν σας έν Βοστώνη!

«...Έδώ έκδίδεται ό «Παρατηρητής», περιοδικόν φυχώφελόστατον, ίδρυθέν υπό της Έπισκοπής μας, της όποίας προϊστάται ό Σεβ. Παιμενάργης, αρχιεπίσκοπος Βοστώνης κ. κ. Άθηνάγορας, έχων αντίξειον συνεργάτην του τόν Πρωτοσύγγελον κ. κ. Καθαδάν. Οι ένταθθα Έλληνες είναι υπερίφανοι δι άτούς δύο άυτούς έξόχους πνευματικούς όδηγούς των. Τελειώσα εύχομαι όπως ό «Παρατηρητής» και τό «Μπουκέτο» μη λείψουν από κανένα έλληνικό σπίτι.»

ΜΑΡΙΑ — ΙΩΑΝΝΑ, Κάιρον. — Δημοσιεύουμε έδώ την πρα-

«Άγαπημένο μου «Μπουκέτο»,

Άπό πολύ μικρούλα, όταν ό μπαμπάς σ' έφερε στο σπίτι για να σε διαβάξη μόνο εκείνος, γιατί εγώ συλλογίζα ακόμη, σε ξεφύλλιζα για να δώ τις ζωγραφιές μόνο, και για να μουντζουρώω με τα χρώματά μου τις εικόνες. Και τώρα πού μεγάλωσα και πού όταν έρχεσαι κάθε Παρασκευή ή Σάββατο, σε παίρνω έγώιστικά πρώτη εγώ κι' άφίνω τους άλλους τελευταίους να σε διαβάσουν. Τώρα λοιπόν πού μεγάλωσα σε ξεφυλλίζω πάλι, αλλά με την λαχτάρα να διαβάσω τά διηγήματά σου και ειδικώς τις έγκυκλοπαίδες σου σελίδες και τις βιογραφίες των μεγάλων συγγραφέων, γιατί λατρεύω τά βιβλία και τό άγαπημένο σπιτικό μου επίπλο είναι ή βιβλιοθήκη.

Σκίζοντας, γράφοντας, διορθώνοντας, έγραφα κι' ένω ένα διηγηματάκι. Περιμένα χωρίς πάθος και άγωνία την άπάντησιν. Βασίζομαι στην ελκρινή τσουχτερή σου κρίση και περιμένω ν' άκούσω ίσως: «άψτε προς Θεού, δεσποίνις...» όπως λέτε συχνά.

Τελειώνοντας θέλω να σου πώ ένα μεγάλο μπράβο καλό «Μπουκέτο», για την τόση προσπάθειά σου, και την ευγενική φροντίδα να φθάσης τά μεγάλα ευρωπαϊκά περιοδικά. Μία θερμή ευχή, να έχης πάντα την ίδια έπιτυχία, την ίδια άγάπη από τούς άναγνώστας σου και την πρώτη κυκλοφορία. Με άγάπη

ΜΑΡΙΑ — ΙΩΑΝΝΑ

Τό διηγηματάκι σας δέν είναι θέλεια τέλειο. Μά ως άπαρη, ως «έκκνιγμα» λέει πολλά και πολλά υπόσχεται. Γράφετε τριφερά, με αίσθημα. Και σας συμβουλεύουμε να εξακολουθήσετε να γράφετε διαδίδοντας συγχρόνως. Θά δημιουργήσετε έτσι άρτια λογοτεχνήματα εις τό μέλλον.

Π. ΣΑΜΠΑΤΑΚΟΝ, Ένταθθα. — Μας γράφετε στην επιστολή σας:

«Άξιότιμε κ. Διευθυντά,

Παρόρχομαι εις ένα τόλμημα, πού πρώτη φορά έπιχειρώ στη Ζωή μου.

Άπό άρκετού χρόνου γράφω στοίχους και σήμερα αποφάσισα να σε άπασχολήσω με μερικούς.

Θά ήθελα τη γνώμη του «Μπουκέτου» επ' αούτο. Δυστυχώς, φίλε κύριε, οι στίχοι σας δέν είναι έπιτυχείς. Ίδου κ. κ. Ένα τών ποιημάτων σας:

ΒΙΟΠΑΛΗ

Έκάθισε σ' ένα σκαλι
Κι' έγειρε τό κεφάλι!...
Ποιός ξέρει ποδθε νάρχειαι,
Και ποδθε πάει, πάλι!...

Ποτέ δέν ξεκουράστηκε!...
Μέσ' στής Ζωής τη δίνη,
Κόσμος!... και κόσμος διάθηκε!...
Δέ γνώρισε γαλήνη!...

Και με θολά τά βλέμματα
σέρνει της βιοπάλης
τά θάρη τά άταίριαστα...
Στην πλάτη του... ό Χαμάλης!...

Μή γράφετε στίχους. Διαβάστε πρώτον Έλληνας ποιητάς και άφ' ύτεραι έαναδοκιμάζετε.

ΠΕΡ. ΚΑΝ. — Τό Έλεγείον καλό και θά δημοσιευθί. ΜΑΡΙΑΝΘΗΝ ΔΕΛΗ, Πάτρας. — Θέλει λίγο διάβρωμα. Κατά άλλα είναι καλό.

ΣΑΣ ΘΑΥΜΑΖΟΥΝ ΟΛΟΙ

Και δικαίως γιατί έχετε ένα χρώμα θανμασίως νεανικό. αυτήν

«Τήν έαρινήν δροσιά»,

πού σε όλους τούς άνδρας άρέσει τόσο. Αυτήν την έλλι όλων των άνδρών πού σας περιστοιχίζουν δέν νομίζετε πώς την όφείλετε κατά πολύ στην Πούδρα σας, την Πούδρα COTY της όποίας ή άφθα-στη λεπτότης και οι έπιτυχείς και ζων-τανοί χρωματισμοί της παστελιζάρουν τόσον φίνα τό πρόσωπό σας και διατη-ρουνται και άντέχουν και εις τό σκληρό-τερο άκόμη μάτε:

ΠΟΥΔΡΑ COTY

Εις 10 φημισμένους χρωματισμούς και 8 νέους σκούρους. PÉCHE-NOISSETTE, GITANE

Έντός 2 λεπτών

Έξαλείφονται

Ύγεία • καθαριότης
• καλωπιεσμός κυριών
Διά της άφαιρέσεως
του περιττού τριχώμα-
τος με τό Άγγλικόν

DEPILATOIRE

FLAM

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
ΠΑΝΟΣ ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ - ΑΘΗΝΑΙ

ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ ΣΑΣ

Θά τά εύρητε με εξαίρετικό και πολύ λεπτό γεύ-στο στο Σαλόνι της κ. Ε. ΖΑΚΑ και ΤΑΣ. ΗΛΙΟ-ΠΟΥΛΟΥ, Περιχλέους 44 έντός της Στοάς. Α' πάτ.

ΜΟΔΙΣΤΑ, έγκατεστημένη επί κεντρικωτάτης ο-δεύ (πλησίον της πλατείας Συντάγματος) προς καλυ-τέραν εξυπηρέτησιν της πολυπληθούς πελατείας της, ε-νοικιάζει με πολύ ευνοϊκούς όρους διαμέρισμα μετά χώ-ρου δι' έργαστήριον εις καπελλού ή άσπρορρουχού ή κορσεδού ή κεντίστρου. Πληροφορία εις τά Γραφεία μας (όδός Γερμανού Παλ, Πατρών 56, έναντι πλατείας Κλαυθμώνος).

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ

ΑΥΣΕΜΟΡΦΙΑ
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ
ΙΑΤΡΟΣ

Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΔΗΣ
Κεραντζέρου 12 α. Τηλ. 52-019

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ μετά ή άνευ φαγητού εις δε-σκεινίδα ή κυρίαν διαμέ-ρισμα κληρες παρ' καλή οικογενεία. Πληροφορία εις τά Γραφεία μας.

Συνιστάμεν την ΟΦΘΑΛ-ΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ του κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ Έφρηνητού της Οφθαλμολογι-ας έν τώ Πανεπιστημίω. Με-νάνδρου 27 - Αθήνα. Τηλ. 1-60.

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182 Τηλ. 80-78

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΜΕ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

(Συνέχεια από τη σελίδα 26)

σκα ένοιωθε κάποια στενοχωρία μ'α δέν ήθελε τώρα νά τοῦ πῇ τὸ μυστικὸ της. Ἐδῶ καὶ δέκα πέντε ἡμέρες εἶχε λιποθυμῆσει τὴν ὥρα πού ἔγραφε τὸ ἀποχαιρετητήριό γράμμα της. Ἐπειτα, εἶχε διαρκῶς ζαλάδες. Ἡ Ἀνούσκα δέν ἄργησε νά καταλάβῃ τὴν αἰτία, μ'α δέν ήθελε νά πῇ τίποτε στὸν ἀγαπημένο της.

Συμφώνησε λοιπὸν μὲ τὸν Σάντορ νά ξεκουρασθοῦν ὡς τις ἔβη. Ἐπειτα, θά πήγαινε νά κἀν ἓνα μεγάλο περίπατο καὶ στίς ἑπτὰ θά ξαναγύριζε γιὰ νά τὸν ξεκρεμάσῃ...

Ἔτσι, στίς ἑξῆς, ἡ Ἀνούσκα ἔβηκε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο. Στίς ἑξῆς καὶ μισή στάθηκε μπροστὰ σ' ἓνα ζαχαροπλαστεῖο. Κι' ἐκεῖ, ἑαφνικά, τὴν ἔπιασε μιὰ ζάλη. Πρὶν προφθάσῃ νά στηρίχῃ στὸν τοῖχο, σωριάσθηκε στὸ πεζοδρόμιο λιπόθυμη. Ὁ κόσμος τότε τὴν πήγε στὸ νοσοκομεῖο...

Ἐκεῖ ἔμεινε ἀναισθητὴ ὡς τις ἑπτὰ. Ἐπειτα, τὸ πρόσωπό της ἄρχισε πάλι νά παίρνῃ τὸ χρῶμα του. Ὁ γιατρός της ὑπηρεσίας χαμογέλασε.

— Δέν εἶνε τίποτε. Εἶπε στὴ νοσοκόμο, εἶνε ἔγκυος... Στίς ἑπτὰ καὶ εἴκοσι ἡ Ἀνούσκα ἀνοίξε τὰ μάτια της καὶ χαμογέλασε. Μ'α ὅταν εἶδε, ἀπέναντί της, τὸ μεγάλο ρολόι τοῦ τοῖχου, πετάχθηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι.

— Ἀφήστε με! Φώναξε στὸν γιατρό καὶ στὸν νοσοκόμο πού τὴν εἶχαν ἀρπάξει ἀπὸ τὰ χέρια. Ἀφήστε με! Πρέπει νά φύγω!...

Κι' ὅταν εἶδε ὅτι δέν τὴν ἀφῆσαν, ἔβγαλε ἓνα οὐρλιασμα πόνου καὶ σωριάσθηκε πάλι ἀναισθητὴ.

Τὴν ἄλλῃ ἡμέρα, ὅταν ἔβηκε ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο, δέν τολμοῦσε νά γυρίσῃ στὸ ξενοδοχεῖο. Ὁ Σάντορ θά εἶχε μείνει κρεμασμένος στὸ σκοινί του! Θά ἦταν νεκρός! Θεέ μου! Τί σκληρὸ πού ἦταν!... Μὲ δάκρυα στὰ μάτια ἔβγαλε ἐκεῖ κι' ἔσπρωξε δειλὰ τὴν πόρτα τοῦ δωματίου. ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ χαράς. Ὁ Σάντορ χτενιζόταν μπροστὰ στὸν καθρέφτη. Ἦταν ζωντανός! Ὁλοζώντανος!...

— Ἀγάπη μου! Τοῦ φώναξε. Δέν πρέπει ν' αὐτοκτονήσουμε πει! Πρέπει νά φροντίσουμε γιὰ τὸ παιδί μας!...

Ὁ Σάντορ τὴν πήρε στὴν ἀγκαλιά του ὀλόχαρος. Κι' ὅταν ἔιαθε τὴν περιπέτειά της, τῆς ἐξιστόρησε καὶ τὴ δική του. Ἐνα γκαρσόνι τοῦ ξενοδοχείου εἶχε μπῆ ἑαφνικά στὸ δωμάτιο τῆ στιγμῇ πού ἔτοιμαζόταν νά κοεμῇ τὴν κι' ἀμέσως ἀναστάτωσε τὸν κόσμο ἀπὸ τις φωνές. Ἔτσι ἡ αὐτοκτονία εἶχε ἀποτύχει.

— Μ'α τώρα δέν μὲ νοιάζει πει! Ἐπρόσθεσε ὁ Σάντορ. Μοῦ ὁρῆκαν δουλειὰ σ' ἓνα τσιφλίκι. Ἐνας φιλόδοξος ἐνδιαφέρθηκε γιὰ μένα, μόλις μαθεύτηκε ἡ ἀπόπειρά μου. Ἔτσι ἔδωξα τὸν ἑβραῖο μὲ τις κλωτσιές... Θά πάμε νά ζήσουμε στὴν ἐξοχὴ ἡσυνοὶ πει! Εὐτυχισμένοι!

— Μὲ τὸ παιδί μου! Τοῦ εἶπε ἡ Ἀνούσκα. Κι' ἔγειρε στὴν ἀγκαλιά του κλαίγοντας ἀπὸ τὴ χαρὰ της.

ΑΝΤΟΥΑΝ ΜΠΑΜΠΟΣ

ΛΙΖΕΤΤΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 27)

κληρὴ τὴν σταδιοδρομία του. Καὶ σκέφθηκε νά τῆς γράψῃ. Ἔτσι τῆς ἔστειλε ἓνα τρυφερό γράμμα καὶ λίγα λουλούδια. Ὅσο γιὰ τὸν ἀνόητο νέο πού ἀγαποῦσε καὶ πού τὴν εἶχε παντρευτῇ, σὸν μεταξύ, αὐτὸς πήρε ἓνα πιστόλι κ' ἤρθε νά σκοτώσῃ τὸν τραπεζίτικο, τυφλὸς ἀπὸ τὸ πείσμα καὶ τὴ ζήλεια του...

... Καθὼς θλέπετε, ἀγαπητέ μου κ. Μπερνάρ, δέν ἔχετε κανένα λόγο νά θυμώσετε μαζί μου. Ἡ Λιζέττα ἦταν ἐκείνη πού μ' ἀνέθεσε μὲ τις περιποιήσεις της καὶ μὲ τὸ θάρρος της ὡς τῇ θέσῃ τοῦ διευθυντοῦ. Μὲ ήθελε πάντα καλλίτερον ἀπ' ὅ,τι ἤμουν. Γι' αὐτὸ τῆς χρωστάω μιὰ ἱκανοποίηση: Σκέφθηκα νά τῆς δώσω λίγη χαρὰ ἀπὸ αὐτὴν πού μοῦ ἔχει προσφέρει. Θέλω ἐπίσης νά περιποιηθῶ τὸν ἄνθρωπο πού λατρεύει. Τί θά λέγατε, κ. Μπερνάρ γιὰ τὴν θέσῃ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ γραφείου τύπου τῆς Τραπεζῆς;

Ὁ Ἀνρὺ Μπερνάρ πνιγμένος ἀπὸ τὴν συγκίνησι τραύλισε μ' ἀμνηχανία:

— Θά ἔλεγα, κ. διευθυντά, τοῦ δήλωσε, ὅτι εἰμαι... Ἐνας γάιδαρος!

— Ὅχι, ὄχι, διεμαρτυρήθῃ μ' ἓνα χαμόγελο ὁ τραπεζίτης, θ' ἀδικούσατε τότε τὸ γούστο τῆς Λιζέττας μας. Διορίζετε λοιπὸν ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμῇ.

Καὶ τοῦ ἔσφιξε μ' ἐγκαρδιότητα τὸ χέρι.

ΠΩΛ ΜΠΡΕΝΓΚΙΕ

Ο ΤΙΓΡΟΓΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΒΔΟΥΛ ΧΑΜΙΤ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 37)

νόχια τοῦ θηρίου εἶχαν ξεσχίσει τις σάρκες τοῦ εὐνοῦχου. Μ'α, ἐπειδὴ εἶχε τὸ φῖμωτρο, τὰ οὐρλιάσματα τοῦ ἔβγαλαν πνιγμένα. Κι' ἄσφαινα, σάν νά ἔγινε κάποια ἀνακατὰ, ὁ τιγρογάτος ἀποτραβήχθηκε στὴ μιὰ γωνία τοῦ σάκκου καὶ ὁ οὐργκόπ στὴν ἄλλη.

Ὁ Ἀβδούλ Χαμίτ τότε ἔδειξε τὴ Χάνια στοὺς δημίους.

— Βγάλτε της τὸ φῖμωτρο! τοὺς διέταξε.

Ἦθελε νά τὴν ἀκούσῃ νά ξεφωνίξῃ ἀπὸ τὸν τρόμο της. Κι' ἀλήθεια, ἡ Χάνια ἄρχισε νά κλαίῃ, νά τὸν ἱκετεῖ, νά τοῦ φωνάζῃ ὅτι εἶναι ἀθώα! Ὁ Σουλτάνος ὅμως χαμογέλουσε σαρκαστικά. Κι' ἄφησε τοὺς δημίους ν' ἀναλῶν πάλι τὸν σάκκο καὶ νά τὴν σπρώξουν μέσα σ' αὐτόν. Ἡ φωνὴς τῆς Χάνιας ἐρέθισαν τὸν τιγρογάτο. Ὁ σάκκος φούσκωσε καὶ ἔγινε ἓνα κουθάρι. Ἀπὸ μέσα ἔβγαλαν σπαρακτικά οὐρλιάσματα καὶ ἄγρια νιαουρίσματα πού ἐπάγιναν τὸ αἷμα. Ὁ Κόκκινος Σουλτάνος, μὲ μιὰ ἀπερίγραπτη ἡρόνη, φανταζόταν τὸ φρικτὸ μαρτύριο τῶν θυμάτων του: ὁ τιγρογάτος ἔσχιζε τὸ σῶμα τοῦ εὐνοῦχου καὶ τῆς Χάνιας, ὁ εὐνοῦχος προσπαθοῦσε νά πνίξῃ τὸ θηρίο καὶ ἡ Χάνια, πανικόβλητη, χυμοῦσε μὲ τὰ νόχια της καὶ μὲ τὰ δόντια της ἐπάνω στὸν τιγρογάτο καὶ στὸν εὐνοῦχο.

Σὲ λίγο, ὅταν ὁ σάκκος ἡσύχασε, ὁ Ἀβδούλ Χαμίτ εἶπε στοὺς δημίους:

— Κουνήστε τον λιγάκι.

Οἱ δημίιοι ἐξετέλεσαν τὴν διαταγὴ του καὶ ἡ φρικτὴ πάλι ξανάρχισε, ἀλλὰ μὲ λιγώτερη τώρα μαγία. Ὁ Ἀβδούλ Χαμίτ τότε ἔκανε πάλι ἓνα νόημα καὶ οἱ δημίιοι ἔσυραν τὸ σάκκο ἔξω καὶ τὸν κουβάλησαν κοντὰ σὲ μιὰ σιδερένια καταπακτὴ. Ἐπειτα, τὴν ἀνοίξαν καὶ πέταξαν τὸ σάκκο μέσα στὸν Βόσπορο.

Ὁ Ἀβδούλ Χαμίτ σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ εἶχε θῆναι ἐξώστη. Ἡ νύχτα ἦταν φεγγαρόλουστη. Τὰ νερά τοῦ Βοσπόρου ἦσαν ἀσημένια.

Ἀργότερα, ὅταν οἱ Νεότουρκοι ἔδιωξαν τὸν Ἀβδούλ Χαμίτ ἀπὸ τὸ Γυλιζ, ἔψαξαν τὸν θυθὸ τοῦ Βοσπόρου καὶ ἔβγαλαν ἀπὸ ἐκεῖ μέσα ἓνα σωρὸ τέτοιους δερματίνους σάκκους, γεμάτους ἀπὸ ἀνθρώπινα λείψανα. Ἦσαν τὰ ἀνρίθμητα θύματα τοῦ Κόκκινου Σουλτάνου.

Δρ ΖΩΡΖ ΝΤΕΛΑΜΑΡ

Η ΚΙΤΡΙΝΗ ΓΟΗΣΣΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 34)

καμε μ' ἓνα θαυδὸ καὶ εὐλικρινὲς αἶσθημα. Ἐπειτα, ἐνῶ ἐξακολουθοῦσα νά «ἀνεβαίνα» καὶ νά σημειῶνω ἐπιτυχίες στὸν κινηματογράφο, ὁ Ἐντουαρντ ἔμεινε πάντα ἓνας φωτογράφος ὅπως τόσοι ἄλλοι. Κι' ὅμως εἶχε πολλὰς ἱκανότητες κι' ἐπὶ πλέον ἦταν ἓνας πρώτης τάξεως χημικός.

Μιὰ ἡμέρα λοιπὸν, ὅταν εἶχα γίνῃ πειὰ «ἀστέρας», τὴν ἔπεισα νά δαχθῇ νά δάλω ἐγὼ τὰ ἀπαραίτητα κεφάλαια γιὰ νά ἰδρῶσῃ ἓνα ἐργοστάσιο χημικῶν προϊόντων στὸ Λος Ἀντζελες. Ἡ ἐπιχειρήσις πήγε καλὰ καὶ τὸ ἐργοστάσιο αὐτὸ μεγάλωσε γρήγορα. Ἐγὼ τότε ἀπέσυρα τὰ κεφάλαιά μου καὶ ἄφησα τὸν Ἐντουαρντ μόνον ἰδιοκτήτη τῆς ἐπιχειρήσεως. Ἔτσι ἦταν καλλίτερα. Ὁ ἀγαπημένος μου σήμερα, ὅπως ξέρετε, εἶναι θαυόπλουτος!...

Ἡ Ἄννα Μαῖν Βόγκ δέν θέλησε ποτὲ νά παντρευθῇ τὸν Ἐντουαρντ Νικόλσον, μολοντὶ δέν ἀγάπησε κανέναν ἄλλον ἄνδρα. Ἐχει περιέργως ἰδέες γιὰ τὸν γάμο. Πιστεύει ὅτι ὅλο τὸ θαυδὸ καὶ μακροχρόνιο αὐτὸ αἶσθημά τους, θά φέρῃ ἀπὸ τὴν συμβίωσι. Ἔτσι, προτιμᾷ νά μένῃ μιὰ τρυφερὴ φίλη γιὰ τὸν Νικόλσον.

Τὸ θράδυ, ἡ Ἄννα Μαῖν Βόγκ μένει σιτήθας στὸ σπίτι της καὶ δέν θγαίνει ἔξω παρὰ μόνον γιὰ νά παρακολουθῇ τὴς σπαραστάσεις κανενὸς σοβαροῦ δραματικοῦ θιάσου. Τῆς ἀρέσει τὸ διάδασμα καὶ παρακολουθεῖ ὅσο καμιά ἄλλη «γόνισσα» τὴν λογοτεχνικὴ κίνησι τῆς Ἀμερικῆς. Οἱ ἀνατημένοι της συγγραφεῖς εἶναι ὁ Φόλκνερ καὶ ὁ Ντράιτερ. Συνήθως δὲ πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, θρίσκειται κιόλας στὸ κρεββάτι της.

Τίποτε δέν μπορεῖ νά τὴν κἀν ν' ἀλλάξῃ αὐτὴν τὴν ἀσθηρὴ ζωὴ της. Καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἡ «κίτρινη γοήσσα» ἔμεινε μέχρι σήμερα μακριὰ ἀπὸ τὰ σκάνδαλα καὶ τὸς τρέλλες τοῦ Χόλλυγουντ, κλειμένη στὸ παράδεισο καὶ ἐνεχινιάστο μυστήριό της.

ΑΝΙΤΑ ΛΟΥΣ

ΘΕΡΙΝΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

„ΠΑΡΚ“

ΠΑΤΗΣΙΩΝ - ΧΕΪΔΕΝ

ΤΟ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΔΕΥΤΕΡΑΝ & ΤΡΙΤΗΝ:

ΔΟΣ ΜΟΥ ΑΥΤΗ ΤΗ ΝΥΧΤΑ

ΖΑΝ ΚΕΠΟΥΡΑ

ΤΕΤΑΡΤΗΝ & ΠΕΜΠΤΗΝ:

ΜΑΤΙΑΣ ΠΑΣΚΑΛ

ΠΙΕΡ ΜΠΛΑΝΣΑΡ - ΙΖΑ ΜΙΡΑΝΤΑ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ ΕΩΣ ΚΥΡΙΑΚΗΝ:

ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ ΤΟΥ

ΡΙΚΑΡΔΟ ΚΟΡΤΕΖ

ΣΗΜ. Τὸ «ΠΑΡΚ» λόγω τῆς θέσεώς του εἶναι ὁ δροσερώτερος Κινηματογράφος καὶ ὁ μόνος ἀπληλαγμένος παντὸς θεοῦβου Καθ' ἐκάστην ἀπογευματινὰ παραστάσε ς μὲ γενικὴν εἴσοδον δρχ.10.

ΘΕΡΙΝΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

“ΕΡΜΗΣ” Ἡ ΤΙΚ

ΟΔΟΣ ΚΑΡΟΛΟΥ 18

ΤΟ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΔΕΥΤΕΡΑΝ & ΤΡΙΤΗΝ:

ΑΓΑΠΗ ΣΤΗ ΧΑΒΑΪ

ΜΠΙΝΓΚ ΓΚΡΟΣΜΠΥ - ΣΙΡΛΕΪ ΡΟΣ

ΤΕΤΑΡΤΗΝ & ΠΕΜΠΤΗΝ:

ΑΝΗΣΥΧΕΣ ΨΥΧΕΣ

ΑΝΝΑ ΣΤΕΝ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ ΕΩΣ ΚΥΡΙΑΚΗΝ:

ΤΟ ΑΓΡΙΟΚΟΡΙΤΣΟ

ΣΙΡΛΕΪ ΤΕΜΠΛ - ΤΖΩΝ ΧΕΡΣΟΛΤ

ΣΗΜ. Ὁ «ΕΡΜΗΣ» εἶναι ὁ πλέον συγχρονισμένος Κινηματογράφος καὶ συγκεντρώνει τὸν ἐκλεκτότερον κόσμον. Τιμαὶ εἰσιτηρίων ΠΛΑΤΕΙΑΣ δρχ. 10 — ΕΣΩΡΙΟΝ 12.50

ΤΑ ΚΙΤΡΙΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ ΤΟΥ ΚΟΓΚΟ

(Συνέχεια από τη σελίδα 18)

βουλοκέρι.

— Τά διαμάντια! Τά διαμάντια! φώναξαν όλοι χοροπηδώντας από τη χαρά τους.

Ο καπετάνιος του «Αρτίλιο», ο Κουάλια, πήρε το δέμα και το άνοιξε με προσοχή. Όλοι τότε απόμειναν άναυδοί από την απογοήτευσή. Μέσα στο δέμα ήταν μερικά βελγικά εκατόφραγκα, μία χρυσή αγγλική λίρα κι ένα παλιό ρολόι διπλωμένο με διάφορα κιτρινωμένα χαρτιά. Ήταν η «περιουσία» ενός Βέλγου υπαλλήλου που είχε πεθάνει στο Κογκό και που ένας συμβολαιογράφος την έστελνε στους συγγενείς του, στις Βρυξέλλες...

Ο μόνος ώστόσο που δεν είχε χάσει το θάρρος του ήταν ο Τζιάνι. Είχε την έλπίδα, ότι θα κατάφερνε να βρή τα διαμάντια. Μά έπρεπε να δουλέψει σκληρά πολλές ημέρες.

Άρχισε λοιπόν να αντανάσσει με «τολίτη» τη γέφυρα του ναυαγίου κι όταν άνοιξε την καμπίνα του πλοίαρχου, άρχισε τις έρευνές του. Τό χαλασμένο χρηματοκιβώτιο δεν είχε επιδιορθωθεί. Ήταν άδειο. Ο Τζιάνι έβγαζε όλα τα τοιχώματα της καμπίνας, μα δεν μπόρεσε να ανακαλύψει καμμία κρύπτη. Έπρεπε να εγκαταλείψει τον άγώνα. Τα διαμάντια ήταν για πάντα χαμένα. Τό μυστικό τους τό είχε πάρει μαζί του ο καπετάνιος Λεμάν.

Ο Τζιάνι, λοιπόν, φεύγοντας από την καμπίνα του πλοίαρχου, πήρε μαζί του ένα ναυτικό σάκκο που τον είχε βρή σε μία γωνιά κι όταν ανέβηκε επάνω στο «Αρτίλιο», τον χάρισε σ' ένα μικρό μωτσο.

Η δουλειά είχε αποτύχει. Έπρεπε να γυρίσουν στη Γένοβα για να φροντίσουν για κανένα άλλο θησαυρό.

Σήκωσαν λοιπόν την άγκυρα, όταν άξαφνα άκουσαν τον μικρό μωτσο που είχε πάρει τον ναυτικό σάκκο να φωνάζει σαν τρελλός:

— Τα διαμάντια!... Τζιάνι, τα διαμάντια!...

Κι' αλήθεια, στο θάθος του ναυτικού σάκκου, κάτω από μερικές μπλε φανέλλες, ο καπετάνιος Λεμάν είχε κρύψει τα κίτρινα διαμάντια μέσα σε μία δερματίνη καπνοσακούλα!...

Έτσι, μ' αυτόν τον μυθιστορηματικό τρόπο, βρέθηκαν τα διαμάντια του «Ελισάβετ», που πουλήθηκαν κατόπιν στο «Αμοστερνταμ» εξήντα τρία εκατομμύρια φράγκα.

Μά από αυτήν όλην την ιστορία ο Τζιάνι δεν κέρδισε παρά μόνο πενήντα χιλιάδες λιρέττες, την άμοιβή δηλαδή που είχαν όρισει για τον δότη που θα εύρισκε τα περιφημα κίτρινα διαμάντια του Κογκό.

ΕΝΑΣ ΦΟΝΟΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 22)

ήσε ησυχία, σ' άλλον τόνο:

— Άκουσε... Όταν είδα πως κοιμήθηκες, μ' έπιασε η περιέργεια να ξαναγυρίσω εκεί που σε συνάντησα. Πήγα λοιπόν και στάθηκα μπροστά στο σπίτι εκείνο, από όπου είχες βγεί σαν τρελλός... Όμολογώ ότι στην αρχή δίστασα λιγάκι, μα γρήγορα πήρα την απόφαση κι' έσπρωξα την πόρτα. Μία θαθεία σιωπή βασίλευε στο δωμάτιο. Τρύπωσα μέσα κι' έκλεισα πάλι την πόρτα και πάλι με έβγαζε έξω κανείς. Κι' εκεί τότε, μπροστά στο τραπέζι, είδα τη γυναίκα που είχες χτυπήσει στο κεφάλι... Στάσου... Δεν τελείωσα! Η γυναίκα ήταν ακίνητη. Ήσυχος λοιπόν άρχισα να ψάχνω τα έπιπλα και να μαζεύω ό,τι εύρισα. Άξαφνα όμως ένας στεναγμός μου πάγωσε τό αίμα! Γύρισα τό κεφάλι και τί είδα τότε; Τό θύμα σου είχε άνασκηκωθεί στα γόνατα και με κύταζε με φρίκη!...

— Αλήθεια; φώναξε ο Ρενέ σατισμένος.

— Ναι, μά κάθισε ησυχία!... Σε φαίνεται αυτό, έ; ΄Α, μά για στάσου!... Άφησέ με λοιπόν να σοφτώ τη συνέχεια! Λοιπόν, έγω άνεκτησα γρήγορα την ψυχραιμία μου, πλησίασα τη γυναίκα και της έκανα νόημα να σωπάσει... Έκείνη όμως, απότομα, άρχισε να ουρλιάζει, φωνάζοντας βοήθεια μ' όλες τις δυνάμεις της...

Έ, καταλαβαίνεις θέβαια τώρα... Τόσο τό χειρότερο γι' αυτήν! Έπρεπε ν' αποτελειώσω τη δουλειά σου... Την άρπαξα λοιπόν από τον λαιμό κι' άρχισα να τη σφίγγω με δύναμη, ώσπου ένοιωσα ότι αυτή τη φορά δεν μπορούσε πια ν' άνασκηκωθεί. Τί ήθελες να κάνω; Την έπνιξα, άφου δεν κατάφερες εσύ να τη σκοτώσεις... Μά στάσου, λοιπόν! Τρελλάθηκες; Άφησέ με! Μή με σφίγγεις έτσι!... Θα

ΟΤΑΝ ΗΜΟΥΝ ΡΕΠΟΡΤΕΡ

(Συνέχεια από τη σελίδα 21)

σφερα τσιγάρα εις αντίλλαγμα των έγκλημάτων που μου διηγώντουσαν.

Ο άναγνώστης που πίνοντας τό πρωτό γάλα του, διαβάσει ησυχία-ησυχία την έφημερίδα του, δεν φαντάζεται ποτέ τί κόπος χρειάζεται για να γραφούν αυτά που διαβάζει. Όλοι μου οι κόποι όμως — κι' έγω ξέρω μονάχα τους κατέβαλλα, νεαρός και άπραγος καθώς ήμουν — ανταμείφθηκαν και με τό παραπάνω, γιατί, μπορώ να πω, πως σ' αυτό τό σχολείο διδάχθηκα τό έπάγγελμα του μυθιστοριογράφου.

Πραγματικά, άν σήμερα ξέρω κάπως τους ανθρώπους, άν έχω κάποια γνώση της κοινωνίας, άν τό πνεύμα μου έχει γίνει δξύ, αυτό τό όφειλω στά χρόνια που έκανα ρεπορτάζ. Χάρης στη δημοσιογραφία, ήρθα σ' έπαφή με διανοούμενους, με παλιανθρώπους, με σοφούς, με φουφάδες, με τρελλούς... Γνώρισα παραχές, άκουσα λυγμούς μέσα στη δικαστήρια, όχλοθόες στους δρόμους... Χρόνια διόκληση τρέχοντας έδω κι' έκει, πλησίασα από τους πιο μεγάλους ως τους πιο ταπεινούς ανθρώπους, στις κραιμώτερες στιγμές της ζωής των, όταν ο θάνατος, ή ή άστυνομία, ή ή τύχη, ή ή Δόξα έμειναν στο σπίτι τους. Ναι, ο δημοσιογράφος έφτιαξε τον μυθιστοριογράφο.

Τί ξέρεi από τον κόσμο ένας συγγραφέας είκοσι χρονών; Τίποτα... Τί πρόκειται να γνωρίσει άργότερα δύο προχωρεί στη ζωή; Άποκλειστικά τά πρόσωπα του κύκλου του, τους συναδέλφους του. Ένώ με την δημοσιογραφία γνωρίζεις όλόκληρη την κοινωνία. Μία μέρα, μπορεί να χρειαστώ σ' ένα μυθιστόρημά μου να περιγράψω διανοούμενους, άστυνομικούς, τραπέζιτες, καταχραστάς, ληστές, τούς κακόφημον σπιτιών: Δεν θα κοπιάσω λοιπόν και πολύ να περιγράψω αυτούς τους τύπους, γιατί τους έχω γνωρίσει από κοντά. Μονάχα όταν έχω γνωρίσει κανείς καλά μερικούς τύπους, μπορεί άργότερα να δημιουργήσει παρόμοιους. Ο άνθρωπος — και ο συγγραφέας φυσικά — δεν κάνει άνακαλύψεις, αλλά ξαναπλάθει ό,τι έχει δει, χτυπεί από τη ζωή.

Τό σκληρό αυτό έπάγγελμα μου αποκάλυψε τά πάντα ως κι' αυτή την ίδια την καρδιά μου! Πόσο δυνατά την ένοιωθα τότε να χτυπά! Από οίκτο, συχνά, από θυμό, από τρέμο, από άγωνία...

Έτσι, θυμώμαι πως ένα θροχερό χειμωνιάτικο θράσι, στά περίχωρα του Παρισιού, στην πόρτα ενός εργατικού σπιτιού, είχα νοιώσει την καρδιά μου να χτυπά τόσο δυνατά, τόσο δυνατά... Έπρόκειτο να δώ τη μητέρα ενός μελοθανάτου.

Πηγαίνετε να δήτε αυτή τη γυναίκα, μου είχαν παραγγείλει στην έφημερίδα. Η αίτηση της χάριτος του παιδιού της άπορρίφθηκε. Θα τον εκτελέσουν. Η μητέρα του θα σ' έβλεπε ίσως μερικά ένδιαφέροντα πράγματα... Προσπαθήστε να της πάρετε μία φωτογραφία, πρό πάντων.

Έφυγα. Αυτά είχε τό έπάγγελμα...

Μά μπροστά στην πόρτα του φτωχικού εκείνου εργατικού σπιτιού, την ώρα που έτοιμαζόμουν να μπά, δεν έχασα τό θάρρος, ή μάλλον την σκληρότητα. Και ή μόνη σκέψη που πήρα εκείνο τό θράσι, ήταν από τον εαυτό μου, που ριγώντας όλόκληρος, με τά μάτια καρφωμένα σ' ένα φωτισμένο παράθυρο, έβλεπα μία θλιμμένη σκιά να διαμαρτίζει σκεπτική πάνω - κάτω στο φτωχικό της δωμάτιο.

Ήταν ή μητέρα του κατάδικου, που περίμενε να μπά, πως τό παιδί της πήρε χάρη. Μά ποιος θα είχε τό θάρρος να άναγγείλει πως ή αίτησίς του άπορρίφθηκε; Έγω δεν μπορούσα να κάνω ένα τέτοιο πράγμα... Γι' αυτό προσπάθησα να γράψω μία φανταστική συνέντευξη μαζί της, κινδυνεύοντας ν' άκούσω τον άναβαλλόμενο από τον άρρε συντάκτη μου...

ROLAND DORGELES

με πνίξης! Άφησέ με, σοφώ λέω! Άφησέ με... μ' έπνιξε... Ο Ρενέ Ραιμπώ ξέσφισε τά δάχτυλά του όταν ένοιωσε ότι ο άγνωστος δεν σπάραζε πια. Τά νύχια του είχαν κερφωθεί θαθεία μέσα στις σάρκες του. Έπειτα, άφησε τό σώμα να πέσει καταγής μ' ένα θαρό γδοπο και έσπρωχθεί σ' ένα παράφωνο γέλιο τρελλού, άρχισε να ουρλιάζει:

— Δεν είχε πεθάνει!... Δεν είχε πεθάνει!... Δεν είχε πεθάνει!...

Ο Ρενέ Ραιμπώ είχε χάσει τά λογικά του.

ΚΛΩΝΤ ΟΡΒΑΛ

ΚΥΡΙΕΣ

ΑΛΛΑΓΗΝ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥ

ΒΑΨΙΜΟΝ ΜΑΜΛΙΝΩΝ ΜΕΤΑΞΩΤΩΝ

ΒΑΜΒΑΚΕΡΩΝ

ΜΕ ΤΑΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ

VAUBRY (ΒΩΜΠΡΥ)

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ 40 ΣΤΑΘΕΡΟΥΣ ΚΑΙ ΑΝΑΛΛΟΙΩ

ΤΟΥΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ

ΧΡΕΙΣ ΕΥΚΟΛΩΤΑΤΗ — ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΕΞΗΣΦΑΛΙΣΜΕΝΗ

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΜΙΝΕΡΒΑ Α. Ε.

ΑΘΗΝΑΙ

ΕΓΓΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΣΤΑ ΚΑΛΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΥΧΡΟΝΗ: ΣΤΑΔΙΟΥ 15

DR KURT ZIMMERMANN

Περί των

ΓΕΡΜΑΝΙΚΩΝ ΒΑΦΩΝ

«ARTI»

Ο γνωστός Γερμανός χημικός Dr Kurt Zimmermann, έρωτηθείς έν Βερολίνο περί των Βαφών «ARTI» απήντησεν ως έξης:

«Διά τας γερμανικάς βαφάς «ARTI» φρονώ ότι είναι περιττή ή γνώμη μου διότι επ' αυτών έχει ήδη από πολλών έτών άποφασισθή διά της αλλανθαστου προτιμήσεώς του τό κοινόν διανοητή της Υψηλίου.

Έν πάση περιπτώσει και ή ίδια μου γνώμη είναι ότι αί βαφαί «ARTI» είναι προϊόν μεγίστης έπιστημονικής αξίας με όντως εξαιρετικά προτερήματα, δύναται δέ προσθέτως να βεβαιώσω ότι αί Γερμανικά βαφαί «ARTI» δεν είναι άλλως άνώτεροι όλων των άλλων βαφών, άλλ' ότι είναι αί μοναδικαί έν τώ κόσμω υπάρχουσαι βαφαί με τας όποιαις τά δυνατόαί της φόδως να βάψωθαι τον με άφάνταστον έπιτυγαν και στερεότητα και τό πολυτιμότερον υφασμα διασώθητε ποιότητος και να είναι τοϋτο.

ΔΩΡΕΑΝ

ή εμφάνισις φιλμ. Παράδοσις αθημερόν. Κατάστημα «Σ ό ν ξ τ ε ρ». Δώρου 11—Αθήναι

ΛΟΓΙΣΤΗΣ

πεπειραμένος διαθέτων ώρας άναλαμβάνει την τήρησιν ειδήλιων. Πληροφορία: Γερμανού Παλαιών Πατρών 5 ε'. Κήπος Κλαυθμώνος.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Καταστήματα περιφέρειας 'Αθηνών—Πειραιώς προς εύκολίαν τοϋ κοινού

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ έδρες Σοφοκλέους 11 ΑΘΗΝΑΙ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ, έδρες Πατησίων άριθ. 165

ΚΥΨΕΛΗΣ, έδρες Κυψέλης άριθ. 86

ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ, Δεωχάρους Θησέως άριθ. 110

ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ, έδρες Εύτυχίδου

ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ, γωνία Μαυρομυχήλη και Καλλιδρονίου.

ΠΛΑΚΑΣ, έδρες Καπνικαρέας άριθ. 37

ΚΟΛΩΝΟΥ, έδρες Συρράκου, πλησίον σταθμού ΣΠΑΠ — ΣΕΚ

ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ, έδρες Πειραιώς 79 πλησίον Λαχαναγοράς

ΒΑΘΗΣ, έδρες 'Αριστοτέλους 15α

ΠΛ. ΗΡΩΩΝ, έδρες Καραϊσκάκη 31

ΑΧΑΡΝΩΝ, έδρες 'Αχαρνών 114

ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ, έδρες 'Αχελώου και 'Αλατοστάτων

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Μ. ΣΤΟΑΣ, Δεωφόρος Μακράς Στοάς άριθ. 55

ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ, έδρες 'Αγ. Διονυσίου και Ψαρών

ΝΕΑΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ, 'Αντιοχείας 2

ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Συναλλασσόμενοι με τό πλησιέστερον συνεισισκόν παράρτημά μας άποφεύγετε τά έξοδα και την άργοπορίαν της μεταθέσεως εις τό κέντρον.

Τά άνώτερα ΜΑΓΙΟ επί μέτρω στοϋ ΚΑΖΕ. Εις τό εργοστάσιόν μας θα εύρητε τά πλέον μόδερνα ΜΑΓΙΟ ΠΑΝΤΑΛΟΝΑΚΙΑ — ΣΑΚΚΑΚΙΑ ΖΕΡΣΕΎ — ΥΠΟΚΑΜΙΣΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ, κλπ.

ΠΩΛΟΥΜΕΝ

ΖΕΡΣΕΎ με τον πήχυν εις ποικίλους και μόδερνους χρωματισμούς με τιμάς άσυγκανίστους.

ΣΤΟΥ ΚΑΖΕ

ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 45

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΛΗΡΙΚΗ ΚΑΙ ΜΑΜΙΚΗ

ΠΡΙΝ ράψετε τό φόρεμά σας, ΠΡΙΝ άγοράσετε καινούργιο καπέλλο, έπισκεφθήτε την ΕΚΘΕΣΙΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ και ΠΛΩΝ ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΖΑΚΟΥ ('Αγ. Μάρκου 18, 1ος όροφος, τηλ. 25-173). Θα εύρετε έτοιμα καπέλλα, φορέματα, καγιέρ, πλάττα κτλ. με τίς τέραις τιμάς. Επίσης μπορείτε να ράψετε και δικό σας υφασμα, σύμφωνα με τά πλέον

ΚΥΡΙΑ

καλύτερες γραμμές, τίς πιο τελευταίας μόδας, άρίστης ποιότητος και με τάς λογικαίς μοντέρνα παριζιάνικα μοντέλα

ΤΟ ΝΕΟΝ ΘΑΥΜΑ

ΛΟΥΤΡΑ ΦΘΙΝΙΣ

ΟΔΟΣ ΙΩΝΟΣ ΑΡΙΘ. 5

Ήρχισεν ή λειτουργία των θερμών θαλασσίων και έν γίνεται ιαματικών λουτρών

Άφθόγος πολυτέλεια, καθαριότης και άπολύμανσις διά των ιδιοκτητών άπολυμαντικών και πλυντικών μηχανημάτων, σιδηρωτηρίων κλπ.

ΤΙΜΑΙ ΑΙ ΣΥΝΗΘΕΙΣ

..... και ύστερα
άπο πολλὰ χρόνια

και τα εγγόνια σας ακόμη θα θαυ-
μάζουν τα δόντια σας όταν τα περι-
ποιήσετε ανελλιπώς με την υπέροχη

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΣΜΑΛΤΟΔΟΝΤ

ΕΛΛΗΝ